

hiç



هَيْج

sadık
yalsızuçanlar

öykü

hiç

2.Bölüm

sadık yalsızuçanlar

yazarken::öykü

Hiç
Sadık Yalsızuçanlar

Ocak 2003

grafik-tasarım: ali ömer akbulut

© sadık yalsızuçanlar

Eserin tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.yazarken.arsivi.com
yazarken@gmx.net

yazar hakkında

Sadık Yalsızuçanlar

Malatya'da doğdu.(1962). Hacettepe Üniversitesi Türkoloji bölümünü bitirdi.(1983) Bir süre öğretmenlik ve yayıncılık yaptı. Halen TRT'de yapımcı olarak çalışıyor.

Öykü, masal, roman yazdı; sinema ve televizyonun doğasına ilişkin araştırmalar yaptı, belgesel programlar gerçekleştirdi. Rüya Sineması adlı çalışmasıyla sinemanın rüya ile ilişkisini inceledi.

Kitaplarından bazıları :

Gerçeği İnciten Papağan, Şehirleri Süsleyen Yolcu, Yakaza, Kuş Uykusu, Güzeran, Harfler Kitabı, Varlığın Evi, Düşkırığı, Geçen Gün Ömürdendir, Düş Gerçeklik Ve Sinema, Televizyon Ve Kutsal, Düş Bahçesi.

İçindekiler

Çiçek durumu	2
Düşük	3
Kırlangıç fırtınası	4
Yer sofrası	5
Acı/yan	6
Ağaç ile sarkaç	7
Eski/me/yen	8
Ayni/y/le yüz	9
Çıt	10
Karanlık oda	11
Geride kalan geride kalanın aynısı	
Geride kalan geride kalanın aynası	12
Ahşap yüzaltı	13
'Bir hayal olmuş sana'	14
Tahakküm	15
Şebnemin gözbebeği küçücük bir güneştir	19
Riyad	26
Kafesten kuş uçmuş gibi	30
Şehre gerilen uyku	33
Kelebek	37
Çocuk şehrinde	39
Bir mecnun masalı	42
Elif gibi yapayalnızım	47
Şehirleri süsleyen yolcu	50
Kasabada yeni bir martı çizgisi	56
Evsiz	60
Öğle şekeri	61
Ayça	62
İkiniz	63
'İnsana ait bir grafik'	64
Tutku	65
Küf kokulu bir anlaşma	66

Endam aynası	67
Sarı	68
Taammüden	69
Sarhoş	70
Kül kedisi	71
Berfin	72
Ateş çemberi	73
Güzeran	79
Fecr	80
Fani sundurma	87
Darağacının saçları	88
Çerağ	91
Çocuklar ve çiçekler	92
Pencere	94
İbrişim	95
Sinema düşü	96
Habil-i gayri kabil	97
Saman	100
Güzellik ve aşk	101
Solgun yapraktan toprak notları	102
Güller ve kanatlar	105
Kuğu büyü	106
Gerçeği inciten papağan	107
Feylesof sığınağı/çekirdek uykusu	119
Kime karşı ölümsün	120
Müphem bırakılmış bir adamın ölümü	124
Körebe	126
Bir övgü hesabı	130
Köpük	131
Yağmurpark	132
Doğu batı divanı	133
Mercan gören ses	134
Ayna	137
Yıldız böceği	138
Kapı	139
Yılan	140

Çiçek durumu

Çiçek durumunun orta yerinde kendisini kolay ele vermeyen bir sır gibi duruyorsun.

Salona girdiğimde sol göğsüme çarpan acı yüzünde şavkıyor. Bakmaktan çekindiğim bir yerde, gerçeğin dayanılması imkansız resmi gibi oturuyorsun. Parmaklarında en kırılgan anıların dile geliyor. Paramparça, etlerin lime lime. Küçülüyor küçülüyor saydam, ışıklı bir kalp oluyorsun.

Gözlerine bakınca üşüyorsun. Öteki çiçeklerde kendisini göstermek isteyen bir eda. Sende mahcup bir soru okunuyor. Evimden uzaklara savruluyorum. İçime doğru yokuşa sarmış rehine gibiyim. Gibi olduğumu fark ediyorum bakışlarına çarpınca. Ötekilerle konuşurken anlamsız sesler çıkaran bir maki-neyim. Gibisiz bir yere yürüyebilmenin ancak izini sürmekle mümkün olduğunu biliyorum. Bildiğimi sanıyor, sanılardan sana sığınıyorum.

Sığındığım yerde çiçek durumunun ikinci, üçüncü ya da yüzonüçüncü solgun taçyapraklarına benziyor adımlarım.

Adımlarım çarpık çizgiyi terk etmenin yorgunluğuyla denizine düşüyor. İlki vahşi zambak.

İkincisinde solmaya hazır menekşe kokusu. Üçüncüsü camcı elması gibi ruhumuzu çiziktiren kaynanadili. Dördüncüsün. Orada, o çokluk kentinde, kuşatma altında o sayısız karıncadan birisin. Sendeki acının doğduğu ırmakta yıkanan sır yoldaşın olarak geliyorum

kapına. Eğilip koklamak ve yücelmek üzere eskimiş seslerini yok ediyorum. İçimdeki uğultuyu dindiriyor sessizliğin. Sessizliğin yoksul anlarımda yediğim bayat ekmek kadar aziz. Pörsüyen tenimin ubudiyet işaretlerindeki ısıltıyla öpüşüyor. Sessizlikle dönüyorum kendime. Evimden savrulduğum yerdeki yüzümde şavkıyor gölgen. Gölgen yeryüzüne düşünce kabuğu yırtılıyor, gerçeğin özü parlıyor. Gövdem dağlandıkça ruhumun açık uçları büyüyor. Büyüdükçe nasıl bir dünyayı yitirdiğimi, küçüldükçe görüyorum ne kadar büyük bir dünyaya uyandığımı. Uzanıyorum üzerime uyuşan dünyadan. Dünyadaki bütün yasak meyvelerinden devşirmek isteyen kadınların saçlarındaki siyahı topluyorum gözlerime. Onunla bakıyorum bebeğimize. Bebeğimiz uyuyor uyanıyor. Büyüdüğü rahmin karmaşasına uymuyor. Uyumsuz bir çocuk olarak doğuruyorsun beni. Ben siyah süs ve suspus bir şeytandır diyorsun.

Biliyorsun postal ve barut ve bebeğin biberonunu zehirliyor. Zehirli bir zar kuşatıyor seni beni.

Sen senlikten, ben benlikten geçinceye değin doğranıyor geçmişimiz.

Geçtiğimiz her alışkanlık gibi sahte bir tanrıyı öldürüyor, bir örümcek yuvasını yıkıyor. Yağmurlar iniyor yeniden esirgeyiş yağmurları. Ülkemiz yani yeryüzü olarak yıkanıyoruz. Çiçek durumunun dördüncü sırasında geriye nurdan bir çiçeğin suretini bırakarak kayboluyorsun. Bana geldiğini neden sonra fark ediyorum. Çoktandır uzaklaştığım kendimi bana getirdiğini.

Düşük

Çocuk düşünde yangın gördü. Uyandığında annesi yanıyordu. Oedipus'u lan-
etlercesine yaklaştı ona, simsiyah ellerine. Yaklaştıkça küçülüyordu bedeni,
uzaklaştıkça büyüyordu gövdesi annesinin. İçindeki çocuk yangını büyüyordu.
Büyüdükçe korkusunun yittiğini gördü çocuk.
Elleri yandıkça ısıyordu.

Kırlangıç fırtınası

Orada hala umut ve sevgi saati vuruyor beni mustarip ovaya fırlatıyor ovaya çöken karamsar buluttan seçiliyor yüzü kızımızın kızımız kırmızı kurdelaı beyaz bir elbise içinde ela gözleri yanakları kırmızı saçları kıvrım kıvrım yüzünü seçemiyorum gözlerinden akan acıyla görüyorum onu baba derken elindeki küçük çanta titriyor içinde cinayetimizi anlatan mektup buruşuyor küçük pileli eteğinin uçlarını çekiştiren parmaklarının dansını seyrediyorum ölüm meleği gibi her anımı zehirliyor zehirliyor günümü gündüşümü eşiğinden kaçtım uçuşuma düştüm bir uçuşum burası sessizlik uçuşumu kuytulara geziniyor ruhun kokusu yankımıyor dinmeyen sızın var bu sızıyı taşıyamıyorum bu sızıyla doğdum bu sızıyla ölemiyorum ölüm meleğinin tenini koklayamıyorum bu gece yine küçük kırmızı kurdelaı bir peri kesiyor yolumu ağıdını çizemiyorum beyaz boş kağıda bu kağıtlara düşmüyor yalnızlığın gölgesi bu gölgeden çıkamıyorum yine bir akşam daha dönüyor geceye bu geceden çıkamıyorum küçük beyaz elbiseli badem gözlü kızın usturayla ortadan biçilmiş yüzünden bir yuva kuramıyorum içime içimi bir yuva edinemiyorum yersiz yurtsuz bir hiç-kimseyim işte bulmamak üzere yitiriyorum herşeyimi herşeyin hiçleştğini görüyorum aynamda işte aynama bakamıyorum paramparça bir ruh lime lime bir beden gösteriyor küçük beyaz giysili kızın oyulmuş gözyuvalarını gösteriyor bir haberim yok işte sana bana verecek bir haberim habersiz yuvasız bir kızın düşlerine düşüyorum ateşe düşer gibi hep bir ateş çemberindeydik bir ateş ırmağında seni beni aldatan bir mutluluk yaşadık gülüm seni beni ısıtan ben ben olmaktan sen sen olmaktan uzaktık güzelim içtikçe kandık bu zehrin denizinden kıyıya vurduk uyandın kızımız gibi bir düşten ötekine gezindin yediyüzyıl gibi yedikaranlıkyüzyıl an gibiydik bir tanem yedi zehirli ok fırlattık canevimize doğranmış bedenime bakıyorum kanla kıvraniyor kanla kıvraniyor o ezeli gizi anlatmak için heyhat ne onu dinlemeğe gönül yüzü bıraktım ne anlatmağa hal dili seni sen olmaktan çıkaran yalancı dildim şimdi bu gece sabah olabilecekse eğer bu katran kapılar ardından gün ışıyabilecekse bu canı taşımaktan bezgin ruhsuz ruhumda bir kıpırtı olacaksa eğer sana içimdeki ağıttan bir damla taşımak için sabaha dokunabilecekse ellerim kapına kimsesizliğin bir harfini bırakabilecekse eğer bir gün...umarım bir an... o an gelecekte eğer susmanı...sus... küçük kırmızı kurdelaı kızın acısıyla bir gün taşımaktan kurtulacağım anı bekliyorum canımın bu candan geçebilmeyi ne çok isterdim ne çok isterdim bu gece yine yeni bir geceye yeni bir secdeye açılabilseydi yeni bir yere yerleşebilseydim yerimizi bulabilseydim insanların nelerden nasıl umutlandıklarına akıl erdirebilseydim o gün bu bedenim kanayan yaralarından şikayete hakkım olmadığını anlardım yine koyu bir sükut düştü payıma yine kıyısına vurdum söz denizinin yine bir kimse bile değilim işte bu eşikte bu eşiğe naşımı sermekten uzağım bir gürültüyüm işte tatsız bir...yine üşüyorum yine bir kutup soğuşuna düştüm yine buz dağına çarptım yine o şarkı çalıyor ekranda küçük kızın dağılan yüzü söz uzuyor yine kanıyor içim kanmıyor kana kana içiyorum kanımı kanımla yazmayı istediğim bir ayrılık çölü burası nereye dönsem kırlangıç fırtınası

Yer sofrası

Yerde ısparta halısı yeşil, kahve, kırmızı. Ortasında ebuçehil karpuzunun tersinden okunan sadağı. Uçları mor ve zehirli çiçeklerle güdükleşiyor. Kadın odaya girdiğinde erkeği yitirmiş olduğunu farketmiyor. Şehrin kuzeyine açılan pencereye paralel uzanmış ve soğuktan kaskatı kesilmiş bedenime yaklaşıyor. Kendi bedeniyle erkeğin bedeni arasındaki yıldızların uzaklığını düşünmeden yaklaşıyor. Kıpırtısız bakışlarla evin tavanına bakıyor erkeğin elleri.

Bir cins isim olarak erkek, bir özel isim olarak kadını hissedemiyor. Kömürkarası parmaklarını gezdiriyor erkeğin cins isminde, isminin hallerinde. Bir türlü yalın halde dokunamıyor ona.

Ona dokunduğunu sandığı yedi yıl içerisinde öldürdüğü sayısız çocuğun çığlığı doluyor beynine.

Beynennas bir rivayet yayılıyor. Ki kadınla erkek bir şeytanın iki günahıdır. Yer sofrasında, dünya kurulalı yasak meyveyi tamamlamak için evleniyor birbiriyle.

Acı/yan

Tren, tabiatı eski haline dönmesi imkansız bir ölümle öldürerek geçiyor. Ağaçları parçalıyor, yeşil tepeleri bölüyor, geride acı bir yan bırakarak, canın tenden çıkmasına benzer bir çılgılla koşuyor. Altınpark'ta yeni yeşillenen atkestanelerinin gölgesindeki bankta gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü seyrediyorum. Ne yana dönsem harami gibi kesiyor yolumu. Şehre bakıyorum yalancı yeryüzü içimdeki boşluğun bir yanına yerleşiyor, yutuveriyorum onu.

Onu özlüyor, yorgun, binbir mihnetle yorulmuş saçlarım. Bendesiyken, bendeyken böyle değildi, azad edilince kanamağa başladı. Ayrıldık. Ölünün bedene bakarken dokunan buznefes bir ateşyalımı sardı benliğimi. Parkta usul usul neyi yitirdiğini arayan güllü eşarplı kadınların, ayçiçeği kabuklarını sağa sola tüküren, çocuklarını uyararak yürüyen, yanından yöresinden geçen genç kızlara bakıp iç geçiren memur kocaların, yeni nişanlanmış mahcup delikanlılarla genç kızların, yürüyüşe çıkmış adamların, çocukların gölgesindeki boşluğa baktık. Ayrı ayırdık, ne bir ışık vuruyordu alnına yüreğimden, ne bir gölge düşüyordu ellerinden kelimelerime.

Sadece sustuk. Ayrılınca anladım, ondan kaçmış köleydim, yenimde acılar biriktiriyordum.

Keklik idim vurdular gibi sarı sıcak bir ağıt. Park bitti. Aynı yolda ayrı adımlarla yürüdük yabanıl bir izi. Geri dönemedik, çitten atlادık, sevimsiz, anlamsız bir caddeye düştük. Herkeste gagesiz bir sürat, bıçak gibi asık kesik bir surat...mutlaka yolumuza dikilen sırat gibi bir yılan sanarak herşey bitti. Adımlarımız bizi bitmeyeceğini zannettiğimiz bir ayrılığa çıkardı.

Çıkınca anladık. Çıkmazdı burası. Burası gözümüzü kapayınca kendimize ihanet ettiğimiz sahte bir cennetti. Ellerimiz zehirli sözlerle öldürüyordu çocuğu. Çocuğumuzu parkta yedik, etobur birer süfyandık. Hacıyleleklerin dönüşlerinde yaptıklarına benzer bir hüznle garda, trenler giderken siyah eşarbından artakalan sürmeli bakışla bir yan bıraktı. Bendesiyken kanıyor, kanatıyordu. Annesinden düşmüştü henüz dört aylık bir cenin gibi şehrin tilkiden bir caddesindeki küfün üstüne. Sarardıkça açıldı teni, bir yanı acımağa başladı. Tenimize biriken kölelerin ağdını bırakmıştı son vagonun penceresinden. Şimdi bu kuş uçmaz kervan geçmezde bir gün geçecek diye bekliyorum. Buradayken, benimleyken yanıyordu acısı. Ayrılınca acı bir yan bıraktı, kuruyan bir ağaç. Oradan geçiliyor içindeki dağına yerleşilmiyor. Yeri yok çünkü yersiz yurtsuz bir acı bu. Ona değil, sadece dağına tırmanılıyor. Ayrılık acısı bu.

Ağaç ile sarkaç

Sandra için

Güneş kalaylı, büyük tepsiye düşüyor. Çocuk oyuncaklarıyla oynuyor. Elleri güneş vuruyor.
Parmakları ikizini arıyor. Odaya anne giriyor önce. İkizini çağırıyor çocuk. Anne onu da sürüyor oyuncakların yapışkan sesine. Birlikte çıkıyorlar evden. Evden sokağa sokaktan caddeye caddeden kente kentten eski şehrin kalbine uzun bur yola koyuluyorlar. Eski şehre kavuşan yolu yıkık surlar kesiyor. Suru aşınca ikizlerin yüreğine korku düşüyor. Anne, çocukları, suru üfleyen melek gibi kanatları altına alıyor. Gözden yitince bir insan ormanı çıkıyor karşısına. Orman ırmağa, ırmak toprağa, toprak üç kauçuk ağacın tohumuna dökülüyor. Uzun, ince bir yolun sonunda üç ağaç yükseliyor toprağın böğründen. 'Sarkaç' diye bağrışarak ağaçlara koşuyorlar.
İki kuduz it çıkıyor sağdan ve soldan. Ağzı salyalı, dişleri insan ruhuna susamış iki kuduz it çıkıyor üstten ve alttan. Anne çocukları alıyor kanadına, ağaçlara uçuruyor onları. Üçü üç ağacın göğsüne ulanan dalına çıkıyor. İki it dönenip duruyor çevresinde ağaçların. İkizler iki ince dala yapışmış sağa sola üste ve alta sallanıp duruyor. Babayla anne arasında bir berzahta sallanır gibi kalpten akıla akıldan kalbe gidip geliyorlar.

Eski/me/yen

Firdevs için

Bunu çok dinledik. Eskidi bu artık. Eskimeyen bir yüzün vardı. Çok çiçek açardı. Açık bir yüzdü sözün. Sözünün sözü içti, içliydi. Bundan usandık artık. Kabuğundan usandık, karalama defterleri çiziktirip duruyoruz. Bir hayatımız vardı eski sözlerde. Eski sözlerde eskimeyen iç vardı. Pörsüyen yanlarımızı dökerdik onunla. Tatlı su tanrıları gibiydi pörsüyen tenimiz. Ona dokununca eski iç çiçek açardı. Yeni ayla dolardı içimize. Bunu hep dinledik. Eskidi aktık. Yeni ay eskidi. Yeni şehir bozdu büyüsunü. Büyük küçük bilinmez oldu diyerek. Yoksul bir adamın kör bir ressamla konuşması gibi içsiz sözlere yöneldik. Yinelenen içle baktık kör ressamın sadece kırmızıyla yaptığı resimlere. Orada bir yürek çarpıntısı gibi yitirdiğin bakire resmediliyordu. Gece duyuluyordu en gizli sesleri renklerinin. Tenin eskiyen yanlarını yineleyince çıkıyordu, dağlarda yalnızlığa çekilen için. Usaçlara merhem sürmek üzere iniyordu şehre. Şehir dışa kayıyor, savuruyordu ruhun parçalarını dört bir yana. Bir rüzgar çıkıyor, gizli kapaklı ne varsa saçıyordu şehre. Her an yeni bir arzu tomurcuklanıyordu dışımızda. Dışımız rüzgarın şehre savurduğu sorulara bakıyordu alık alık. Eskimiş gözle bakıyordu. Kanadı soyulmuş kelebek gözüyle. Eskidikçe söz, kalbine her an yeni bir dağ vurulduğunu unutuyordu...

Aynı/y/le yüz

Aynı yüze her an yeni bir gözle bakmalı diyorsun ben kanını isterken, ayrı bir yüze her an aynı gözle. İnsan kolay yıkılıyor zor yapılıyor biliyorsun. Ben kanını istiyorum. Senin saçların kara onunki uzun. Canını istiyor gibi bakıyorum büyük, görkemli ağacın saçakları altında. Her an yeni bir yüz gösteriyorsun. Al, diyorsun kanımı, bileklerini kesiyorsun. Sımsıcak kırmızı bir ömür fışkırıyor. Kana boyanıyoruz. Her an yeni bir yüz gösteriyorsun hep aynı gözüme. Sıcak, kırmızı bir hayatımız oluyor ağacın yeryüzüne vuran gölgesinde. Damarlarım inceliyor, ölmüyorum. Şimdi ağacın göğe en yakın yaprağındayım. Artık beni öldüremezsin, diyorsun çılgık çılgıya. Artık yeni bir yüzüm yok aynıyla. Yıkıldıkça yeniden yapılıyor aynı yüzün.

Çit

Çitlenbik'lerin evi çitle çevreliydi. Sekiz yaşındaydı sınıflarındaki Nevruz aşıkta ona. Bir gün rüyasında gördü onu ve yeryüzünü şenlendirecek kadar güzel bir çiğdem armağan etti.

Çitlenbik büyüyünce hep başkalarını dinleyeceğini, Nevruz ise kendisi olmaktan çıkacağını bilmiyordu. Bir bahar öğlesi okuldan çıkınca Yarpuztepe'ye gittiler, göğün eğilerek tepeyi öptüğü çizgide ellerini birleştirtiler. Nevruz kalbini çitlenbik'e, Çitlenbik kalbini Nevruz'a açtı, içindeki sırrı gösterdi. Allah'ın yankısının vurduğu kalp camdı. Can oradaydı. Kırılınca can sönüyordu.

Sönen canı çevreleyen cam kırılınca Çit yıkılıyor Çitlenbik Nevruz'a yabancılaşıyordu. Bütün bunlarda habersiz gün boyu çiğdem topladılar. Eve dönünce dağ yıkıldı. Yüreksiz bir dünyada birbirlerini unutarak büyüdüler, büyüdükçe içlerindeki dağın küçüldüğünü gördüler. Gördükçe can kırıldı. C ve a yok oldu. Ne kaldı sadece

Karanlık oda

Renkler henüz açılıyor. Karanlık odamda yıldızın görünüyor beni körleştiriyor. Çocuğunu taşa çalan bir annesin sen. En gürbüz çocuklarını yiyorsun bir gece. Tam buluta benziyorken, insan gibi bir çiçek suyunla yeşerecekken ikinci suda renkleri bozan ışığı yakıyorsun, şahı sürer gibi bu oyunun başlangıcında. Oysa insan dağa, dağ insana benzer biliyorsun. Göz gözü görmüyor odada gönül gönüle dokunamıyor. Her dokunan bir parçasını görüyor sade, ce deyip geçiveriyor.

Siyah makam aracından yüzleri siyah adamlar düşüyor. Her sözün bir yara açar gibi vuruyor umursamazlığıma. En utanmaz tabelalar olarak asılıyoruz bedenimize. Bedenimiz sudaki köpüğe benziyor. Sadece köpük sadece gövde olarak konuşuyoruz. Su uyuyor düşman görüyor halimizi. Bir uyku olarak karardığımızı. Sen karanlık odama geliyor renkleri karıştırıyorsun. Renkler pusuya yatmış derdimi uyandırıyor. Denizini tanıdıkça korkuyorum gözün görmüyor. Denizini görünce görüyorum aslın olmadığını. Aslının aynı olduğunu. Ayn gözdür biliyorsun. Gözün gözü var denizin denizleri. Ruh karanlık odayı ısıtınca uykuya yatan uyanıyor. Sana bir dağı kundaklayıp veriyorum çocuk diye. Çocuk çarpıtıyor seni beni. Çocuğu yutuyor böğrümüzde saklıyoruz. Ömrümüzü eğiriyor iplik gibi. Karanlık odada bu üçünce suyumuz bu toprak çocuğumuz. Topraktan ayaklarımıza örs bağlayan. Ben gözlerimi suyla yenilemeye ahdetmişken ve adını duymak için seviyorken dağını, sen bana değil yitirdiğin bir hale geldiğini anlıyorsun. Karanlık oda en aydınlık yanı içimizin. İçimiz ondan geliyor ona gidiyor. Sen bana diye ona ben ona diye sana dokunuyor, ten ateşini hızlandıracak yağmuru bekliyoruz. Karanlık oda karanlık kutusu, içimizdeki uzak denizin uğultusu, kabuğumuzdan gelen tuzağı ömrümüzün. Tedirginliklerine kayıtsız kaldığımız bakiresi kalbimizin.

Geride kalan geride kalanın aynısı
Geride kalan geriye kalanın aynası

S, s'yi bir Ankara sonbaharında çatıkasında gördü. Tanıdık bir yüze rastlar gibi ellerini uzattı.
Aynı dili konuşuyordu onunla. Aynı gizi fısıldadı, ayrı bir dille. Aynı gönüle düşen aynı dillerin gizleri. Saçıldı beton sokağa döküldü. Betonda ağaç kırılğan yatıyordu.Yatan arzuları uyandırıyordu.Yaraya tuz basar gibi bastı sinesine S'yi. Oysa S'nin s'den önce bir sinle babıssinde sevgili sırrı olmuştu. Sırrını açmadı ona sadece ellerinin hüznünü bıraktı. Elleri hüznün meleğiydi S'nin. Gülünü koklamak için pamukyürekli fotoğraflarını çekti omzundaki melekler gibi. s bir melekti insan simasında. S bir insandı melek simasıyla. Melekmisal bir insanın eşiğinde buluştular gönül gönle sızdı. Sızı kaldı geriye. Geride kalan sızısıydı S'nin gülünü koklayanın gönlünde konakladığı. Konar-göçer bir dünyaydı bu. Bir vardı bir yoktu S
Bir baktı var. Bir de baktı akşam Seyranbağları'ndaki çatıkasında yok s. Yoksa eğer gördüğüm bir düşte midir diye en çocuk sorusunu uçurdu güvercin gibi gökyüzüne. Henüz dokuz on yaşlarında yaptığı gibi köyünde uçurtmalarla, gökle temas kurmak için seçmişti S'yi. s seçilmişti. S'nin saçları küçük sade mavi bir tokayla tutturulmuştu, gözleri deniz yeşili.
S'den sonra a. a'dan sonra n. n'den sonra d. sonra r. a kaldı geriye. Geriye bir cümle kaldı buruk
keçiören'e giderken soldaki delik deşik duvarda. Mutlu aşk yoktur gibi bir yalan.

Ahşap yüzaltı

Karanlık, ıssız sokakta ahşap yüzlere bakarak yürüyorum. Az ilerde seyreliyor yüzler.

Pis bir insan kokusu yakıyor genzimi. İnsan çamuruna düşüyor, düşekalka yürüyorum. Pis su birikintisinde kıvranan ahşapyüzlü kadınlar ellerini uzatıyor. Yardım istiyorlar benden. Benimi uzatıyorum yüzüzlüklerine. Yüzsüz bedenler görüyorum sadece. Bir sancıyla kıvranıyor gibi çamura bulanıyor. Yüzlerine gözlerine sürüyorlar. Karanlık koyulaştıkça bedenleri aydınlanıyor, yüzleri yok. Yüzleri hiçliğe bakıyor, yok ediyor bakanları. Yüzleri olmayan kadınlar arasında bir merdivene uğruyor sokak, iniyorum. İndikçe yüzüm azalıyor, yüzümü yitiriyorum. Yüzaltı çıkıyor karşıma. Acıyla yanıyor içim, hiçliğe kurban ediliyor. Sokağın karanlığı büyüyor, yüzsüz bedenler yanıyor. Bu ben miyim? Bu benim ahşaplığım mı kurtların kemirdiği?

'Bir hayal olmuş sana'

Şehirden çıkınca çalı çitlerin sınırlarında, dere boyunca yürümüş, iki katlı kerpiç evin bahçesine kavuşmuştun. Uzun, örgülü saçların, beyaz tenin, siyah, badem gözlerin, koltuğundaki kitaplarınla mahcup mahcup bakmış beni sormuştun. Benlikten geçmek için uğramam gereken yerlerin birinde kendimi yitirmiştim. Annen merhamet ırmağıydı, sokağa akıyordu. Sokak bir insana açılıyordu. Açıkuculu şehre. Saçlarına yine yırtılan çocuk yüzü yerleşmişti. Çocuk yağmur yağıyordu. Yağmur çiçek bitiriyordu. Acılarımızı dindiren bir çocuk, bir yağmur ve bir çiçek olarak yağıyordun. Nigar. Sevgili çocuk. Yedi yıl sonra şehirlerarası otobüsün penceresinde astsubay eşini uğurlarken görülmüştün. Kucağında ikinci çocuğun. Nemli, yapışkandı hava her zamanki gibi Dört Yol'da. Noter'de çalıştığını söyledi yanımdaki adam. Deliçay köprüsünü geçince yağmur hüznü indirmeye başladı. Şehirden çıkınca sadece otoban, beton, metal. Yorgun, örgülü saçların gibi uzadı yol.

Tahakküm

Gözlerimi deniz yeşilinden aldım. Babam bunu yıllar önce sezdi, 'Rengin' dedi bana. Karadeniz'e yeşil bir şerit halinde kavuşan çay bahçelerinin kokusunu duya duya Çayeli Lisesi'ne gidiyorum. Bakanlık 'kararname' diye bir kağıt tutuşturdu elime ve 'felsefe öğretmenisin' dedi. Minibüste, yanımda Karadenizli olduğumu sandığım, yeşil gözleriyle arada bir beni süzen bir adam vardı. Sadece, 'öğretmen' olduğumu söyledim ona. Daha konuşmadım. Kalbim denizle orman yeşilinin kaynaştığı bir heyecanla küt küt çarpıyordu. Gördüğüm her çiçeğe çarpılacaktım. Yumuşacık, ipek kökler, kayalara keskin bir cazibeyle sarılmışlardı. Düşte gibiydim. Öğrencileri merak etmiyordum. Müdürün, öğretmenlerin bana karşı tutumları heyecanlandırmayacaktı beni. Kolejden sonra fakültede geçirdiğim dört yıl, zehirli bir zar çekti hayatıma. Babamın, güneyde inşa ettiği yazlık evlere bir kez olsun gitmemiştim. Annem, bütün gün fakültedeydi. Deniz ve orman bitmiyordu. Yeşilliğin arasına serpilmiş küçük, bakımsız evler, kimsenin senelerdir buralara uğramadığı veya terkedilmiş olduğu izlenimi veriyordu. Anılarım bırakmıyordu beni. Tiyatro kürsüsündeki Zerrin'in ağız dolusu bir hakaret gibi yüzüme fırlattığı, 'annen, anlaşılan Fransa'dan getirdiği yeni psikoloji kuramlarını denemiş senin üzerinde' sözü, geceleri balkonda dinlediğim Kocatepe müezzininin okuduğu ezan, Osman'ın birahaneler üzerine attığı nutuklar, Hacettepe Rehberlik Araştırma Servisi'nde çalışan Nilüfer'in evinde gece geç vakte kadar dinlediğimiz klasik müzik, Murad'ın Nietzsche artığı şiirleri, İsmail'in edebiyat dergisi çılgınlığı, sonra; büyük kentin damarıma şırınga edilen sevgi gösterileri, bitmeyen, tükenmeyen, seslenmeyen, aranmayan kış gecelerinde budala bir gebe kıvranıp durduğum varoluşçuluk saatleri, küçük bir çocuk gibi aradığım, sağılmış küçük şehir hülyaları, beynimin hayretine bağlanmış puslu gelecek rüyaları içinde çay işleyen fabrikalar, deniz; görkemli orman ağaçları, tekrar deniz, arada bir martı sesleri, asık suratlı felsefe satıcısı, beyaz zehir kusmuğu, ecnebi rüya terbiyecisi, bilimsel asalet düşkünü, teknokrat yığını görüntüsü ve tekrar deniz, hep deniz arasında gidiyorum. 'Gidiyorduk' diyemiyorum. Minibüs sarsıldıkça ağırlaşan, başkalaşan; acılı, simsiyah keder büyümelerine gömülüyordum. Yanımdakiler rahat ve güvenliydiler. Biraz dedikoducu biraz obur biraz sevimliydiler.

Onları sevecek miydim? Kederle ördüğüm karanlık dünya içinde gelişip ser-pilen düş sarsıntısı mı olacaktı? Bilemiyordum. Lise binasını göstermek için küçük oğlunu yanımda gönderen manifaturacıya teşekkür ettim. Çocukla neler konuştuğumu hatırlamıyorum. 'İşte' dedi, 'burası, şuradan gideceksiniz.' Gülümsedim. Saçlarını okşadım. Elimi öptü, koşarak uzaklaştı yanımdan, dönüp dönüp bakıyordu. Okula kış için odun getirdiğini sonradan öğrendiğim kamyon sürücüsüne müdür odasını sormuştum. Tek odalı bir ev buldular bana. Bir iki eşya aldım, yerleştim. Dersler başladığında, antik yunan filozofların kuramlarını sakız gibi çiğneyip duruyordum sınıflarda. Öğrenciler her söylediğimi not ediyorlardı. Soruyordum, şaşkın bakıyorlardı; ezik, suçlu, başları eğik susuyorlardı. Müdür, yine Karadenizli, İbrahim adında, İlahiyat mezunu, kasabalıyla güçlü yakınlık bağı olan biriydi. Evli olduğunu küçük kızı okula gelene kadar bilmiyordum. Dersler devam ediyordu, müdürle evinde geç vakte kadar oturup konuşmamıştık henüz. Yalnızlık, kış akşamları denize sürüklüyordu beni. Evlilikten nefret ediyordum. Çayı sevmiyordum artık. Deniz, bir canavar gibi yutacaktı sanki. Kasabalıların zamanla beni alelaide bir şeymiş gibi gördüklerini sanıyordum. Neyi seviyordum? Bunu, yalnızlığın keskin bir zehir gibi beni yok edeceğini sanmağa başladığımda sormuştum. Eve hapsedilmiş gibiydim. Kasabalı gençlerin bakışları üzerimde değildi. Hiç birini ilgilendirmiyordum. Almanca ve yeni mezun biyoloji öğretmeni önce yaklaştılar sonra kaçtılar. Biyoloğu çok ürkütmüş olmalıydım. Beni hiç mi hiç anlamıyordu. Kasabalılar bana ev bulmak, alışverişe çıktığımda ürkek, çekingen ilgilenmekten başka bir şey yapmıyorlardı.

Bir gün, müdürün çağırdığını söylediler. Akşam evine yemeğe gittim. Vücu-dum dağılmış, kalbim erimiş gibiydi. Fakat ev, deniz çeker gibi çekti kendine beni. Çocukları ilk kez seviyordum o akşam. Hanımıyla çok az konuştuk. Ağız ucuyla bir iki söyleşme. Sonra, felsefeden söz açmamı istedi müdür. Eve döndüğümde, kalbimin varlığını iyice anladım. Çıldırmaşım. Aç değildim. Sevmiyordum. Yaşadığımı anlıyordum. Oturdum, yorgunluktan bitene tükene dek ağladım. Rüya başlıyordu. Deniz acz iptilası oluyordu ruhum için. Orman fakr. Kendimi heybetli kayalara sarılmış köklerle bir hissediyordum. Kasabalıların dışında seçilmiş, yüksek bir yerdi müdür oturuyordu. Bir gece korkuyla uyandım. Büyük bir çöldeyim. Kızgın ve geniş. Çölün yüzünü karanlıklı, boğucu, kahredici bir bulut kaplamıştı. Işık, rüzgar, hayat yoktu. Hayatsız bir çöldeydim. Geçmiş boğucu karanlıklı anılarla arkamda. Gelecek yoktu. Hayatsızdı gelecek.

Sevmiyordum. Hiçbirisi bulunmuyor, hiçbirisi bulunmuyordu. Anılar kapamıştı her yeri. Ardını göremiyordum. Maverası yoktu. Ruhumun maverası. Açılım yoktu. Rüyada ağlıyorum sürekli. Herşey karanlıktı. Etrafımı korkunçluklar donatmıştı. Canavarlar çevrelemişti.

Uyanamıyordum. Bu kasabayı terk edemiyordum. Allı-telli bir gelin, yaşmaklı bir güzel gibi kendine bağlıyordu beni. Otobüs nereye sürüklerse oraya gide-cektim. Bir gün fındık torbalarını kamyonete taşıyan kadınlara rast geldim. Selam verdim. İlgiyle gülümsediler. Sevincime diyecek yoktu. Yanlarına gittim. Tanıştık. Söyleştik. Birisi, beni anlamadığını söyledi. Sonra, diğerleri katıldı buna. 'Seni anlamıyoruz' dediler. Kendimi anlattım. 'Hayır!' dedi birisi. 'Gözlerini denizden almamışsın!' 'Kent çocukları ölüdür demek istiyorum' dedim. 'Kent nedir?' dediler, hep bir ağızdan. 'Size onu anlatmağa çalışıyorum' dedim. 'Ecnebisin' dediler. Duymadım. Bana duyurmadılar. Kahroldum. Paramparça, kendimi zeminin içine bıraktım. Ruhlarındaki inceliğe tutulmuştum. Yine bir gün, Rize'ye gidiyorum. Otobüste, yanımda duran gence karanlıktan söz ettim. 'Işığı bilmiyorsun' dedi. Donakaldım.

'Karanlığı hiç bilmiyorsun!' Karanlığı ışığın bildirdiğini anlatıyordu. Döndüm, yanımda değildi. Kasabanın cazibesinin farkına varıyordum. Kalbime, çölün arka tarafında ışıklı ve hayatlı bir dünyanın varlığı doldu. Oraya geçmeliydim. Paramparça varlığımla tünelvari bir mağaraya sürükleniyordum. Kasaba bomboştı. Komşu köyler boşalmıştı. Gençler yola işaretler bırakmıştı. Çöl derinleştikçe, benden önce geçenlerin boğulmuş cenazelerine rastlıyordum. Karanlık artıyor, vahşet derinleşiyordu. Yalnızlığım ve korkum şiddetleniyordu. Ayak izlerini izliyordum. Ayak izlerinin bittiği yerde bir zaman sesler işittim. Sonra sesler de kesiliyordu. Rüyanın ikinci yüzü açılmadan, uyandım ve okula koştum. Müdür, ruhumdaki şiddet nöbetlerinin farındaymış ve bunlar olağan şeylermiş gibi rahat davrandı. Konuşamıyordum. Görevlilere, öğretmen arkadaşlarıma, koridorda, bahçede gezinen çocuklara selam verip vermediğimi, sorularını cevaplandırıp cevaplandırmadığımı ayırt edemedim derse girmiştım. Çocukların hayretli bakışları yüzüme çivileniyordu. Dayanamadım fazla. Sabah, horoz sesleriyle uyandım. Gece ile gündüzün sınırına doğan horoz sesleri, eski anılarıma pencere oldular. Kasabanın yarısı uyanmıştı. Camie, bağa bahçeye, işe koşuyorlardı. Biliyordum. Başım zonkluyordu. Haftalardır tek satır okumamıştım. O gün nasıl geçti, başucumda kimler vardı, kasabalı ne düşündü? Bilemedim. Kurşun bir yük gibi yüklendiğim gece, rüyanın ikinci yüzü açıldı. Karanlıklı, boğucu, kahredici bulut her yeri kaplamıştı yine, deniz kayalarla çevriliydi. Tanrı maskları olduğunu sandığım şekiller ellerimde canlanıyorlardı. Canlanan her mask, karşıdaki mağarayı işaretliyordu. Girdim. Duvarlarda raflar, raflarda kavanozlar, kavanozlarda ceninler. 'Nedir bunlar?' diyorum, takatim kesiliyor, yere yığılıyorum.

'Yeni bir gelecek' diyorlar ceninler için. Tekrar yığılıyorum yere. Kendime sahip değilim. Tecrübe ediyorlar beni. Sonra bir pencere açılıyor. Dayanılmaz bir ışık demeti karanlığı yok ediyor. Şiddetle sarsılıyorum. Ruhum isyan ediyor. Gözlerim, gözlerimi bulamıyorum. Işık her tarafı boğuyor. Keskin ve parlak bir dünya doluyor içime. Deniz hiddet ediyor bana. Fırtına beni tehdit ediyor. Her şey düşmanmış gibi. Görkemli bir ışık demetinin ortasında ne yapacağını bilmez bir halde, gözlerim kararmış, yarı karanlık bir araç görüyorum. Uzanıyorum, şeffaf, saydam ve canlı bir binek oluyor. Alıyor, paramparça ruhumu yükleniyor. Kasabanın yeşilliğine, denize çekiyor beni. Bana hiddet eden denize. 'Işığı anlıyorsun' 'Karanlığı' anladın çünkü' 'Kenti anlatma, kasabayı anla!' bir aşka doğuyorum. Deniz yeşili bir aşka. Kentin zavallılığına rastlıyorum. Aşkımı doğduğu noktanın arkasına gizlenmiş, uğru bir şey. Çocuklar, çocukları anlıyorum. Her tarafta cenazeler bulunuyor. Saray. Çekip alıyorlar ruhumu. Kendimi, mütevekkil ve asil bırakıyorum. Saray. Aşkımın doğduğu saraydan kalbime uzanan ince ve keskin bir yolda, seyyahlar görüyorum. 'Sonra bizi barındıran kasabanın şehre taşıdığı felsefe ölülerini defnedeceğiz!' 'Beni anlıyorsunuz' Yaşlı bir kadın, mahalli şivesiyle, 'seni zaten anlıyorduk kızım' diyor. Aşkımın bir ucu ihtiyara uzanmış. Müdür yüksek bir yerden gülümsüyor. Çocuklar koşuyorlar. İncelikleri kahrediyor. Utanç taşıyorum. Onlarsa, 'siz, hocamızsınız bizim!' diyorlar. Saray. Seyyahların cenazeleri ürpertiyor beni. Çocukların ve yaşlı kadının kasabalıların adına verdiği müjde, ruhumdan ürpermeyi kaldırıyor. Sarayın kapısından giriyoruz. Kalbim büyüyor büyüyor fakülte anılarıma, zehir artığı kürsü derslerinin felsefe telkinlerine, zavallı kentin coşkulu ölüm ağırlığına, şehri terk eden maria düşkünü verem sağnağı şair dostlarımin kurduğu yabancı kaldırımlara, annemle babam arasında güdük bir ömrü hazırlayan pazarlama nikah masasına, Nietzsche'ye adadığım münzevi gecelerime,

kalbimi çiğ bir et gibi satılığa çıkaran kentsoylu gazetelere, amansız bir umum harplere çeken ecnebi gaddarların kalbime bağışlanan müjdeli dünyaya kurduğu tuzaklara, saltanat kötürümcülerine, Balkan, İtalyan harplerine , şerlerini; videolarla herkesin kafasına zehirli üfleyen saltanat düşkünlerine, yüce insan kaderinin ukdelerine telkin edilen gizli planlara, sonra; gizlenen, ağlayan

hep ağlayan

bin yıldır biriken çığlığını vahşiyane mahvların şerli vücutlarına fırlatan uygarlığıma sarılıyor. Kalbimin sarılmalarından sonra içim dışıma çevrilerek kasabaya bakıyorum. Kalbimin uzandığı umarsızlıklar arasında ecnebi muahedelerin icbarlarını görüyorum. 'Kasaba değişimlerinin arkasına gizlenmiş felsefe tahakkümleri mi?' diyor vicdanım. 'Evet' diyorum. 'Sonra?' 'Dehşetli hasetler ve rekabetlerin çarpışmasıyla bir yeni umum harpler.' Hepsi birlikte vicdanlarını gökle birleştiriyor. 'Işığı anladın!' diyorlar. Kasabaya ekmek sevinciyle koşan oyunsuzluk düşkünü çocuklar gibiyim. Kayboluyorum. Sarayın içice katlanmış alımlı bir yerinde ceninlerin ruhlarını görüyorum. Coşkuyla selamlıyorum onları. Rüya kapanmıyor. Başlangıcı belli olmayan bir gerilişle, kasabanın içini görüyorum. Şehrin puslu akşam vakitlerini gösteriyor iç. Saray, binlerce hayat içinden deniz yeşili birini seçiyor ve bana sunuyor. Duvağımla kayboluyorum. Sarayın sunduğu hayatı ömrüm oldukça saklıyorum. Büyüdükçe inceliyor, inceldikçe hayattar bir şehir bağışlıyor bana. Tahakkümden uzak bir site. Kasabanın şehirleştirdiğini gösteren akıl almaz değişimler, hayatın sunduğu en büyük armağan oluyor. Rüyanın ölümüyle şehrin hayatı başlıyor.

Beni karşılıyorlar. Şehrin meydanında, ellerinde birer kasaba hayatı ceninler. 'Hayatınızı hayatlandırdınız!' 'Şehrimize hoş geldiniz. Büyüyen gözleriniz ve ellerinizle.'

Şebnemin gözbebeği küçücük bir güneştir

Müteahhit Kemal Beyin, üç ay önce İmar İskan'daki bir yolsuzluğa adı karıştığı için tutuklu bulunan şehir plancısı arkadaşının bürosunda çalışan mimara 'pazartesi gelsin, başlasın' sözü üzerine gelmişim Çankaya'daki büroya. Babam, ölümü, 'bana şeker almaya gitmek' olarak bildiğim yıllarda ölmüştü. Ondan kalan üç ayda bir aldığımız kırık dökük bir maaş ve annemin eşe dosta diktiği öteberinin getirdiği birkaç kuruştan başka para gördüğümüz yoktu. Kederli anlarımda kucağına sığındığım kardeşim Semra, kaynakçada çalışan ve yeni nişanlanan haşarılığını sevdiğim diğer kardeşim Ömer, peltek sesiyle 'teyzeciğim' diye kucağıma atlayan ablamın çocukları ve öfkeli teyzem dışında kimseyle konuşmazdım. Liseyi Demetevler'de oturduğumuz için orada okudum. Üç ay piyango dairesinde çalıştım. Dayanamadım. Annem, daha okumamı istiyordu. Lisede bana aşık olan Zekeriya'nın zorlamaları da beş para etmedi. İçimde sürekli küçülen bir nokta, piyango dairesinde sarkıntılık eden astsubay emeklisinin kafasında paraladığım vazo, bana yetimsever pozuyla acıyan, gizlenmiş cinsel güdülerini zaaf anlarında belli eden uzak ve yakın tanıdıkların içimde biriktirdiği donmuş nefret hissi; yalnızlık, yapayalnızlık arayan ruhumun seslenmeleri, nihayet sefaletimiz, annemin çeyizlik endişeleri, kendimi yok etmeye yönelik iç itişlerim, Çankaya'daki inşaat şirketinin bürosuna sürükledi beni. İngiltere'de sekiz yıl mimarlık, rock and rol ve kozmetik bilgilerle uğraşıp dönen Hayri Bey, kırk yıllık muhasebeci Cevdet bey, şoför ve temizlikçi kadından başka kimseleri bulunmuyor zan-netim önceleri. Gelenleri nasıl karşılayacağımı, telefonda sesimi beğenen ve laubalileşenlere nasıl karşılık vereceğimi, Kemal Beyin görüşmek istemediği adamları nasıl atlatacağımı, yalan söylerken niçin soğukkanlı olmam, nimetler içinde boğuluyormuş gibi bulunmam gerektiğini... birkaç ay içinde kavramıştım. Sabahları başkentin kahredici kömür dumanı, darmadağınık bir mimariyle içice girmiş sağlıklı yapılar arasından nereden geldiğini düşünmediğim fakat içime buruk bir tat, keskin bir endişe, zevkli bir keder yerleştiren ezan sesleri, çamur, savrulan yağmurlar, eksprese yetişmek için itişip kakışan kaygılı memur yığintıları, sefalet düşkünü, çamurlu ve uykulu

koşuşan öğrenci bakışları, sakız satıcısının bağırtıları, bilet satıcılarının arayıcı sesleri, sigaracılar, simitçiler, ruhumu çiziktiren motor gürültüleri, klakson sesleri, halk otobüsü muavinlerinin donmuş ağızlarını açmadan tekdüze biçimde bağırdığı anlamsız şeyler, annemin dua mırıltıları arasında iki, bazen üç otobüs değiştirerek geldiğim büroda on iki saatlik yoğun bir gösteriden sonra kendimi nasıl dışarı attığımı, otobüse balıkistifi yerleşen insanların kokuları, hayalleri, acıları, kaygıları, ucuzlukları, kirlenmesinden ürktükleri elbiseleri, pişmanlıkları, anlamsız bakışları ve hınçları arasında nasıl sınıf değiştirdiğimi, bu iğrenç semte niçin döndüğümü düşünüyordum. Annem varlığının yarısını namaza, diğer yarısını bize adıyordu.

Yüzümün akşam aldığı yoğun ifade arasında bir kaygı kırıntısı sezerse kendimi yatağa çılgın bir külçe bırakana kadar soruşturur, araştırırdı. Önceleri, inceliğine incelikle karşılık vermek için zorlardım kendimi. Ruhuma anbean yerleşen zehirli bir şey bunu büsbütün silip atıyordu benden.

'Anne yeter artık! Yok bir şey! İzin veren sendin! Lütfen anne!' saldırganlık taht kuruyordu ruhumda. Bir sabah Kemal Bey İtalyan müteahhitlerin geleceğinden, dikkatli olmam gerektiğinden söz etti. Cevdet bey öğlene kadar küfürler savurdu ortağına. İki senet protesto olmuş, vergi cezalı tahakkuk etmişti. Mimar, sürekli gülüyordu. Öğlene kadar oturduğum masanın çekmecesindeki bir paket sigarayı tüketmişim. İsteksiz isteksiz kalktım, sigara almak üzere çıktım. Giriş kapısından genç bir kadın, rüzgar gibi içeri girdi. Bir çırpıda merdivenleri tırmandı, geride ağır bir parfüm kokusu ve hıçkırıklar bıraktı. Ardından bakakaldım. Sigarayı alıp döndüğümde, elinde üç tane iri somunla apartmana giren kapıcıya sordum. 'Haa Kıvırcık mı?' dedi, 'çalışıyor.' İçime bir ukde gibi yerleşti. Ağlamak istiyordum. İtalyanlar geldi. Saatlerce oturdular proje ürettirler, pazarlıklar yaptılar, gelenin gidenin haddi hesabı yoktu.

'Leş kargaları doluştular yine' diyordu Cevdet bey. Üzerimde ağır bir yük, boğazımda çakılı kalmış bir bıçak gibi ağlamaklı, dudağımda dilenen zavallılara adadığım kalbimin ürperişleri arasında puro kokuları...Viski şakırtıları...Almanya'dan gelen ve patronun telaşla gizlediği pornografik dergiler, mimara hınçla çekiştirilmem...Ertesi gün cumartesiydi. Akşam izin istemek üzere odasına girdiğim patron, ertesi gün de öğlene kadar gelmemi istedi. Kabul edip ayrıldım. Annemle o akşam kavgalaştık. Odadan çıkmasını bekliyordum. Çıkınca, yorganı çektim, altında bağıra bağıra sefaletimize ağladım. Cumartesi patron misafirleri aldı, yemeğe gitti. Büroda yalnızdım. Kıvırcık kimdi? Nerede, nasıl çalışıyordu? Çay, boğazıma düğümleniyordu. Kapı çaldı. Koştum. Yanaklarında yapay çil bulunan acemi makyajlı, kalın sesli genç bir kadın daha.

'Selam' dedi ve daldı içeri, 'Kemal yok mu?' 'Yok' anlamında başımı salladım. Oturdu, bir yığın soru sordu. Sözlerindeki çelişkileri farkediyor 'boşver' geçiştiriyordu. Çay istedi. Telefon etti, senli benli ve biraz tuhaf konuşuyordu. Ne olup bittiğini anlayamadan, 'ben üç numarada çalışıyorum. Adım Meral, bazen gel, kaynatırız...' durdu, bir şey aklına gelmiş gibi, 'hoşça kal' dedi, koşarak çıktı. Kemal bey telefonda artık gidebileceğimi söylüyordu. Çıktım, Kuğulu'ya uğrayarak Kızılay'a kadar yürüdüm. Eve gitmek istemiyordum. Sinema afişine takıldım. Ertesi hafta, Kıvırcık'ın emlakçı Madam Marianna'nın dairesinin boş bir odasında kaldığını, Lalezar Pavyonda konsomatris olduğunu öğrenecektim. Patron Alanya'daydı. Akşam olmadan kapattım büroyu ve yanına çıktım. İşinden, ailesinin Kayseri'de olduğundan, benden önceki sekreter Mehtap'ın operada dekoratörlük yapan babasının acı ölümünden konuştu. Ağlıyor muydu, gülüyor muydu anlayamıyordum. Kahve yaptı. İçtik.

Buralara gelmekle aptallık etmişsin gibisinden bir şeyler söyledi. Lavaboya koştu, bağıra, bağıra kismaya başladı. Temizlikçi kadın, Meral'in kocasından ayrılmış olduğunu, Altındağ'da oturduğunu, kocasının sürüklemesiyle çalışmaya başladığını, çok para kazandığını anlattı. 'Üç numarada bir şirket var, acaip adamlar gelip gidiyorlar oraya. Çok para kazanıyor' dedi. Yüzünü sordu, 'Utaniyor' dedi.

Denizin geniş yüzünün gösterdiği güneşi
alındaki kırışıklıklar da gösterir
şebnemin küçük gözü yıldız gibi parlıyor.

Annem, değişikliğin farkındaydı. Utanıyordum. Meral, yaşadıklarını akıllılık ve delilik arasındaki bir çizgide, sürekli ve coşkuyla anlatıyordu. 'O beni kullanıyor ben de onu' diyordu patronu için. Sonra, 'ona vurgunum' diyordu. Ağlıyordu. Kat kaloriferi monte eden ustalar-dan, Bala'lı hurdacılardan, Bahçeli ve Etlik'te oturup kendilerini satan üniver-siteli kızlardan, okulu terk edip randevu evlerinde çalışan mekteplilerden, Güvenpark'ta kendilerini satılığa çıkaran çingene kadınları sabah, öğle ve akşam seyreden milli eğitim personelinden, bazı politikacılardan söz edi-yordu. Kıvırcık hastaydı. Yanına çıkamıyordum. Meral 'aptal' diyordu onun için, 'vesikayla çalışıyor, kendini harcıyor' diyordu. Kemal bey İtalyanlara attığı kazıkları, yolsuzluğa adı karışan mimar arkadaşının dostlarına övünçle anlatıyordu. Bir gün Gümrük'ten geldiler. Gece saat on ikiye kadar büroda tuttular bizi. Uyuşturucu ihbarı olduğunu bir iki saat sonra söylediler. Kemal bey ikide bir yan odaya götürüyordu şube müdürünü. Müdür sırtıyordu. Polisler, benim bulunduğum odaya üşüştiler. Biri sarhoştı. Kokuyordu. Bana ilişti. Bağıracaktım, patron, 'sus ne olursun, aman sus' der gibi baktı. Eve arabasıyla bıraktı beni. İnerken elimi tuttu, saçımı okşadı. Şimşek gibi fırladım. Soluk soluğa eve koştum. Annem meraktan çıldırmıştı. 'Beni çıldırtacaksın' dedi. 'Ben' dedim, 'ben zaten çıldırmışım, ne çıkar?' ağladı, 'amcana' dedi, 'haber salacağı.'

Şebnem ve deniz bir olmakta güneşin
nazarında, şu muhteşem güneş de küçücük
bir şebnemdir.

Üç gün işe gidemedim. Annem, Dr. Orhan ağbi'ye götürdü beni. 'Dinlensin' dedi doktor, 'çalışmasın.' 'Dünyada olmaz!' dedim kendi kendime. Sonra ağladım. Annem, 'hayır çalışması gerekmiyor' dedi. 'Dünyada olmaz!' diyo-rum, ağlıyorum. Annem kendini parçalıyor. 'Olmaz!' diyorum. Meral'i, Kıvırcık'ı düşünüyorum. Patron eve geliyor. Sevgi gösterileri. Annem izin veriyor. Alıp götürüyorlar ruhumu. Dağ'a fırlatıyorlar. Büronun karşısından ruhuma kayan bir yıldız gibi beni çeliyor biri. Gelip Ankara Kalesi'ne götürüyor beni. Kalenin yıkıntısında, ormandan söz ediyor. Kendimi, diyorum, kendimi kaybetmek istiyorum. Ormandan söz ediyor tekrar. Kim? Neci? Nereden geldi? Bilemiyorum. Kendimi unutmaktan, kaybetmekten söz ettikçe, ormandan anlatıyor. İnip Hacıbayram'a geliyoruz. Ankara'yı ilk olarak bütün görüyoruz. Semavat öğretiyor. Yıldız. Güneş. Sonra kederle yüklü alınlardaki çizgilerden söz ediyor.

Semavat bir denizdir bir Rahman
 nefesiyle alınların çizgilerinde
 dalgalanıp katreleşmiş ki
 GÜNEŞLER
 AYLAR olmuştur
 Tecellinin küçük bir aksisidir damla gibi
 küçük güneş.
 Canı parlatır o pırıltıcık sırça bir inci gibi.

Kıvırcık, akşam geliyor, götürüyor beni. Neriman Hanım'a terapi için gidiyoruz. Her hafta gidiyormuş kendisi. Neriman Hanım, emekli öğretim üyesi. Fransa'da psikoloji doktorası yapmış. Kıvırcık'a kendini gerçekleştirmekten, ekonomik özgürlükten filan söz ediyor. Daha bir sürü acaip laflar. Hiç mi hiç anlamıyorum. Kahve içiriyor bize. Oba Mefruşat'tan arıyorlar, 'Tamam' diyor, 'gelebilirsiniz.' Kadının tercihindan, cinsel özgürlüğünden anlatıyor, 'dünya güzeli bir yeğenim vardı' diyor, 'bakmağa kıyamazdınız, o kadar güzeldi, alımlıydı, kolejden sonra okumadı. Hariciye namzedi biriyle evlendirdiler. Bir süre görüşmedik. Duydum ki ayrılmışlar. Aradım, bulamadım. Bir gün kuaförde rastladım. Utandı, sıkıldı, şaşırdım. 'Bizimkilere' dedi 'söz etmeyin görüştüğümüzden, yerimi bilmiyorlar.' Eve döndüm, hemen annesini aradım. İzmir'e taşınmışlardı. 'Onunla' dedi annesi, kızgın bir şekilde, 'hiçbir ilişkimiz kalmadı.' Tuhaf. Ne olup bittiğini anlamamıştım. Kuaförü aradım. Telefondaki pis pis gülüyordu. 'O mu, tanımıyor musunuz hanımefendi? Oo, pahalı çalışır ama.' Adresini istedim. Buldum, geldi, görüştük. Üç ay sonra duydum intihar etmiş. Aptal kız. Pornografik yayınlardan söz ediyor Neriman Hanım, Bergson'dan... Çıkıyoruz. Hava buz kesmiş. Ruhumuzla hava arasında soğukluk bağı kuruyor Kıvırcık. Korkuyorum. Sonra, 'çıldıracağım' diyor. 'Hadi gidelim.' İLBANK kooperatif evlerinden birine gidiyoruz. İki genç açıyor kapıyı. Biri Kıvırcık'ı öpüyor. 'Özledim seni' diyor. Bağırıyorum. 'Yılışma' diyor Kıvırcık, 'kız yeni.' Salonun duvarındaki Av Tablosu'ndan kükürtlü bir duman çıkıyor, zehir kusuyor. Bağırıyorum. Duymuyorlar. Göz gözü görmez oluyor. Duman büyüdükçe gençlerin bakışları azıyor. 'Korkuyorum' diyorum. Kıvırcık kayboluyor bu sıra. Bir sonbahar metafiziği gibi sarıyor her şeyi duman. Uyku bastırıyor. Uyandığımızda, gece yarısı. Yıldızlar yok. Güneşi arıyorum. Bozacılar yok. Modern Çarşı'da elektrik malzemeleri satan birkaç işyerinin sahibinin oğluymuş. Anlatıyor. İğreniyorum. Ağlıyorum. Tırnaklarım sökölürcesine kahr oluyorum. Sonbahar bulantısı bastırıyor. Kış ve gece birleşiyor. Bedenimi kusuyorum. Görmüyorlar. Annemi, patronu, muhasebeciyi, temizlikçi kadını, mimarı, Meral'i, Kuğulu'da insanlardan ürken kuğuları, dansın içindeki şiddeti, kan bulantısını, maddemi, yedi katlı apartmanın asansörsüzlüğünden yakınan kapıcıyı, lise anılarımı, babamı kahredici bir ateş ortasında görüyorum. Elime tutuşturdukları kadehi fırlatıyorum. Gözlerini, akıllarını, vicdanlarını topluyor kadeh, kendimi dışarı atıyorum. Arkamdan gelmiyorlar. Koşuyorum. Sabaha kadar Kuğulu'da donmakla donmamak arasında kalakalıyorum. Sakalını sıvazlayan haşarı bir ihtiyar gibi, park homurdanıyor; 'Bunun yolu oradan geçer bebeğim!' 'Nasıl olsa başına gelecekti bu iş.' Psikolog Neriman Hanımın suratı.

Cinsel özgürlükten, kadının tercihinden söz eden, içsiz anlamsız lafları. Sırtımda ağır bir yük, tekrar karanlığa çekiliyorum. Ruhuma kayan bir yıldız gibi, beni Kale'ye tırmandıran genci arıyorum.

İsteğimin latif hazzına bürünmüş olduğu halde çıkıp geliyor.
Yüzünde yüzüme karşılık bir çift gözyaşı. Şebnem.

Ateşe düşer değişmeye mahkumdur
Ateş hiç aynı kalmaz
Güç hareket hafiflik incelik
Sonsuz bir enerjiyle

'Ateş maceracıdır, atik ve heyecanlı.'

Annemi arıyorum. Bana kucağını açmış olduğu halde, aramızdaki ateşi gösteriyor. Suya yönelmiş. Sakin, düzenli ve ağır. Patron, 'şimdi daha bir güzelsin ve yararlısın' diyor. Soğuk bir rüzgarla savrulan büro kağıtları gibisin. Muhasebeci devam edersem aylık hatta gelirimi hesaplıyor. Mimar 'ingiliz kızları kadar çekici olmadığımı' anlatıyor. Sırt çeviriyor. Temizlikçi kadının asık suratı. Ormana koşuyorum. Büroda olup bitenleri dönen dolapları bağırarak için. Kendimi salıveriyorum. Orman. Sır küpü. Sesimi emiyor. Çevremdeki ateşi, içime çekiyor. Beni benden kurtarıyor. Bir ebemkuşağı içinde şehrin gösterilerini homurdanıyor. Anlıyor ve bayılıyorum.

SONRA RÜYALAR RÜYALAR
SONRA ZÜLEYHALAR ZÜLEYHALAR

ÇEVRE: Büyük bir şehir.

KİŞİLER: YALANLAYANLAR ve YOLCU

YOLCU (Büyük bir şehre girer

Çevre değişir. Büyük saraylar.

Yanık mı yanık, yıkık ve harabe.)

YOLCU (Sarayların kapısına bakar)

Festivale benzer şenlik ve eğlenciler.

EFENDİ (Sarayın efendisi kapıya gelmiş it ile oynuyor.)

HANIMLAR (Yabancı gençlerle tatlı sohbetler ediyor.)

YETİŞMİŞ KIZLAR Çocuklar, çocuklar gelin. Oynayalım.

Oyun içinde oyun kuralım. Tatlı ve geçici.

KAPICI (Napolyon tavrı içinde): Kumandanlık bende!

Haydi evlatlarım, haydi efendiler şenliğe, şenliğe!

Hanımlar içiniz! Kızlar siz de şöyle gelin, eğlenelim!

ÇEVRE: Sarayın içi bomboş.

YOLCU : Eyvah! Nazik vazifeler bomboş bırakılmış!

Kapıdaki bu sureti almanızı binlerle yazık!

Saraylar, saraylar yanık mı yanık!

HEP BİRDEN (Yolcu dışında) : Efendi efendi keyfimizi bozma.

Gözlerimiz kamaşıyor, yaklaşma bize!

Kumandan itleri Sal üzerine! Yolcu bizi yakacak!

Yolcunun yadırganmasına atılan bir yıldırım gibi şehre koşuyorum. Yolcu'yu izlemenin inceliğine kapılıyorum.

II. ÇEVRE (Büyük bir saray. Kapıda uzanmış vefadar bir it.

Ve kaba, sert, sakın bir kapıcı. Sönük bir vaziyet.)

YOLCU (Merakla): Ne için o öyle? Bu böyle?

YOLCU (İçeri girer)

III. ÇEVRE (Şenlik, daire daire üstüne. Ayrı, ayrı nazik görevlerle saraylılar meşguldür.)

BİRİNCİ DAİREDEKİ KIZLAR (Çocuklara) : Derslerinizi okudunuz mu?

Anlatın...Siz...

ÜÇÜNCÜ DAİREDEKİ HANIMLAR (Ciddiyetle) : Sanatlar, nakışlar ince ve güzel...

EFENDİ (Padişahı huzurunda). Efendimiz, raiyyetinizin ahvali hakkında, sunacaklarım bunlar, herkes görevinin inceliğini anlamış...

YOLCU (Kendi kendine) : Beni görmüyorlar, yasaktır demiyorlar...(Oradan çıkar)

IV. ÇEVRE : Şehrin çevresinde iki saray.

YOLCU (Sorar): Nedir bunlar?

I. Ses : Birinciler yalanlayanlardır!

HEP BİRDEN (Bağırtılar, ağlayışlar)

YOLCU : Ya diğerleri?

II. Ses : Nazenin gözlerin büyükleri!

YOLCU (Yürür, bir köşede bir saraya rastgelir, irkilir)

V. ÇEVRE : Saray üzerinde Yolcu'nun adı yazılı.

YOLCU (Bağırır) . Suretim görünmekte, suretim görünmekte!...

(İKİNCİ SARAYIN İÇİNDEN HERKES BAĞIRIR)

Elbette
zakkum ağacından yiyeceksiniz
karınlarınızı hep onlardan dolduracaksınız
üstüne de kaynar irinli su içeceksiniz
susamış develerin içişi gibi içeceksiniz.

Karanlık perde iner.

Ormandan Çankaya'daki büroyu, büronun karşısındaki ruhuma bir yıldız gibi kayan bedenimi germeye, ruhumun kaybı içinde gizlenmiş şebnemin gözünü küçücük bir güneş gibi görmeğe uzanıyorum. Patron gülümsüyor, eğiliyor, zarif; 'Gel artık!' diyor, 'bana güven.' Kıvrıcık, 'bu işe bir alıştın mı bırakamazsın kızım!' demişti. Patron'un sureti Kıvrıcık'ın suretiyle karışıyor. Meral de ekleniyor buna. Kaçıyorum. Eteğimin bir ucu büronun çıkışındaki bir çiviye takılıyor, sonsuz bir geriileşle ormana fırlatılan bir mancınık gibi atıyorum. Zaman.

Afişlere, annemin sorgulu bakışlarına, içime bir ur gibi yerleşen utancıma gömülüyorum.

Sinemalar, beni, gençten uzaklaştıran birer orman düşü oluyor.

SONRA RÜYALAR RÜYALAR
SONRA ZÜLEYHALAR ZÜLEYHALAR

Bataklığa Giren Yol İçin
Eski bir film düşü
Kalabalık bir insan kafilesinin
yolculuk içinde tecellisi
Fonda büyüyen bir görüntü
Yolculuk uzuyor uzuyor bir damla
sudan kopup gelen insanların zulümlerine
yükseliş ve düşüşlerine simetrik bir anlam
katıyor
Ve yol bataklığa giriyor.
Kokuşmuş çamur içinde Müzik
Şiddetli bir kokuyla yükseliyor

Fonda bu kez dingin bir yol. Çamura doymayanların acıları ve çığlıkları arasında yolculara atılan göktaşları. Görüntü erir. Üfunetli, pis bataklık içinde gidenlerde çözülme. Sarhoşluk nedeniyle, çamuru, ruhlarındaki misk ü ambere dönüştürenler. Yüzlerine gözlerine bulaştırırlar. Düşerek kalkarak giderler ve boğulurlar. (Perde içinde perde açılır. Sinema perdesi. Alem kararır. Dehşetinden çığlıklaşan oyuncular. Sette kararma. Reji. Bir türlü yürümez.) Çıldırıyorum 'eyvah!' diyorum, karanlıklı kuyuya atıyorum.

SİNEMA DÜŞÜNE KATILAN ANLAM

Bir başka perdeye doğuyorum. Aynı hüviyet tutuyor. Şebnem, deniz ve orman bir oluyor, çekip alıyorlar ruhumu. Karanlıklı kuyuların dışında ışıklı bir alemin açılması için gerili perdeyi yırtıyorlar. Şebnemin gözbebeği küçücük bir güneş oluyor. Görüyorum. Bir yanda annem, öte yanda büronun çevresini kuşatmış ateş ortasında asılı kalıyorum. Uzaktan genç el ediyor. Ateşin çevrelediği alana yağın şiddetli bir yağmurla, karanlıklı perde kapanıyor. Yeni bir gök açılıyor. Perdenin ortasında küçücük şebnem güneş gibi parlıyor.

Riyad

Kamil Baba'nın ilk hatırlayabildiğim, gözleri. Sözlerine şahitlik eden gözleri. Köylere çıkışını Abdurrahman'dan dinlemiştim. Kış senenin yarısını alırdı o zamanlar. Sert, çetin, dağdağalı bir kış. Malatya'ya yakın dağ köyünde, fırtınalı bir günde, kurtların nasıl yol verdiklerini anlatmıştı. Kamil Baba'nın kurtlarla olan sessiz anlaşmasından söz etmişti. Riyad'ın kardeşlerine masal gibi görünecekti bu. Kamil Baba'nın gözleri geleceğe uzanan bir müjde taşırdı. Çoğu geceler gaz lambasının yanmasını istemezdi. 'Benim misafirlerim var, siz yatın' derdi. Konukları geldiğinde kendilimizden sessizce uyanırdık. Uzun saçlı, heybetli, sessiz görünümünün altında dünyanın en aranan zenginliği taşırlardı. Yoksul ve aranan. Ve şafak sökümüne kadar zikrederlerdi. Ne zaman gittiklerini bilmezdi. Çoğunun binekleri vardı. Uzun saçlı, sakallıydılar, kartal heybeti taşırlardı. Bahçe yeşillenip, ahşap eskiliğini kaybettiğinde, aydınlık ve soylu bir bahar her sabah arardı bizi. Her mevsim. Bereketten söz ederdi. Sonraları, iktisat dedi buna. Çocuklarının sitemlerine uğradığında berekete sığınırdı. Kendinden söz edildiğinde kayboluyordu. Göremezdik. Sonra insanın yönelimlerinden söz ederdi. Kalbin yönelimlerinden. Oğlu, yüreğine ısrarlı ve yakıcı bir karanlığı yerleştirmeye başladığında kalbin yönelimini anlattı durdu. Gelinlik yapıyordum. Ölümüne kadar sürdürdüm. Konuşmuyor, sorularına sadece işaretle cevap veriyordum. Çocuklarım bunu yadırgayacaklardı. Oğulları içinde sevgisinin büyük bir bölümü kocama aitti. Fakat bir kan bağından ileri değildi bu. Anlıyordum. Kızının düşününde elbiselerini değiştirdiğini göremedi. Gözlerini yitirdiğinde ölümüne iki ay vardı. Bahçedeki çiçeklere götürürdüm. Her sabah çiçekleri eliyle yoklar, sevinirdi. Oğulları iktisattan söz ettiğinde 'bahçeye götür beni' derdi. Bir gün, 'artık gelinliğe paydos, konuşmalısın' dedi, 'duama en çok seni dahil ediyorum' Savaş anılarından söz etmemesi, beni çok şaşırtıyordu. Gençliğinin önemli bir bölümü doğu cephesinde, amansız savaşlarda geçmişti. Savaş sonrası evlenmeden önce bir süre, dağlarda münzevi yaşadı. Evlendiğinde, ülkeyi kasıp kavuran kıtlık karşısında sessiz bir değişim geçirmişti. Suudi bir dostu gelmiş, bir emanet bırakmıştı. Kocama, 'bunu sizlere bırakıyorum, öldüğümde açılacak' demişti. Abdurrahman 'kim?' diye sorduğunda, 'onun sahibi gelir' diye cevaplamıştı. Yeni vali, Eski Malatya'ya Ulucami'ye giderken kıyafetine saldırdı. Dışarıya küstü. Vali, ağır bir felç geçirdiğinde onu ziyaret etti. Evimizin güneye bakan tarafı ulu bir dut ağacıyla kapalı idi. Onu. Devamlı andığım bir ikindi vakti, 'Necla! Necla!' diye bağırdığını duydum. Hemen dışarı fırladım. Topladığı yemişleri koyacak bir kap istiyordu. Döndüğümde yerde tortop halde buldum. Kivranıyordu. Sonra, her şeyin sebep olduğunu anlattı. Ve bir gün Kamil Baba'nın da bir sebebe takılacağını söz etti durdu. 'Çocuklarım korkarım sebeplerin en acısı en onulmazı olacaklar. Kızım, çocuğuna- hamileydim o sıra- erkek olursa dedemin ismini verin, Riyad' dedi ve bir saat sonra gözlerini gülümseyerek kapadı. Kalbin gözlerini kapadı. Kimseyi başında istemiyordu. Abdurrahman, Ahmed hocayı çağırırdı.

Dedesi müderrismiş. Üç kardeşlermiş, birinin küçük bir sürüsü varmış. Diğeri meczupmuş. Kamil Baba'nın ölümünden iki sene sonra, kayınvalidemi küçük oğluyla bırakarak evden ayrıldık. Küçük oğlu çay ocağı işletirdi. Mahallemizin tepeye kavuşan sapa bir yerinde Hüseyinlerin konağı vardı. Önündeki büyük bahçeye esrar ekilirdi gizlice. Sonradan bir gözünü kaybeden oğlu kayınvalidemin ölümüne kadar yanında oturdu ve sürekli esrar içti. Kamil Baba oğlunun durumuna yanardı. 'Kesilmez bu, akıp gitmesi lazım' derdi. Diğer oğlu kasaplık yapardı. Düğünlerde, şenliklerde, def, davul çalar, şaraba düşkün; Yukarıbanazı'dan geçimsiz ve çelimsiz bir kadınla evlenmiş, zevzek biriydi. Babasını arada bir ziyaret ettiğinde türlü gevezeliklerle üzerdi. 'Kesilmemeli, devam etmeli bu.' Çiçeklere sadakatimizi kaybettiğimiz an kesilecek. Çiçekte işleyen insan da işlemekte. Küçük kızını Adanalı yaşlı bir saraçla evlendirmişlerdi. Büyük kızı genç yaşta kocasını kaybetti ve dul yaşadı. Riyad'ın doğduğu yıl, Malatya'ya üç fabrika kurulmuştu. Babası bebeği sevmeydi. Yıllar sonra Riyad bunu bir önseziyle yorumlamıştı. Varto depreminde arta kalan insanların bir bölümü Malatya'ya geldi ve büyük bir kısmı fabrikalara işçi olarak girdi. Küçük esnafın bir bölümü büyümüş, kimisi şirkete dönmüş, güçlü ortaklıklar haline gelmişti. Hekimhan ve Pötürgelilerin İstanbul'da beyaz ve kaçakçılık işine girdiği söyleniyordu. Kamil Baba'nın kalbin yönelimlerinden söz etmesi, anlam kazanıyordu gözümde. Millet kalbinin de yönelimleri vardı. Çocukları ekonomiden söz etmeye başladıklarında, bahçedeki çiçeklere giderdi. Yerlilerin çoğu, topraklarını işlediler. Bazıları büyük krediler aldılar. Çocukları büyük şehirlere, yüksek okullara taşıdılar. Abdurrahman sinema çalıştırıyor, yazın birkaç araba dondurma çıkarıyor, toptan mısır alıp satıcılara veriyordu. İki kardeşim, Abdurrahman'la birlikte sinemadaydılar. İkisi de ilkokuldan sonra okumadı. Büyüğü Necdet'in, şehrin kabadayısı- ana caddenin ortasında kurşunladılar sonra- Çakal Hanifi'nin sağ kolu olduğu söyleniyordu. Her ay vukuatı olurdu. Küçüğü Mete sürekli şarap içer, türlü gariplikler yapardı. Kamil Baba bir gün onların geleceğini haber verdi. Kocam, benim baskım yüzünden onları kolluyor, özendiriyordu. Bir gün Necdet'in cinayet haberi geldi. Kayseri'ye gönderdiler. Sekiz sene hüküm giymişti. Mete, bir yıl sonra İstanbul'a kaçtı. Riyad'dan sonra üç çocuğumuz dünyaya geldi. İkisi kız. dayımın oğlu Yaşar'ın Almanya'dan getirdiği videonun başından ayrılmadılar. Riyad'ın okuldan getirdiği sorulara ne ben ne de babası cevap verebiliyorduk. Beklemediğimiz bir anda üniversite sonuçlarını getirdi ve birkaç hafta sonra gitti. İlk yazdığı mektupta babasına 'tembel peder' diye sesleniyordu. Abdurrahman'a Kamil Baba 'yaramaz çocuk' derdi ve eklerdi, 'mirasyedi.' Bu ikili protesto, Abdurrahman'ın rüyasını Riyad'ın görmesiydi. Şimdi Riyad'ı bilemiyorum. Serzenişlerini duydum bir süre. Kardeşi Beylerbeyi'nde boşluğa bıraktı kendini. Evimizin önündeki dut ağacını hatırlıyorum. Riyad, babasını dedesi gibi protesto ederken, ağabeyisi boşluğa bıraktı kendini. Her gün doktorlar geliyor evimize. Ne olup bittiğini anlayamıyorum. Çocuklar videonun başından kalkmıyorlar. Yeni mahallemizin çocukları şekerleme istemiyorlar. Birbirlerine video şakaları yapıyorlar. Kamil Baba'nın çiçeklerinden kopardığım yaprakları toprağa bıraktım. Büyümediler. Çürümediler. Yitik çiçekler diyarına götüreceğim onları. Ve bir gün küçük kızım, Riyad'a inandığını söyledi. Babasının vücudu sızılarla dolu. Bugün Cuma. Riyad, son mektubunda dehşetli ve korkulu bir yangını haber veriyor. Ne olup bittiğini anlayamıyorum. Çekirge sürüsünden söz ediliyor mahallede. Postacı metal bir mektup bırakıyor ellerime. Açıyorum. Riyad'ın aşkından eser yok. Yalnızca, 'sizler' diyor, 'çiçeklere sadakatinizi kaybetmeyiniz.' Çekirge sürüsünden sonra, zakkumları haber veriyorlar. Postacı, antik bir

kıyafetle geliyor, çelik bir mektup bırakıyor avucuma. Açıyorum mektubu. Planlama teşkilatlarından söz ediyor. Savaş sonrası yıkıma giden memleketi kalkındırmak için kurulan. Kalkınıyoruz, kalkınıyoruz, arpa üretiyoruz. Çelik mektuplarla bildiriler hazırlıyoruz. Riyad; 'Herkes bir görevli bağlandı' diyor Görevliler asitle besleniyor. Zakkumları koynunda saklıyorlar. Hayatın hayatını emiyorlar. Hayatsız kaldık, diyorlar. 'Hayatsız kaldık! Hayatsız kaldık. Öyleyse akrebe dönüşelim. Yılan dönüşelim' Dönüşüm başlıyor. Dönüşümün bir ucu eroin kaçakçılara, bir ucu silah tüccarlarına, bir ucu siyasi cinayetleri tezgahlayan çokuluslu şirketlere, bir ucu sosyologların felsefi inançlarına, bir ucu savaş sonrası aydınların batılı yangınlarına uzanıyor. Birikiyor birikiyor azgın bir sel oluyor. Sel kıvrılıyor kıvrılıyor riyakar bir sese gelen yılan oluyor. Yılan boğuluyor, boğuluyor, zehrini ucunda toplayan bir akrep kuyruğu oluyor. Riyad üç hayatlı. Sergüzeştine geçiyor sonra. İlk bir inşaat firmasında başladım. Firmanın işi, kaçakçılıktı. Görevli? Görevliler sigara paketlerine gizlenmişlerdi. Çiçekleri yediler. Planlama teşkilatlarında sigara paketlerine gizlenen akrepleri besleyecek planlar yaptılar. Tren? Konağın bahçesine gizlice ekilen esrar tohumlarını çiçek diye sigara paketlerine yüklediler. Demiryolları inşa ettiler. Treni allayıp-pulladılar, tünele saldıılar. Zaman öncesi garip yaratıklara benziyordu tren, hiç bitmeyen bir tünelde, siyasi cinayetleri planlayan şirketlerinin mallarını taşıyordu. Mazlumlar tünelin ne zaman biteceğini sordular. Yetkililer tecessüslerine hayran kaldılar ve birer birer öldürdüler onları. Cesetleri çiçekleri yedikleri gibi tükettiler. Küçük çocukları hastaneler gönderdiler. Tüneli aydınlatmağa uğraşanlar her yerde saygındılar. Şık ve zarif giyinmişler, çevreye sürekli küfür savuruyorlardı. Küfürlerine trenden onay belirtileri geliyordu. Trenin bakımıyla görevli kişileri, özel eğitim görmüş süs yılanları koruyordu. Yılanlar yedi başlı ve ağıluydular. Görevliler dışında herkesi öldürüyorlardı. Kadınlar hızlı çoğalıyordu. Ve çoğalan kadınları- poligami ahlaksızlıktı- belli süreler içinde öldürüyorlardı. Ölüm vakti gelen kadın, akşam yemeğini yapıp görevliye getiriyor ve öldürülüyordu. Müzik. Mazlumlar bulut sesleri duyuyor. Şıplı. Bulut sesi duyduğunu açığa vuranlar tünelin en alımlı yerinde pencereye getiriliyor. Duvarlarda cazibeli, tatlı meyveler var. Zehirli meyveler. Dikenlerini gizlemişler. Zehirlerini gizlemişler. Her mazluma bir kişi nezaret ediyor. Meyvenin cazibesine kapılanlar ölüyor. Tünel derinleştikçe derinleşiyor. Uçsuz-bucaksız bir karanlığa gömülüyor. Müzik. Teleks bağlantıları. Çokuluslu şirketler, sinema endüstrisinin güçlü liderleri, aydınlar sürekli arıyorlar. Mazlumların yok edilmelerini, yoksa harekete geçeceklerini söylüyorlar. Görevliler siyaset adamlarını kabul ediyorlar. Böylece tünel trendeki mazlumları seçip ayıklayacak bir çekirge sürüsünün olduğu bölgeye geliyor. Çekirgeler sevinçlerini bir yerine iki mazlumu yok ederek belirtiyorlar. Miting. Riyad, geniş, engin bir meydanda. Bozkır olmayan kan olmayan, büyük bir meydanda. Önce dedelerini çağırıyor. Müzik. Kan yok. Meydan garip açılmayla büyüyor. Genişliyor. Suret değişimi. Herkes yerinde. Gürültü, ses duvarını aşıyor. Müzik. Riyad, babasını çağırıyor. Dedeleriyle kendinin arasında babası, yerini alıyor. Önce dedeler konuşuyor. Riyad'ın babasına söyleyeceklerinin simetriğini haykırıyorlar. Mirasyedi yaramaz çocuk. Mirasyedi yaramaz çocuk. Meydanda açılım. Meydan genişledikçe gürültü azalıyor. Müzik. Kan yok. Tembel pederler. Tembel pederler. Abdurrahman sesleri duyuyor. Treni arıyor. Tüneli işaretliyor. Belli belirsiz konuşuyor. Meydanın daralan bir yerinden kan fışkırıyor. Müzik. Baba ümidini Riyad'a bağlıyor. Riyad engin bir şefkatle kucaklıyor onu. Baba bir avuç kemik. Kanatlanıyor. Kan ve yeşil arasında ışıklı bir yaz südüne doğru havalanıyor. Tren izleniyor.

Riyad'ın saçları çoğalıyor. İhtiyarlık şafağı kulaklarında doğduğunda karanlığın ve hızın sonunda. Yemişler büyüyor. Meyveler kabuklarını büzüyor, küçülüyor. Mazlumların cesetlerinden çıkan koku ve ses her tarafa yayılıyor. Görevliler teleks bağlantıların kesildiğini söylüyor. Sabahsız. Bir görevlinin akrep olduğu haberi geliyor. Akrep zehirli meyvelerden yiyip kendini öldürüyor. Ağıtlar başlıyor. 'Bağlanmayın bağlanmayın/acıya ve sevince/kan ve yeşil arası/şehvete açılan meyvelerin/dikenleri/bağlanmayın.' Böylece geleceklerini güven altına alıyorlar. Görevliler ateş yakıp dansa başlıyor. Mazlumlar ateşe karşı nefes alıyor. Hala zehirli meyvelerden yiyen görülüyor. Görevliler çılgınca dans ediyor ateşin etrafında. Politikacılar dansı şiddete dönüştürmek için izliyor. Alkış. Görevliler için dans vazgeçilmez bir ayın oluyor. Günlerce dans ediyorlar. Çılgınlıklarına dönük en küçük bir alkış şiddet görüyor. Politikacılar şiddetin çiçekten meyveye dönüşümünü sağlamak için görevlilerden bahçıvanlık istiyor. Görevliler onları bir kenara itip danslarına devam ediyor. Ateş gittikçe büyüyordu, farkında değillerdi. Ateş bir zevk aracı oluyordu. Meydan unutuldu. Kan sızımı başladı. Kan çiçekleri ateşe uzandı. Görevliler alevlerin büyüdüğünü anlayamadılar. Tünel ateşle doldu. Mazlumlar ürktüler. Riyad, mazumlara ürpermelerini söyledi. Bürokratlar, Riyad'ı ve mazumları çağırdı ilan ettiler. Kan ateşe yürüdü. Alevler tüneli kızgın bir kan gölü haline getirdi. Görevlilerden biri küçüldüğünü hissetti. Yanındakine söyledi. O da baktı küçülüyordu. 'Ateş büyüyor' Riyad'ın mektubu. Yangının alevleri yükselecek gök bulamıyor. Tünel büyüyor. Görevliler küçülürken biçim değiştiriyordu. İçlerinden biri bağırdı. Kimse duymadı. Akrep olan görevlinin sonunun belirtiyordu bu bağırtı. Ateş büyüdükçe tünel de büyüdü. Eridi eridi, görevlileri birer birer akrebe dönüştürdü. Ve birbirini zehirlediler. Politikacıları ateş boyutsuz bir yere itti. Bürokratlar yandı fakat ölmediler. Tünelin sonu görünüyordu. Engin bir kan gölü üstünde şeffaf, saydam, hayatlı bir damla gibi sonu göründü. Riyad'ın aşkı başlamıştı. Riyad'ın tutkusu. Kamil Baba şehrimizi şimdi tanıyamaz. Fabrikalardan eser yok artık. Güneş ısıtıyor bizi. Çiçekler renklerini, kokularını ve türlerini artırdı. Çiçek aşısı iptidaileşti. Kaçakçılar, sinemalara doluştular. İçecek esrar bulamadığı için ölenler, sinemaların sonunun haber veriyor. Torunlarım, uzay aygıtlarıyla nüfus planlaması dersi almıyorlar. Botanikçiler çiçeklerin gelişimi için birer serüvenci gibi şaşkın. Kardeşlerimden haber alamıyorum. Riyad'ın mektubu. Aşkını açıklıyor. Çiçeklere dönük meyveyi müjdeliyor. Babası ne zaman öldü bilmiyorum. Yangın haberini izleri silinmeye başladığında anlamıştım. Müzik. Bugün Cuma. Bahçeye çıkacağım. Eve döndüğümde, Riyad gelmiş olacak. Kamil Baba'yla dizdize çay içecekler. Şaşkınlıktan ve sevinçten öleceğim.

Kafesten kuş uçmuş gibi

Şeffaf elleriyle dünya gurbetine batmış sırlıslık bir gözbebeğidim. Her şey dünyaya açılan bir menfezdi ve morga getirildiğimden beşyüzyıl sonra adli otopsi için gelen doktora saçlarımın müziğini duyurdum. Kadavralar teknik dilleniyordu. Matematiğe uzanan pürüzsüz bir kalp nefesi gibi gözümü, gezinen ve küçülen, alçalan ve büyüyen, yağmurdan küle külden yağmura nedensiz ve yemyeşil akımlar sürdüren bir mercan sevdasına diriltiltim. Oysa konuşan cenazelerdi. Cenaze yıkayıcıları. Hastane imamı. Ambulans. Kefenlenmiş tabut. Kadın çalıştırıcıları. Hemşireler. Oksijen. Ve alımlı ucuyla serap söyleyen yol. Bitmiyor ve bulunmuyordu. Bir bulut kaynıyordu, dağın eteğinden doruğuna gurbeti ağlayan saçları seriyordu. 'Sen dünya ol' dediler ve ağladım. Kundak bir mezardı. Siyah fraklı ceset, elinde ateş besleyen metal eriyiklerini bir göz damlası gibi kalbime, dünyanın zamansız ve mekansız arzularına damlatıyordu. Yol, içime gerilen bir şiddet yayı gibi kalp atışlarındaki karasevdayı dillendiriyordu. 'Sen yıldız ol' dediler ve öldüm. Çocuktum. Dünyanın orta yerinde şuuru doğuran gök alevleriyle her şeyin gözüne simsiyah kabuk bağlatan doğum çiçeği isteklerine, volkanlı taş, toprak ve maden sularını karıştırarak fışkıran bir dağın başında yeni açılmış ateşli gözünde göğün gözü olan güneşin gizlendiğini gördüm. Yol, O'nun gözleriydi. Kalbi ve hüviyeti saçlarının sesiydi. Beşyüzyıl önceki cenazemle beşyüzyıl sonraki kabrim karşılıklı dillenip, kısa ve dar olan hazır zaman çılgınlığının kanatlarını açtılar. 'Sen yangın ol' dediler ve yandım. Yangın akıl ve aşk arasında yeni açılan çocuk düşüne uzanmış elleriyle bir mecnun serüveniydi. Yol uzadıkça gençliğe akıyordu. Şehri bir avuç cenaze külüne doyuran yangından dünyanın yüklendiği teknolojiyi umutsuz bir nar çiçeği gibi ezdim. Gözbebeğimde sakladığım kader sesi, dünyanın bağlandığı karasevda olacaktı. Kalp de bir arştı. Bir insan hüznüydü.

'Çocuk serüveni gözlerini iğler miydi?' kavrılar bekler miydi? Gece şehrin bir sokak vaktinde kadınlar ışık neonlarına gerili sessiz bir yangın mıydı? Dağdan süzölen kır çiğine şeffaf kanatlarını adayan böcek şehre gerildikçe çoğalan yapayalnız bir ıştırıp mıydı? Yani zaman mahluk mıydı? Kapı araladığında toprak gözünün yoğurduğu kabir rengi kimin içindi? Sorusuz bir kadın gözü için annelik tahakkümü besleyen kapkaranlık bir yağmur mıydı? Bu küçücük şeytan sesi insanın hangi haliydi? Ve dünya dalgaları sağılmış bir deniz gibi gözlerine mi susuyordu? Ve akıl kalpten damıtılmış incecik bir sabır gibi hep ıştırıp mı büyüleyecekti? Cenazelerin sürüklediği paramparça caddeler, caddelerin kalbinden süzölen kahrılı bir insan mıydı?

Sonra şehri yazan kimlerdi? Bozan kimlerdi?

Zamanın toprak teline takılmış sımsıcak bir cesetle gençlikten ihtiyarlığa aktığım yeni çağda sımıyah fraklı ceset, dağın şehre kaybolduğu bir çizgi tekniği yaşattı. Fabrikaların önünden ve üstünden ellerinde karanlığı mühürleyen randevular uçtu. Skandallar yeniden yaşanıyor.

Cenazemi gözüyle kazdığı kabirime fırlatan sımıyah fraklı ceset çocukların düşlerine karanlık geriyordu. Gerildikçe seçemiyordum. Büyüdükçe üşüyor, dayanıyordum. Dağın bittiği sestten bir başka dağ doğuyordu. Doruğa savruldukça cenazeyi taşıyan ambulans çoğalıyor, ormandan yayılan toprak kokusu insan büyültüyordu. Cenazeleri fırlatıyor, hızı boğuyorlardı. Bir mecnun masalına ağlayan savaş için sanayi toplumuyla şefkat toplumu fasılasızlaştırılabilir miydi?

Baharın doğurduğu çocuk ışığı düşü, bilgisayar gözüyle yoğrulur mıydı? Matematiğin çevrelediği tabiat özü cenaze yangıları için toprak iksiri miydi? Şiddet yağmurları zulüm parmaklarıyla niçin insan sevsindi? Ve sanki korkmak istiyordu sevmek ve ihtiyarlamak diliyordu? Yol uzadıkça eridi. Cenaze güneşi gören bir leylak sevinciyle ülkesine koştu. İnsanlar ıştırıp doğurganı, ülkeler sessiz bir ateş vurgunuydu sanki. Herkes her şey gibi tabiata ölmüş, suskun bir ihtirasın saçlarında cenazeyi bekliyordu. Cenaze büyüldükçe öldüğümün tadına kapılıyor, sarhoşluğumu yüceltiyordum. Cenazenin çocuğu, beşyüzyıl önce deniz kıyısındaki sedef saklanmıştı. Ve sırça inci sarayı için aşk ne idiyse dünya için de matematik oydu. İnsanın alındığı mevsim rengi şehrin çizildiği sonra bozulduğu yangın külüydü. İnci, külün kaybolduğu kudretli bir ıştırıptan doğacak sarsılarak büyütecekti. Cenazeyi bekleyenlerin bekledikleri buydu. Dünya ağlamaklı bir kadın dudağı gibi şehre eğildi, saçlarını avuçladı, teknoloji yoktu, sosyoloji boştu. 'Mecnun serüveninin sorgulu bakışlarındaki müjdeyi içeceğiz!' Çocuklar, sesleriyle doğuyordu. İncinin, çocuklar için sedef sürgünü başlamıştı. İnciye sığacak dünya inciyi sığdıramadı içine. Haber için dış gözdü. Dış, dünya için inci gibi beyaz bir sözdü. Cenaze geldi

yıkandı

kefelendi

tabutlandı

kabirlendi

ateşlendi

sereserpe bir kuş kanadı gibi dağılmağa, inci büyümeğe, büyüldükçe kader çığılığı için dünyaya ve insana eğilmeğe başladı. Sessiz bir kıyamet gibi ışık damlıyordu mahşer çocuklarının kalbine. Aşk, sessiz bir şiddet gibi titriyordu. Zamanı bölmüyor, eşyayı bütünüyor, şehirleri süslüyordu.

Yani çiçekler baharda mı gelsindi? İrade tasvirleri zaman altına nasıl girsindi? Fabrikaların doğduğu eşikten bir şehir kapısı açılın ve külrenk bir güvercin kalbi gece ile gündüzün sınırında kapının eşiğinde çocuklara ağlasın mıydı?

Ses, dağbozgunu bir çelik muahede olup kat kat katlansa, fötr şapkalı siyah
 fraklı ceset binler ceset olup katlanan katran yüzölçü kapılar
 ardına gizlense
 aşkı yiyip bitirse
 çiçekleri çeliğe
 şehri içip tüketse
 çocukları çeliğe
 kalbi alıp götürse
 bir fabrika bir çelik daha bir fabrika bir çelik daha
 şehri kasabaya kasabayı şehre ağlatan üniformalı bir gölgenin karanlığındaki
 kadın sesleri ve gözleri için çelik anıtlar yükselse sonra çocuklar gülse miydi?
 Güller ağlasa mıydı? Şehirler süslendikçe içimdeki sesi artıyor, gözleri artıyor,
 saçları artıyordu. Kapandıkça açılan bir tabiat diliydin artık ve cenazemi
 kanlı bir şafakta şehrin bütün parklarına sindirmiştim. Banklarda sarmaşdolaş
 gazete leşleri. Çocuk şenlikleri arasında evime gidemiyordum. Taşıtlar. Oto-
 garda sabahlayan felçli çocuk. İhtiyar mescitte yaşlı babası. Kız yurduna
 yürürken sokağın gece geç bir vaktinde 'ama sevgilim!' dilinden kan boşanan.
 Sokak lambasının ışığına giderken yakalıyorum onu. Üniversite kampüsünden
 üçüncü çocuğunu düşürüyor. Banka önlerine yapay kurulmuş yeşilliklere
 seriyor, saçlarını eziyorum, gözleri dökülüyor, azgın bir nehir yapıyor kendini
 boğuyor, boğuyor gözlerini yıkıyor, hüviyeti düşerken elime, yabancı tır
 şoförlerinin sakladıkları kadın kullanımları oluyor fabrikaya getirilmiş yeni
 baskı makinesini monte eden yabancı teknisyenin metal avuçlarındaki beyaz
 başörtülü işçi kadınlar bakıyorlar gelene, yetmiş derece sıcaklıkta eriyorken
 istemeğe geliyorlar beni, 'şiir yazamıyorsunuz siz' diyorum. Kovuyorum onları
 topluyor bütün müsteşarları şiir yazan bilgisayar öğrencileri için reform
 inşasında su kesildikçe doldurulan viski şişelerine kalkınma planları gazete
 küpürleri boğuyorum. 'Alınız ve gidiniz' diyor yaşlı kadınlar 'o acaip adamları
 da beraber götürünüz.' Sonra sakız satan çocuk oluyorum ellerimle çiçek
 satan kız kendini satan kadın oluyorum ellerimdeki çılgın saçlarımla müzik
 oluyorum sinemada şiirleşiyor sosyolog olup şiir serüvenine doğuyorum.
 Şehrin ve baharın yüzüne çiçek doğuyorum. Kendine ve insana bakan sessiz
 bir geceye ay doğuyorum.

Şehre gerilen uyku

Şehre gerileceğim saati beklerken, rüya dünyanın kalbine yağacak yağmurun şıpıltılarını dinliyor. Duraktayım. Soruyorlar, 'bilmiyorum' diyor, ateş olup nefsimi yumuşatmak istiyorum. İşkenceden arta kalan çığlıklar ve tren gürültüleri. Duraktayım. Kızımı arıyorum. Bir buçuk yaşından bu yana sadece sesini aradığım rüya çocuğumu. Ölüm nasıl yol bulsundu? Dostlarımdan, kızımdan ayrılığım olmasaydı, ölüm nasıl yol bulacaktı? Tren gürültüleri.

Gelecek zamana uzanıyor gözlerim. Ellerim ve gözlerim gelecek zamanın ihtiyarlığında beyaz ve asil yürüyorlar. Paramparça. Çirkin bir karanlık ağzını açmış bekliyor. Paramparça. Kendi ağacımı bilmeden cenazeme bakıyorum. Geçmiş zamandan keskin bir sızı uzanıyor, ömrümün başındaki meyveyi düşürüyor. Kulağımla değil gözlerimle işitmek istiyorum. Ateş olup nefsimi yumuşatmak mı? Dışarıda gün ihtiyarlamış güneş ihtiyarlamış zaman ihtiyarlamış sızı ihtiyarlamış. Yüksek bir zamandan dünyaya eğilen ruhumu karanlık bekliyor. Gelip götürüyorlar ruhumu. Borca boğuyorlar beni. Kızımı koparıyorlar. Borç yığıntısını sunuyorlar. Tehdit ediyorlar. Her şey bir düş gibi başladı. Beni öldüren de buydu. Ömrümün meyvesi düştü. Elerimi uzatıyorum, yüce bir dağın doruğundan dünyaya bakıyorum, geleceğin karanlık ağzı bekliyor.

Kendimi şehre gereceğim. 'Annem bana ninniler...' 'Zeynep'derdi annem, 'Sen büyüme!'

Borç para veriyorlar. Ağbi diye birisiyle tanışıyoruz. Ağbi, aylar sonra beni gazonoda karşılıyor.

'Bedava verecek değiliz' diyor, zehrin bedelini istiyor. Anneme cenazemi gösteriyorum. Karanlıklı geleceğimi. 'Bak' diyorum 'bebek.' Zehri yüreğime salıyorlar, karanlık bir zar kuşatıyor, taşıyorum. Bulvar gazeteler asılıyor, düğünlerin küçük işaretlerine bağlanıyorum. Ufuktan dünyanın enkazını görüyor, ruhumu, balkonlardan yayılım ateşine salıyorum. Bir zehir bir zehir daha. Zehr. Gün boyu oturup düşündüm. Jilet. Bileğim, göğsüm. Seni istediğimizi biliyorsun, kendini zehre salma, dediler. Zehre salmayın beni! Zehre salmayın beni! Kahır ve isyan arasında gerilen kalbimi dünyanın harabı dindirecek, biliyorum. Biliyorum, sevdiğim ve ilgisinden kopamadığım mecburlarımdan ayrılık acısı çekeceğim, biliyorum; geri kalanları keskin bir sızıyla bırakıp cenazemi yükleneyeceğim. Boşyere çarpışıyorum, emellerimle, elemelerimle. Kızımı göstermeyin bana beni tanımadı. Tanımadı, cenazemi aradım. Öldüm, zamanı tanıdım. Cenazemi tanımamla birlikte ruhumun baharı başladı. Kalbim şiddetli bir yağmur öncesi yaşıyordu. Bir gece kendimi Bulvar'a sürükledim. Maltepe'den Tandoğan'a akan caddede, paramparça sürüklendim. Yangın. Sibel, alevlere bıraktı kendini. Gazino önünde tören. Patron ağladı. İki katlı lüks bir pastanedeyim. Onu ilk görüşüm. Bekliyorum. Kalbim küt küt çarpıyor. Geliyor. Şık ve alımlı. Kalbim dinlemiyor beni. Annem çorabımı soruyor, 'aman anne!' Garson geliyor. O, zerafet ve nezaketle eğiliyor. Kalbimi zehre salmamla ruhumun isyanı başlıyor. İnceliğine bayılıyorum. Kahve? Dilim tutuluyor. Elleri, kurulu bir saat gibi, küçük ve basit. Elleriyle konuşuyor. Fotoroman, fotomodel, çekimler, filmler olacak, diyor 'seni' diyor sonra, 'seni görmeye bayılıyorum.' Anneme cenazemi gösteriyorum. 'Bak! Bebek' Annem ağlıyor. Yüzünde şekavetli bir gülüş. Kalbim zamana kurulu bir yay gibi. Bırakıyorum kendimi. Boşluk. Sonra para veriyorlar. Beyaz. Gece, para ve zehir veriyorlar. Ruhumun beyaz gecesi başlıyor. 'Bize tekellüfsüz borç veriyor, ne iyi insanlar.' Kızımı kaybediyorlar. Dokunmayın! diyorum, gülüyorlar. Bütün rakı artığı insanları rüyamdan atıyorum. Otele yerleşiyoruz. Ağbi her gece soruyor. Lüks tuvaletler. Annemin ruhu, balkondan sarkıyor içeri. Ağlıyor, çıldırmasıya gülüyor, anlıyorum. Gece, ansızın ihtiyarlıyor. Ruhumun gecesi. Dünya ihtiyarlıyor. Balkon. Karanlığın ağzına yaklaşıyorum. İhtiyarsız, kızını düşün, ansızın yüzü çevriliyor. 'Kızım bilmesin n'olur' diyorum. 'Bilecek' diyorlar. Ölüyor, ölümü tanıyorum. Ruhumun iptilası ölüm.

'Beyaz' 'Zarfını aldın mı?' 'Zehir' Zarf, diyorlar. Otelde, lobideyim. Televizyonda film. Artistler geliyor. Birbirlerine 'artiz' diyorlar. Gün boyu uyuyorum. Beyaz gece başlıyor. Gece. İhtiyarsız. Müdür soruyor. Yoktu, diyorum. Dışarı? Yoktu. Ağaç? Yoktu. Çocuk? Yoktu. Kızım vardı, unutamam, o beni tanımadı. Güneş? Yoktu. Ömür? Yoktu. Resepsiyon memuru, onun devamlı aradığını söylüyor. Telefon bağlama diyor, kendimi odama zor atıyorum. Her şey zeval buluyor.

Ruhumun zevalini görmem mutluluk. Gökler zeval bulmada. Yerler zeval bulmada. Ruhumun zevalini hazırlayanlara bıraktım dünyayı. Balkon. Şehirden yükselen gürültüler, dayanılmaz bir uğultu halinde her şeyi kuşatıyor. Şehrin zevalini düşlüyorum. Kendimi şehre gereceğim. Şahitliğim başlıyor. Sabah. Balkona çıkıyorum. Nefes. Zehre salınmış ruhumu acılara değişmem, sabahı getiriyor. Şarapla kadını aynı masada görüyorum. Müdür, 'masalara mezesiniz' demişti.

Resepsiyona koşuyorum, 'bana zarf bırakacaklardı...' Memur bulup uzatıyor, 'buyrun' Kapıp, odama koşuyorum. Kızımın resmi, aynanın kenarına iliştirilmiş. Alıyorum. Sükunet. Beyaz.

Zehre, muhasebeye, meraka eğiliyorum. Kalbim paramparça. 'Ona baktın mı?' 'Hayır' gitmeyeceğim. Kızımı görmek istiyorum. Beni tanımaması seher mutluluğu getirmişti yüzüme.

Bunu yüzümden okuyanlar, 'git onu gör' demişlerdi. Balkon. Gökler boşanıyor. Yağmur. Zarfı getiriyorlar. Kocamdan mektup. Boşluk. Para istiyor. Her gece içiyormuş. Para istiyorlar.

Masalara meze. Balkon. Kızımı soruyorum. Kızım büyümüş, büyümüş boşluk olmuş. Saçlarımdan tutup boşluğa fırlatıyorlar. Kalbimin dar dairesine sıkışıp kalıyorum. Koruyucusu aradı. Ya sen? Gün boyu uyumadım. Beşinci şişe. Sigara. Ağbi aramış, 'görmek istemiyorum' dedim. 'Sen' dediler, 'sen artık ölüm düşlerinden ayrılamazsın.' 'Biliyorum' dedim. Sonra, ayı, kurt, hınzır sureti alıyorlarmış. Meral'i getiriyorlar. Yeni düşürmüşler. Sürekli sayıklıyor. Adana'daki anılarını anlatıyor. Gazeteciler sendikasında sekretermiş. Tiyatroya düşkünmüş.

Sahne ayaklarının altında, demişler. Cennet ayaklarının altında, diyor. 'Kızın?' 'Unuttum onu.' 'Boşluk?' Boşluk oldum, dünyaya boşandım. Kaderimi gizleyenlere boşandım. Güzelliğin büyük gösterisine alışmış her şey karardı. Gün boyu uyanıktım. Telefonlar hep beni aramak içindi. Güzellik? Kızım büyüdü, boşluk oldu. Bütün güzelliğimi boşluğa uzattım. Odamda bütün gün oturup gazete okudum. Saçlarımdan fırlayan yılanlar gibi her şeyi sardılar. Yalanı tanıyordum. Her şey bir çırpıda oluvermiş gibiydi. Çirkin avcısı olup çıkmıştım. Gözlerimi büyüttüm, büyüttüm bana yaklaşan gazete düşkünü memur ve eşrafa saçtım. Zehir. 'Ağbi aradı' diyorlar.

Beyaz. Ağbiden sonra Meral'i götürmüşler. Cenazesini görmedim. Hazmedemeyenler intihar edermiş, müdür söyledi. Meralsiz ilk gece. Kulüplerin dört bir yanına gerilen yorgunluk gibi aktım. Paramparça. Güneşi aradım. 'Odanda' dediler. Erkeklerin benzeriyim, eşi. Masa.

Masalara, program sonrası yayılan zehirler gibiyim. Ağbi gece yarısı ansızın çıkageldi. Beyaz zehri gösterdi. Beni kendimle bırakın, dedim. Sırıttı. Cenazemi gösterdim, korktu. 'Kızımı istiyorum' dedim. 'Olmaz' dediler. Beyaz. Kızımı soruyorlar. Zehir. Kalbime salıyorlar.

'Seni' dediler, 'ağbi mi düşürdü?' Güneşi sordum. 'Odanda' dediler. Kör. Gözlerimi yuvalarından çıkardım, avucuma döktüm. Gün boyu utandım. İzmir'den başlıyordu anlatmaya. Tezgahtarlık, çiçekçilik yaptığından. Yaşlı kadınla nasıl tanıştığından, kızının büyüdüğünden. Kendisini fark etmesinden korktuğu için saklandığından. Onu nasıl özlediğinden. İstanbul'da neler olup bittiğini bir bir anlattı. Anlatırken yaşıyor, hıçkırarak ağlıyordu.

Ağlamaya suskun ruhumun ve kalbimin gözlerime yardımıyla ben de ağlıyordum. Oteldekiler rahatsız oldular. Çıktık. Bulvar'da yürüdük. Bulvar'da bir yığın zulüm arasında ağladık. Sonra ayı, kurt, hınzır sureti alıyorlarmış. Yöneldiğimiz bütün parklar ilgiye değmediler. Çürük. Gazeteci uyuşturucu sordu. Hayır, dedim. Yalan söyledim. Hapların ismini sordu. Söylemedim. Beni, dedim şehre gerilen siyah bir kabuk gibi anacaksınız. Şehrin kirlerini temizleyeceğim. Siyahın anlamına bürüneceğim. Kızım bilirse mi? Cenazemi gösteririm. Yangına koşar, ilaçların ismini söylerim. Beşinci kat balkonundan rüyaya salarım kendimi. Cenazemi aradım. Boşluk çıktı. Bir mektup daha. Devamlı içiyormuş, kızımın babası para istiyor. Günlerce uyudum. Bir gece, güneş karanlığı eritirken şehre gerilmek üzere balkona sürüklendim.

Önce ruhumu sarkıttım. İncir gövdesine gerilen kurtçuk gibi şehre gireceğim kendimi. Uzayan sessizlik. İncir yere, kurt gövdeye gerilmekte. Karanlık. Gerildim. Gerildim. Beni görmeyenler, tanımayanlar gerildiler. Ruhum, yaydan fırlamış keskin bir şiddetle karanlığın ortasına asıldı, iğrenç bir kuyruk gibi gece boyu sallanıp durdu. Kızımı sürüklediler. 'Anne bu.' Kızım gördü beni, tanımadı. Kendimi iyice gerdim şehre. Cesedim bunu armağan bildi. Bilmesiyle mevsimlerin farkına vardım. Şehir ağır ağır karanlığı atıyordu üzerinden ve ben şehre gerili bekliyordum. Sonra, zamanı tanıdım. Sonra ayı, kurt, hınzır sureti alıyorlarmış. Öldüm, ölümü tekrar tanıdım. Ağbi, patron, müdür, yakışıklı genç, çiçekçi, tuzakçısı, müşteriler, Meral'in tiyatro arkadaşları, eşraf ve memur geldiler. Balkondan sarkan ruhuma yaklaştılar. Kızımın tanımadığını gördüler. Sevinç çığlıkları atıyorum. Kızıma veda ediyorum. Cenazemi görmüyorlar, rüyaya giriyorum, incir yaprağını yokluyorum. Gül. Paramparça. Müdür, oteli bekliyor. Herkes balkona eğilmiş ruhumu bekliyor. Ruhumu şehrin ruhuna bağlıyorum. Çelik bir tel gibi geriyorum. Şiddet, sessizliğin sesini duyuruyor. Ruhumdan yükselen çığlığın farkına varıyorlar. Sonra, ayı, kurt, hınzır sureti alıyorlar. Bekliyorlar. Balkon ağır ağır çatırdıyor. Ruhum çatırtının korobaşı oluyor. Karanlıktan sıçrayan kıvılcım büyüyor büyüyor dağ kuşatıyor göğe çıkıyor gazinoları şehirleri bulvarları çağırıyor dallanıp budaklanıyor kök salıyor çevreye ve derinliğe şehre gerilen uyku oluyor.

Kelebek

Çocuk, 'Lafzaicelali gördüm' demiş, yıldızlarla yazılıydı. Bulutsuz, ayın onbeşinde olduğu gece, Lafzaicelali gördüm, pırıl pırıldı, göz kamaştırıcı. Dinleyenler önce ağlamışlar sonra deliliğine hükmetmişler. Dinleyenlerden dinledim. Üçü ihtiyar, biri genç, diğeri orta yaşlı. Yoğurtçu dükkanında ihtiyarın biri, 'garip, bu çocuk ha! Anlayamadım' diyordu. Bir diğeri, 'delirmiş zavallı!' dedi. Şaşırdım, donakaldım, çocuğu görmeliydim, bunlara inanamazdım. 'Nasıl olur? Kaçık bu yahu!' diye söyleniyorlar. Dinleyenlerden yardım istedim. Hep aynı alaycı bakış, aynı hayret ve deliliğe hükmetmeler... Bir çocuk geçti dükkanın önünden. Koşum kapıya ardından baka kaldım. Çocuk gittikçe büyüyor, uzaklaştıkça billurlaşıyordu. Yol uzadı, çocuk büyüdü büyüdü göğü uzandı, mekana sığmıyordu. Saçlarının göğü kavuştuğu yerde Taha ve Yasin okunuyordu. Bağırdım, göğü işaretledim. Kimsenin umurunda değildi, kulak veren yoktu. Gökteki mavi çocuk saçlarını ve yasin yazısını heceledim. Orada duramazdım. Beni de kaçıklıkla suçlayabilirlerdi. Suçlamaya başlamışlardı bile. Birbirlerine işaret ediyor, 'zavallı, yazık!' der gibi bakıyorlardı. 'Bu da mı?' diye göğü işaretleyip mavi saçlı çocuğu duyuracaktım ki, ihtiyarlardan biri, buruşuk yüz derisinin çirkin gerilişiyle beni gösterdi. 'Bu da tıpkı onun gibi Lafz-i Celali gördüm diyecek' dedi. Yoğurt, süt alacaktım, unutmuş, lal kesilmiştim. Şaşakaldım. Dükkandan apartopar çıktım. Eve giden uzun yolu nasıl yürüdüm hatırlamıyorum. Düşündüğüm, çocuk, Lafzaicelal, Yasin ve Taha'ydı. "Çocuktan al haberi" diye, keyifli, güle oynaya birileri geçti yanımdan. Ertesi gün soluğu yoğurtçu dükkanında aldım. İşçi, 'namazda' dedi. Heyecandan titriyordum. Yerimde duramıyor, kabıma sığmıyordum. Hayalimde aydınlık çocuk çizgileri ve renkleri parlıyordu. Ud mu ney mi olduğunu anlayamadığım bir çalgıdan yükselen ezgilerle doluyordu kulağım. Kendimden geçmişim. Gözümde uçuşan resimlerin arasından keskin bir ışık görüyordum. Uzak bir yerden yankıyor gibiydi. İşte, ud'un inleyişi. Çölü, mağarayı, güvencini ve sadakati arıyorum. Yoğurtçu hala gelmemiştii. 'Şimdi gelir ağbi' diyor yanında çalışan işçi, duymuyorum onu. 'İşte!' diye sevinçle ayaklandım. Cadde kalabalıktı. Fabrikadan dönen işçiler, camiden dağılan cemaat, ikili-üçlü gezinenler, koşuşturanlar, boya sandığı altında ezilen çocuk, simitçi... Müthiş bir fren sesi. Bağırtilar, ağlayıp sızlamalar. Rahmet dilemeler, 'ah! vah!' lar... Camiden dağılanlar birikiyor. Yoğurtçu geliyor. 'Onu görmek istiyorum.' 'Öyle mi?' 'Nerede?' 'Üç ay çalıştı burada garip çocuktu...' '...' 'Geçenlerde Lafz-i Celali gördüm demiş, işçi arkadaşını anlamamış, sanki felaketleri önceden sezmiş gibi içindeki sese uyup gitmiş, kaybolmuş, nereye gitti, ne oldu bilmiyorum dedi.' 'Şimdi nerededir?'

'Galiba tanıyan birini biliyorum, aa...evet. hal binasının girişindeki çayhanede bulabileceğin Hamal Salih hemşerisidir...' Niçin arıyordum? Ruhuma sessizce yayılan neydi? Bu gizem niçindi, neredendi, nasıldı? Hani, tozları savrulmuş çırpınan kanatlarıyla ağaçlar, çiçekler ve güneşler arasındaki ilkbaharda tatlı kesik uçuşlarıyla gelir, elinize yüzünüze dokunarak uçar, sırrının cazibesine bağlayarak peşine takar sizi, yakalama isteğiyle dolar, çekiciliğine kapılırsınız. Başlangıçta isteksiz ardına düşersiniz. O kaçar siz kovalarsınız o uçar siz koşarsınız. Şimdi kanatlan ruhlarınız aynı gizlin peşinde iki çılgın gibi sürüklenmektedir. Çiçeğe eğilir konar sallanır kesik bir deniz dansıyla uzanırsınız siner korkutur kaçırsınız, aynı tada o da kapılmıştır bir başka usareye doğar tekrar sinersiniz daha dikkatli yumuşacık ağır bir hamle! Tekrar uçmuştur sırrı. Cazibe büyümüş arzuyu fethin büyüsü ilan etmiş ve hayatın varoluş sırrını, o arzuda buluşsunuzdur. O sahip olmak sizse sahip olmak arzusuyla bir fethin peşinde koşmaktasınız. Artık ikinci hamlenizde kaçış-takip zevki doruğa yaklaşmıştır, çileden çıkmış çileye çıkarmışsınız. Can'la oynanır. Kelebek bunu da savuşturur. Güneşe taşınmak isteğiyle renklenir, hırsı kamçılar. Daha sert daha kavgacı daha ataksınızdır artık. Kelebekse çırpınan kanatlarından savrulan toz gibi sessiz arzusuz ve kayıptır. Hamal Salih'in anlattığına göre Lafza-i Celal'i gören çocuk, kasabaya yakın Ocaklı köyünde oturuyormuş. Babası ince hastalıklıymış. Yaşlı annesi ve üç kardeşi ile sürüyü güder nafakasını çıkarırmış. Bir gece uykuya yeni varmışken çığlık ve feryatlar vaveyla ve bağırıtlarla uyanmışlar ki alevlerin ortasındalar. Baba bunu bir müjde görüp yanmayı denemiş. Ana zaten bitmiş, hasta sadece et cızırtılarını duyuyormuş. Lafza-i Celal'i gören çocuğun yüreği, kardeşlerinin gözleri önünde yanarken ısımış. Onlara baka, baka okumuş. Dönmüş, köye bir daha gitmemiş. Sonra kente taşınarak, gece soluklansan kıyamet çığlığı gibi yankıyacak sessizlikte cami içlerinin sırrını duymuş, Lafza-i Celali görmüş. Hamal Salih'ten ayrılıp ayaklarını beni nereye sürüklerse oraya gidecektim. Kardeşliği mi ona müjdelemek istiyordum. Tabiat sevk ediliyordu. İlkbaharın doğuşuyla acılar nasıl tadlanır öğretiyordu. Aradan geçen birkaç hafta yeni bir şey getirmedi. Onu ulu bir ceviz ağacının haberiyle kutladım. Bahçeye fidan dikiyordum. Ağacın yapılışını kıştaki ölümünü bahardaki dirimini zamanın doğuş ve batışını izliyordum. Yine bir gün incir fidanı elimdeydi. O mu inciri gördü yoksa incir mi onu müjdeledi? Müjdeler sevinci ikizleştirdi. 'Merhaba' dedi, sesini aradım. Ardına düştüm ruhuma süzülen sesin beni çektiği irtifaa çıktım. 'Seni çok aradım' Fidanı diktik. Tabiat, cennet, bahçe, yangın izleri, çocuğun gerçek vaazı başlıyordu. 'Lafza-i Celali..' dedi. 'Sus...' dedim. Başlıyordu. 'vessema...' der gibi. Onu hem yanımda hem uzağımda duyuyordum. Bakışlarının duyurduğu servet, altın saçan tabiatı ve sevdiğim dünya fakirliğiyle eğildi, 'sahi yanımda mısın?' 'Sana en az senin kadar yakınım' diye fısıldadım.

Çocuk şehrinde

Cenazemin başındayım. Başımda örtü. Zebaniler kolluyor. Kemiklerim şehrin dört bir yanına yayılmış. Güneş yükseliyor. Kalbim avuçlarımda bir güvercin kanadı. Güneş kırılıyor. Vicdanımla bahara giriyorum. Güneş batıyor. Batınca kayboluyor. Kemiklerimi şehrin çöplüklerine savuruyorlar. Cenazemi arıyorum. Tabut. Keskin bir kedere gömülüyor kalbim. 'Emellerde beka arıyorsun.' Hayır. Zaman içinde başka zamanlara açılıyor kalbim. Çocuk şehrinde. Şehrin yıkıntısında mı? Harabelerden geçtim. Kadınları gördüm, kadınları; saçlarının çılgınlığına yarışıyorlardı. 'Hülyalar geldi dün akşam, geç vakte kadar oturdular. Eşi, şehir plancısı. Çılgınlıklarını anlattı.' 'Çocuk?' 'İstemiyorum.' Eski çılgınlıklarını anıyor. Hülya'nın yüzü niye çarpık? Harabelerden geçtim. Annem gece boyunca konuşup durdu. 'Perhizdeyim hayatım.' Belim iğne iplik olsun istiyorum. Sonra kuş tüyü hafifliği. Biliyor musun, çocuk?

Çocuklar akşam Tunalı'da Gaco'nun evindeler. Karanlığın gözyaşı içime doluyor. Bana cehennemi bağışlayanları görüyorum. Kalbimde hayat var mıydı? Kalbimi bir avuç zehre çevirenlerin zincire vurulu gülümseyişlerine aldandım. Sonra kadınları gördüm, kadınları, şehrin çılgınlığına yarışıyorlardı. Tıpkı bana hayretli ve dehşetli çocukları öğretmenlerin gözlerindeki siyaha aldandığım gibi. Yazları denize kaçardık. Annem fakültedeki zamanını, babam şirketteki mesaisini, bana cehennemi bağışlamak için zorladılar. Çocuk şehrinde. Hayır. Evvelbahar içinde, çiçek egzoz dumanları arasında. Ben erken gelmiş bir baharın bir şehri ve içindeki lanetlileri yeşile boğduğunu çocuğun martı çığlığından daha anlamlı çığlığında gördüm. Tabut. Anne sen üçüncü sınıftaki taşralı gençle. Anne ben tabutumu istemekteyim. Tunalihilmi'de kapalı bir kutu içinde ömrümün meyvesini aramaktayım. Uzak-tan uzağa ömrümün bütün yönleri görünmekte. Ömrümün meyvesi cenazem olmakta. Çocuk şehrinde. Ruhum eskimiş yuvasından yıldızlara uzanıyor. Ruhumun cehennemini hazırlayanların yüzü, ayak altındaki kemiklerimin toprağı ve çocukluk toprağı karıştığında perdesiz bir anlam kazanacak. Çocuk şehrinde. Yokluğa boşanan bir yönüm de var. Kuşulu'daki cehennem terbiyecileri. Çocuk şehrinde. Dünyadakilerin ömrümle yakınlığı, cenazemle yüzleştiriyor beni. Annem dün gece nerede olduğumu sordu. 'Çocuk şehrinde'

dedim. Annem psikolog. 'Çocuk şehrinde' dedim. Gece nerede kaldığımı ısrarla soruyor. 'Çocuk şehrinde' diyorum. 'Babana bir kahve pişiriver' diyor. Babam, senelik izninden ötesini düşünmüyor. 'Esralar geldi' diyor annem. İrkiliyorum. 'Seni görmediklerine nasıl üzüldüler.' Daha şiddetli titriyorum. 'Yaşlanmış gördüm.' Sükunet buluyorum. 'Ayrılmışlar mı?' kahve taşacak. Dün gece neredeydim? 'Kahve taşacak, dikkat et!' Kahvenin taşmasını önlüyorum. Gözüm eski bir mecmua yaprağında. 'Aydın Dosyası' diyor, 'Kürtaj' 'Kadınlar aptaldırlar, çünkü aptallıktan kurtulmak istemiyorlar.' Sonra, bahar geliyor. Yıllardır bizde, baharın gelişi senelik izinlerin yaklaşışından başka heyecan getirmez. Annem 'Alanyadan daire alalım' diye gidiyor. Annemin fakülte'deki dersleri, taşralı gençler... Beni bırakıp gidiyorlar. Annem acıyla gözlerime bakıyor. 'Ne var kızım?' babam piposu için kibrit istiyor. Geceyi soruyor. 'Çocuk şehrinde' diyorum usulca. Annem, 'bahçeye çıkalım' diyor. Babam, 'hangi bahçeye?' diyor. Kalbim bir avuç dolusu zehir. Çocuğun mecmuadaki silüeti. Kürtaj maddesine bakıyor. Sözlük. Çocuk şehrinde. 'Yeni şiirin var mı kızım?' 'Efendim?' 'Çiçeğe bak!' Farabi Sokak'taki ihracat firmasında çalışan Bayan Andre'nin masasının üzerindeki çiçek. Andre ihracat bağlantıları kuruyor. İlk görüştüğümüzde İtalyanca lirik bir şiir okumuştum. 'Bir meta olmuşuz' demişti. Hayatımız cinayetlerle dolu. Hayatının yönlerini anlatmıştım. Dün gece Tunalı'da değildim. Annem 'şimdi de ağlıyor, Çetin, ben bu kızı hiç iyi görmüyorum.' diyor. Babam benimle ağlamaz. Annem gece nerede olduğumu soruyor. Çocuk şehrinde. Anneme mahvolup olmadıklarını soruyorum. 'Bu kızı hiç iyi görmüyorum Çetin' diyor. Babam, seçimlere hazırlanıyor. Annem makyajını yeniliyor. Dışarıda klakson sesleri. 'Söyle!' Bir'i çağırıyorum imdada. Bedenimi kenetleyen iğrenç kollar, yavaş yavaş çözülüyor. Kendimi bir başka bahara salıyorum.. 'Sen' diyor annem, 'gelmiyor musun?' 'Hayır anne!' Çocuk şehrinde. Gece yarısı. Çıt yok. Çankaya'dan yürüyerek Kızılay'a iniyorum. Karanlık. Oradan Sıhhiye'ye. Karanlık. Çay bahçesi kapalı. Aniden her şeyi aydınlık kazanıyor. Pırıl, pırıl. Göz kamaştırıcı. Olduğum yere yığılıyorum. Meydan. Bir insan yığını. Göz kamaştırıcı. Şehrayin. Kadınlar, yetmiş kat hülle içinde iliklerini gösteriyor. Ses. Çocuklar kadınların saçlarında çılgınlık şarkıları söylüyor. Kalbim avuçlarımda. Yığın büyük ve güçlü bir avize gibi parlıyor. Ellerim büyüyor. Büyüdükçe yığına uzanıyor. İçim alev alev. Ses. Dünyaya sığmıyorum. Kalbimin şiddetle sarsıldığını, içten içe yandığını hissediyorum. Karanlık bir nokta merkez oluyor. Seveda. Karanlık bir çizgi uzanıyor ruhumdan. Karanlık, şehrayinin simetriği oluyor. Ses. Şehvet ve iffet. Vitrin kadınlarının bulvar sisi talanı başlıyor. Gözlerini kezzap çarmihına geriyorlar. Zerdüş suratlarına gökyüzünde yer arıyorlar. Pusu. Vitrin kadınları koro oluyor. Karanlığa doğru tecrit istiyor ruhum. Tiyatroya uğruyorum. 'Evet' deyip sonra niye provalara gelmediğimi soruyorlar. Adeta hesaplaşıyorlar. Yüzlerine bakıyorum, utanıyorlar. 'Ben bahara giriyorum' diyorum, gülüyorlar. Utanmazlar...Bahara ikinci girişim başlıyor. Baharın çiçek sahifesi açılıyor. 'Yeryüzü bir çiçektir' diyorum. Yeniden doğar mıydım? Tunalihilmi gözleri cehennemdi. Açma onu. Hayır. Şehrin içini gördüm. Damarıma şırınga ediliyor. Bahar da bir çiçektir. Güneş de. Kalbim titriyor. Et. Annem beşçaylarını terk etmişti. 'Bu kızı hiç iyi görmüyorum.' Yağmur. Vicdanım ıslanasiya yürüyorum. 'Yeni bir şiirdir' diyor annem. Babam maceranın sonunun merak ediyor. Yağmur. Kalbim sırlıslık. Et. Annem bir keşif heyecanıyla, 'Yoksa bu kız?' Gece. Bir ben miyim? Her şey yokluk karanlığında. Baharı alıp götürmeye kudreti var mı şehrin? Yokluğu getirdi, yeter. Anneme nasıl anlatacağım hiç düşünmüyorum. Yeni bir kaygısızlık yeni bir bahar getiriyor.

Cennet bir çiçektir. 'Aşık bu kız!' irkilme. Et. Yağmur koşuyor imdadıma. Annem, sessizliğiyle geceyi soruyor. Çocuk şehrinde. Lezzet, sonsuz bir ölümle mahkum oluyor. Ruhumu, gece içinde başka bir geceye salıyorlar. Karanlığa doğru tecrit istiyor ruhum. Kötü videolardan geçtim. Her şeyin çiçek olduğu, çocuğu köpeklerle birlikte gördüğüm bir zamanda karanlığa çekiliyorum. Süslü köpek. Girdiğim dünya, büyük ve güzel bir insan oluveriyor. Sessizce ağlıyorum. Her şey düzenli. Ağaçlara bakıyorum. Meyveler güneşin ışıkları gibi. Çocuk şehri. Oku. Ses. Örümcek sessizliği, akrep çılgılığına dönüşüyor. Kalbimi yokluyorum. vicdanımı yokluyorum. her şeyi yokluyorum. yokladıkça varoluyorlar. Çığ gibi büyüyorlar. Çılgılığım gibi yükseliyorlar. Sonra. Oyuncak çiçekler, vazolar, biblolar...Kalbim elimden önce yaklaşıyor. İhtimamla kucaklıyor. Sonsuz onlarla olmak istiyor kalbim. Vücudumun eridiğini görüyorum. Sonsuz bir devamla onlarla kalmak istiyor kalbim. Bir şimşek aydınlığı. Kalbimin kucakladığı yapma çiçekler küçülüyor. Tabut. Babam horluyor. Annem kalkmış çalışma odasında. Çılgılığımı duymuyorlar. Bir ara annemi başucumda görüyorum, gülümsüyor. 'Kahve alır mısın?' Çocuk şehrinde. Et ve kemikten ibaret sakıt maddesiyle ölçülecek. Onun güzel isimlerinden yansıyan nakışları söndürdüm. Acı. Tiyatroya son uğrayışım. Çocuklar, gözlerime bakmıyor. 'Sende bir gariplik var' diyor birisi. İğreti. Et. Repliğini tekrarlıyor. Rol arkadaşı Semra geliyor yanına. Kekremesi. Et. Yönetmen yanıma geliyor. Çenesindeki bir tutam sakala asılı. Mezuniyet kokteylindeki zavallı hali. Fakültenin değişik kürsülerinden topladığı kızlar gülüşüyor. Sigara uzatıyor. İkincisini yakıyorum. Tunalıhilmi'de buluyorum kendimi. Balkondan sarkan deniz anaları. 'Partilere gelmiyorsun, öyle çılgınlıklar yapıyor ki çocuklar.' 'Kuzum nen var senin?' Çay bahçesine son gidişim. Hangi masaya otursam? Annemin öğrencileri. Sigara. Kuğulu'yu son gezişim. Yabancı elçiliklerin gecelerinden kalma şaşı kadınlar. Annem çalışma odasında. Babam balkonda sezlonga uzanmış, evrakları inceliyor. Odamda, karalıktan kalma bir avuç zehir. Zifiri karanlık. Kemiklerim dağılmış. Cenazemin başındayım. Başımda örtü. Zebaniler kolluyorlar. Mezarımdan bir damla kan gibi süzülen kemiklerim şehrin dört bir yanına yayılmış. Güneş yükseliyor. Kalbim avuçlarımda bir güvercin kanadı. Güneş dönüyor. Vicdanımla bahara giriyorum. Güneş batıyor. Tabutumu kucaklıyorum. Bahara son girişim. Dilimde solmuş çiçeğin son usaresi. Acı. Çocuk şehrinde.

Bir mecnun masalı

Yaşlı padişahın tahtıyla birlikte ihtiyarlayan saçları, geçmiş ve gelecek rüzgarları için hüzün şarkıları söylüyordu. Dünya güzeli kızları, her sabahın yeni bir yapılaşa gebe olduğu sanısıyla gülüşüyorlardı: Büyük kız: kar çiçeği. Ortancası: Kız çiçeği. Küçüğü: Gül çiçeği.

GÜLNAR/

'İkinci kadın'ın saraya meyvesiydi. Baba sessiz bir gecede kurşuni bulutlarla sehere yıldırımlar yağdıran Gülnar'ın doğuşunu açılıp kapanan kaderine, ukdelenmiş kederine sevindirmişti. 'Babam, sevgili babam derinleştikçe büyüyen alnındaki çizgilere, ağardıkça çoğalan saçındaki ıstıraba kurban olduğum eşsiz babam! İhtiyarlığınca hüzün nedir?' Tahta yığılıp kalıyordu. Padişah saltanatın ölümüne ağlıyor, dünyanın gözü önünde, zamanın ihtiyarlattığı tahtına gömülüyordu. 'Alın götürün beni. Sevdamızı değiştiren, kalbime karşı kalp getiren, bu ay yenisi, perilere tuzak bebeğimi.' Taht çatırdadıkça, insanların bahtına matem haberleri doğuyordu.

PERİ PADİŞAHINA GÜLNAR SEZGİSİ

Dünya simsiyah bir kabre dönüştü. Siyah kefeni giydi. Kalp kulağı açıldı, saltanat ömrünün gündüzü geceye, dünya gündüzü berzah gecesine, hayatın yazı ölümün kış gecesine dönüyordu. Peri padişahının üç oğlu vardı ve üçünün de gönlü çiçeğe düşmüştü. Balözüne düşen arı ilhamı gibi. 'Biz ne yapalım da Sultan babamıza duyuralım?' dediler. Akıldaneyi çağırdılar. 'Bahçivana haber salın.' Bahçivan geldi. 'Üç tane karpuz kes bize' dediler.

'Biri tam ergin olsun' bahçıvan karpuzları kesti getirdi. Korkuyla elleri ve gözleri küçülüyor ve yalvarıyordu. 'Götür bunları, Sultan babamıza ver' dediler. Bahçıvan dehşetle irkildi, korkuyla büzülen, küçülen, kuruyan bir yaprak damlası oldu. Sonra boyun eğdi, çaresiz götürdü. 'Şevketliye kızları saldı' dedi. Akıldaneyi çağırdılar. Peri padişahından istekliler geldi. Bekledikleri buydu. Bütün dünyanın gözü, yıkılan ve eriyen tahtın servetindeydi. Leş kargaları gibi üşüşmüşlerdi. Gülnar geldiğinde yeni ay mı doğardı Gülnar mı gelirdi bilinmezdi. Sarayda zamanı süsleyen bir gül çiçeği gibi saklanmıştı. Peri padişahının küçük oğlu deliler gibi aşıkta ona. Korkuyor, ihtiyarlıyor ve çılgınlar gibi seviyordu. Gülnar mustarıptı. Saçları, kendini ele verecek, dünyayı baştan çıkaracakmış gibi uzun ve güzeldi. Gözleri, yeni ayı kıskandıracak, yüzü, güneşi utandıracak denli pervasız ve berraktı. Peri padişahının küçük oğlu intikam sevdasıyla yanıyordu. Gece olup gündüze gündüz olup geceye mecnun olup sahraya düştü.

GÜLNAR İÇİN GAGASI ŞAFAĞA UYANMIŞ GÜVERCİN MASALI

Peri olup at kılığına girdi, bağı bahçeyi dağıttı, yıktı, tüketti küçük oğul. Sihir çoktu.

Gökte havai fişekler, barut ve bilgisayar tüketen sesler, ülkenin tümünü reklam savaşlarıyla kuşatan bir karabasandı. Herkes meyvesini sebzesini pazara çıkarmışken, saray bahçıvanı yoktu. Padişah sordu. Bahçıvan; 'nasıl getiririm şevketlim, sihirli bir at gelir bağı bahçeyi komaz haşat eder.' Bir hendek kazdılar derince. At geldi. Tuzağa düştü. Ahıra bağladılar. Aylarca bir şey yemedi huysuzlandı. Ona yem vermedik bir Gülnar kalmıştı. Gülnar gittiğinde, huysuzluğu uysallığa dönüştü, eliyle verdiği yemi yedi. Padişah 'bu atı çok sevdim, buna sen bakacaksın' dedi Gülnar'a. Gece Gülnar uyuyunca, at silkinerek kalktı. Ayın ondörtü gibi bir yiğit doğuverdi.

Ellerini dua eder gibi göğsüne kaldırarak haç çıkardı genç adam. İbadet ateştapar bir geceydi.

Gümüş mercan gözleri, hilal kaşları, kalbindeki sihir ateşi, yumuşacık ayva tüyü sesiyle Gülnar'ın kalbini bağladı. Gülnar ürpertiyle kalbinin ellerini uzattı ona: 'Uzat ellerini sana biat edeyim.' 'İnanma ona.' Gülnar, şeffaf bir mahbeste gördü ruhunu. Yalvarıyordu. Gözlerinden ve zamandan korkuyordu. Sihirli bir gülüşle erimeğe başladı. 'Madem' dedi Gülnar, 'sihre kapılarak babam sana adadı beni, kalbim senindir.' Yiğit 'şafakta kuş olup uçacağız, tılsımdan kimseye söz etmeyeceksin.' dedi. Üç kardeş şafakla birlikte uyandı. Beyazlar giyinip uçtular. Büyük kız 'sütte leke var, yarimde yok' diye inliyordu. Diğer 'kar gibi beyaz' diyordu. Gülnar duyulmuyor ve seçilmiyordu: 'Babam adadı beni.' Nereye olduğunu bilmeden uçtular, döndüler. Şafakta uyandılar. Al giyip uçtular. Nereye uçtuklarını bilmeden gittiler, dönüp uyudular. Sonraki şafakta karalar giyinip uçtular. 'Tılsım' diye büyüden söz etti Gülnar. Büyü bozuldu. Gün döndü. Düşte gibiydiler. Kuş bağlandı, yiğit kayboldu. Bütün kuşlar yuvalarından çekildi. Gülnar, engin bir çölde yapayalnızdı. Vazgeçemiyor, onunla olamıyordu. Neredeydi? Kimdi? Dünya dönüp duran, büyüdükçe kararan bir taş parçası gibi kaskatıydı.

'Demir asan eğilmedikçe

Demir çarığın delinmedikçe

Hacileylek başına yuva yapmadıkça

İnce kemer belini kesmedikçe

Beni arayıp da sevda köyünde bulasın.'

Yaralı bir kuş gibiydi. Kanatlandı. Padişah tahtıyla birlikte öldü. Kızına ellerini uzatmış, bir kılavuz bırakmıştı.

BİR ZÜLEYHA TACIDIR ÖRDÜĞÜ HÜZÜNLERDE/

Gülner fecrikazipde kalktı. Demir asa, demir çarık, ince kemer aldı, yola düştü. Babasının mezartaşında yüzyıllık utancı ve gözyaşı çizilmişti. Aylar, yılları kovaladı. Gülner kurtlar ülkesine geldi. Ülkenin girişinde korkuyla geriledi. Alıp ülkenin hakimine götürdüler. Hükümdar'a sordu. Tanıyan yoktu. Bir sonraki ülkenin hakimine gönderdiler.

DÜŞLERİ VEDA ETMEDE ZAMANSIZ GECELERE/

Gülner elindeki kılavuza uyarak düştü yola. Dağ yaklaştıkça güneş doğuyor, güneş doğdukça ay bölünüyor, ay bölündükçe yıldızlar parlıyor, yıldızlar parlادıkça dağın gözündeki gümüş bakışlı kuşlar selamlıyorlardı Gülner'ı. Pusu? Yoktu. Dağ? Gümüşle yakut arasında tabiat diliydi. Dağın gözünde sihri haber veren uyarılar gördü Gülner. Düne uzandı. Gelecek aydınlandı. Bir yaban çiçeği dile gelip babasının mezartaşındaki hüznün müziğiyle kalbine ağan sihir çilelerini dillendirdiğini duydu. Git gide gezindi. Dün, ansızın çıkıveren samyeliyle saçlarından uçan bir haşırçiçeği oluverdi. Çiçeğin ellerine bıraktı kendini. Büyü cadıları üşüştü başına. Biri; zambakların en ıssız yerlerde açmışlarından küçük bir şehir, diğeri; gülleri ve leylakları, kalbi mercan, dili mercan, gözü mercan bir sonsuzluk tacı yapıp, tacı sihirleyip, gebe bir kadın gibi rüya sancılarıyla doğan kötürüm bir çocuk, vehim tuzağıyla örülü kızıl dağ saçları yaptığını anlattı. Günlerce Gülner'ın çevresinde döndüler. Korkuyla yığılıp kalmıştı oraya. Dağın gümüş bakışlarından süzülen bir kalp ve akıl arasında gidip gelmekten bıkmış, yeni açılan berzahi bir yolda, şeklini ve dünyasını tarihe ve insanların zihnine armağan etmişti. Kısacık ömrüne yerleşen dünyasını leylaklarla süslemek, sonra onu güller arasındaki kadınlığından süzülen bir zaman süsü olarak beslemek geldi içinden. Sustu, sihir doğmakta, suretiyle görünmekteydi. Kendisini çaresiz suretin diline bıraktı Gülner. Dağ geçit verdi. Aslan ülkesinin girişinde saldırdılar. Kılavuzu çıkardı. Alıp ülkenin hakimine götürdüler. Tanıyan bilen yoktu. Geçit'e kadar uğurladılar Gülner'ı.

İMBATTIR AŞK VE IŞIK GÖRMEMİŞ TOMURCUKLARIN/

Geçidin sonunda yaklaştıkça küçülen şeffaf bir saray görünüyordu. Gurup güneşi gibi kaynayan ateş gerisinden saraya sağılan kuşlar, saraydan atılan kemikler uçuşuyordu. Gülner, saraya yaklaştıkça içinde sürekli tahrip ve tamirle çalkanan şehirler ve o şehirde her zaman harp ve hicret içinde kaynayan ülkeler ve o ülkelerde her vakit hayat ve ölüm içinde yuvarlanan alemler gördü. Bir kasırgaya kapılır gibi derin bir karanlığın yüreğine düştü. Işıkla ateş karışmış, sanki dünya durup Gülner dönmeye başlamıştı. Yer gök neredeydi? Yükseklik neydi? Bu hercümerc içinde karanlığın yüreğinde ışıltı bulduğunda hemen üstüne bir kelime bırakıyordu. Sonra, bunların işaret için birer alamet olduğunu anladı. Karanlık derinleşti. İşaret keskinleşti. Hüznünden yükselen ahlak karanlığın erişemediği bir yerde şefkatli bir bulut oluşturdu. Güneş göründükçe Gülner parlıyordu. Kuşlar ülkesine geldiğinde sessiz bir korku karşıladı onu. Çılgık çılgıla Gülner'ı çevrelediler. Kılavuzu buldu. Sordular. Bilinmiyor, tanınmıyordu. 'Daha sorulmayan kaldı mı?' 'Haberkuşu kaldı' dediler. Haberkuşu, naz kuşuydu. Buldular. 'gelmem' dedi. Hükümdar, 'ne istiyorsa verin, gösterin' diye buyurdu. Haberkuşu'nun rehberliğinde iki kuş kanatlarına aldı Gülner'ı, uçtular. Hükümdar içinde inci büyüten sihirli bir mahfaza vermişti. Abanoz ağacından yapılmış, üzerine mavi ışıklı bir dille şafak kalbi işlenmişti. Uçtular uçtular, denize kavuştular.

Denizden öteye hükmedemeyen Haberkuşu, 'biz döneceğiz, öte geçemeyiz' diyerek havalandı. Gülnar umutsuzca denizin karaya kavuştuğu, dalgalarla kayaların öpüştüğü çizgiye uzandı. Yere bırakır bırakmaz, yeşille mavi arasında uzak bir deniz hülyası oluverdi. Hülyanın tüyler üzerinden doğan sesine kayboldu. Girdiği dünya hep geceydi. Dünya küçüldü. Deniz yüzündeki canlılar ve insanlar görünmeyecek derecede küçüldüler. Görünen, dünyanın içinden ve üstünden menzil'i sermedi avuçlarında karanfil sesi gibi okşayan kudretli bir ışıktı. Gülnar kalbine gizlenmiş üç büyük cenaze başında gördü kendisini. Saçlarındaki leylak rüzgarı, ölmüş ve defnedilmiş kabri üstünde bir mezartaşıdı. Yeryüzündekilerin ölüp mazi kabrine defnedilmiş büyük cenaze-sinin başında, mezartaşı olan kendi çağının yüzünde gezer karınca gibi bir canlıydı. Her yıl dünya yüzünde gezen bir alemin ölümüyle büyük dünyanın da ölümüydü. Üç büyük cenazeden Gülnar'ın ruhuna pek çok menfez açıldı. Biri akıl nuruydu. Biri melek ruhu. Biri vicdan ışığıydı. Biri gül ruhu. Gülnar, yalnız bir nar çiçeğiymiş şimdi. Deniz aralandı. Gülnar, denizin nerede bittiğini anlayamıyordu. Yorgun, kaya üstüne yığılmış soluklanırken sanki biri götürüyormuş gibi eli başına gitti. Hacı leylek yuva yapmıştı. Ayaklarına uzandı bakışları, demir çarıkları delinmişti. Elindeki asa iki bükülmüdü. Denizin bittiğini, ağaçların başladığı tabiatı bildi. Yürüdükçe sokaklar incelmiş, dünya küçüldü, menzil büyüdü, çocuklar göründü. Birine sevda konağını sordu. Çocuk korkuyla ağladı. 'Niçin?' dedi Gülnar. 'Yedi kat yerin dibinde sihirli elleriyle konağın hanımı duyarsa geldiğini.' Gülnar dinlemiyordu. 'Sen' dedi Gülnar, 'koşa koşa git, konağın kapısında dur, ben anlarım.' Çocuk koştu, kapıya ulaşınca düştü, kalkıp tekrar koştu. Gülnar vardı konağa. Hanım'a yalvardı hizmetçiler, Gülnar'ı konağa aldılar. Konak, meydana açılan geniş kapılarıyla yetmiş menzilliydi. Gülnar'ın odası, yığının kapandığı, aynı yönlerden bakıldığında ışıklısı, loş ve karanlık görünen gizli menzilin kaybolduğu yerden başlıyor, bir ucu kaybolan şimşek çocuğuna, bir ucu babasının mezartaşına, diğer ucu saçlarına uzanıyordu. Gülnar, hizmetçilere katıldı, konağı gezdirdi, tanıttılar. Bir odadan yıllardır müzik damlıyordu/ sevda odası dediler, ama yetim. Bir başka odadan kapısı açılmayan, açıldığında çağlar boyu birikmiş yalnızlık nehri boşanacak mercan gizliydi/ hüznün odası dediler, ama muzlim. Bir diğer odaya dünya kurulduğundan bu yana güneşten damıtılmış sabah çocukları hapsedilmişti/ gül odası dediler, ama gizli. Makine kokulu, teknik dilli resim odasına tozları silinmiş kelebek kanatları doldurulmuştu/ coşku odası dediler, ama korkulu. Orman müjdeli yunusların serildiği odaya/ aşk odası dediler, ama solgun. Gülnar'ın aradığı oda, karnında taşıdığı sihre gebe çocuğun gözbebeğine yerleştirilmişti. Hüznle titriyordu. Hizmetçi kadınlar, doğumun göze yaklaşan kirpik gibi yakınlaştığını, can bedenle birleştirilinceye kadar sürenin uzayacağını öğrenince hayretevi kurdular ve hiç bitmeyecek bir ağlamaya durdular. Konağın terzinin kapatıldığı odada şiddet aygıtları biçilip dikilmekte, tekrar bozulup tekrar dikilmekteydi. Konak Efendisinin bayramlığını terzi dikecekti. Bayram gelmiyordu. Gülnar'ı sabahın ilk ışıklarıyla birlikte karşı odada, ağlayan kumrular uyandırdı. Gülnar kalktı ve işaret parmağında elmas bir yüzüğün parıldadığını gördü. Konağın hanımına koşup haber verdi hizmetçiler, 'aman sultanım, yeni gelen hizmetçinin parmağında elmas parıldar ki, ancak size layık...' Yedi kat yerin dibinde sihirli elleriyle Hanım uzandı ve Gülnar'ın yüreğindeki isteği seçti. Konak Efendisinin odasında bir gece kalmak diliyordu. Efendi'ye büyülü içecek içirip, Gülnar'ın yüzüğünü aldı, gece odasına gönderdi.

Gülnar şafağa dek Yiğit'in yanında inledi:

'demir asam eğildi

demir arığım delindi

hacıleylek başıma yuva yaptı

ince kemer belimi kesti

uyan sevdalım uyan'

şafakta odadan çıkardılar Gülnar'ı. Terzi, odasında biçip dikeyor, bozup tekrar dikeyordu. Gülnar'ın serzenişlerini dinlemişti geceboyu.

AşK VEYA BALRENGİ BİR FECİR/

Bir sonraki şafakta kumrular uyandırdı Gülnar'ı. Boynunda zümrüt bir gerdanlık parlıyordu.

Koşup Hanım'a haber verdiler. Yedi kat yerin dibinde büyülü elleriyle Hanım uzandı, Gülnar'ın yüreğindeki isteği seçti. Bir gece bir gündüz Yiğit'le beraber kalmak istiyordu. Gülnar'ı Efendi'nin odasına gönderdi. Terzi biçip dikeyor, bozup tekrar dikeyordu. Gülnar bir gün bir gece Yiğit'in başucunda ağladı. Bir sonraki sabah, terzi, Efendi'ye Gülnar'ın yakarışlarını anlattı. Gülnar odasında;

'demir arığım delindi

demir asam eğildi...'

diye inleyince, Yiğit gözlerini açtı. Gülnar'ın belindeki gümüş kemere baktı.

Gözlerini göremedikleri, seslerini duyamadıkları şeffaf bir hürriyet çocuğu doğdu. Çocuğun doğduğu dünyadan ışık ve sesle birlikte, yedi kat yerin dibinde sihirli elleriyle konağın Hanım'ı eridi.

BİR MECNUN MASALI DOLAşTIRIR şAHDAMARLARDA/

ocuk babası kiliseye götürdüğünde çığlık çığlığa yok oluyor, hasta annesinin başucunda elleri göğe yükseliyordu. Suyun havaya, aşkın nefrete dönüştüğü bir avuç k l savrulurken şafak oldu. ağlar ağları kovaladı. ocuk her çağa bir g l ve bakış diliyle girdi.

Bir mecnun masalı olup şahdamarlarda dolaştı.

Elif gibi yapayalnızım

Herşey karanlığı gören yarasa nefretiyle başladı. Biz O'na kurbandık. Bunu tekbirlerimizle açıkladık. Tekbirimizle nefislerimizi kurban ettik. Babam kurbanda koçu keserken tekbir getirirdi. Ben korkardım. Annemin yanına giderdim. Koçun sesinden ürperirdim. Tekbir ne demek anne? Nefislerimizi kurban ettik. Elif gibi yapayalnızım. Zamanın seninle süslenmesini isterdim derdi ninem. Deniz köpüğü üzerinde at sürmek, şimşek ışığında mektup okumakla.

Eğer annen senin ölümünü isterse amacı...derdi ninem. Leyla geliyor.

Leyla'nın gelişini gören manav, berber, terzi, şoför, işçi, memur emeklileri sokağa taşıyor. Elif gibi yapayalnızım.

Deve diken, ateş, servi, söz küheylanı, nergis, yarasa, reyhan, fesleğen, red cevabı, karga yüzü, tatlı bal, yılan zehri. Can çekişmek nedir anne. Ateşten yaratılanlar, topraktan yaratılanlara kin gütmekte. Elif gibi yapayalnızım.

Leyla otele yaklaştıkça gözler artıyor, bakışları azıyor.

Leyla azalıyor. Zaman küçülüyor. Akılla melek birdir. Elif gibi yapayalnızım.

Kargaların artığı ölü bir kuştur, kemiği dağılmış kurumuştur. Bütün hareketlerin o parmaklardan geliyor. Başın, dört yolun/lütuf, kahr, hidayet, dalalet/birleştiği yerde. Ay nerede? Güneş nerede?

Akıllar, nefisler, melekler nerede? Leyla azaldıkça azaldı, küçük ve saydam bir çiğ oldu, toprağa döküldü. Başına üşüştü insanlar. Toprağın gözleri onları korkuttu. Taşa, nice yıllar 'Yakut ol' derdim dedi ninem. Elif gibi yapayalnızım. Dolunay sabahın temelini atarken, salkımsöğüt saçlarını dağıtınca, ovalara düşmek kaydı Leyla'ya düşer. Dönüp duran gökyüzü saatine akrep lazımdı, zamanında dilediğini arzetti. Bir seher çağı, ruhlar bağışlayan sabah bahçeyi diriltti.

Elif gibi yapayalnızım. Su ateş içindeydi, ateş senin içinde. Harabeler süprüntülere yönelir.

Harabe hitaba vesile, tufan şükre. Elif gibi yapayalnızım. Gece ansızın çıkıp geldi. Öyle soluyordu ki burun delikleri hızlı ve geniş açılıp kapanıyordu. Ne istiyorsun dedim.

Ruhumu dedi. Ruhunu alıp götürdüler dedim. Çok var ki, uyku nedir bilmiyorum. Dedim ya elif gibi yapayalnızım. Şimdi oradayım. Lalezar pavyonda. Buraya dost pamuğunun ateşlendiği yerden kalkıp geldim. İnsan için, semender tabiatlı diyordun. İnsanlar burada diğer insanların ruhlarını alıp götürüyor. Kimi Mardinli bunların, kimi Diyarbakırlı, Urfalı, Malatyalı, Elazığlı, Kırşehirli. Bazıları birbirine küfrediyor, bazısı sarılıp ağlaşıyor. Masaya biri geliyor. Leyla'yı işaret ediyorlar, bir daha gelsin diyorlar. 'Hamal mısın?' 'Bir sen yoktun!' 'Boş ver arkadaş.'

'Kimdi senin yanındaki?' 'Deli misin?' 'Tersoyuz bugün ağbi.' Dedim ya elif gibi yapayalnızım.

Leyla geliyor, taşkınlıklar, coşkunluklar, alkışlar! Leyla ruhunun alınıp götürülmesinden sonra Barınak Hotel'de bir kediye arkadaş edinmiştir. Akşamları gelir oryantal sonrası kediye çorbalar, pideler, ciğerler, şişler alır, yedirir. Leyla'yı nineme anlattım. Ninem bir ağladı, bir ağladı ki beni de ağlatacaktı. İçim bir tuhaf oldu, kendimi zor tuttum. Yapma nine dedim. Ninem, orada insanlar birbirlerinin canlarını alıp götürüyorlar demek dedi. Ninem Leyla'ya dualar etti. Dedim ya elif gibi yapayalnızım. Bakmayın siz, şimdi Lalezar'dayım, biraz sonra Harem'de olacağım. Eski devlet büyüklerinin haremde değil! Sonra Şanzelize'deyim. Bir bakarsınız Maltepe camiindeyimdir bir bakarsınız Hacıbayramda. Bir de bakarsınız

Soğuk

Yılan

Ejder

Mat. Halk, kadın erkek esirderler!

Şimdi yine dost pamuğunun ateşlendiği bir yerdeyim. Leylanın bu kadar esirleştiğini bir ninem görmemişti, ona da ben söyledim. Dedim ya elif gibi yapayalnızım. Birazdan babam da gelir.

Babama hiçbir şeyden söz etmemeliydim. Zaten o benim çalışmamı hiç mi hiç istemez.

Birgün bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında son model Mercedes'in arka koltuğuna kurulmuşumdur. Zihnimde, caddede koşuşan yoksul çocuklara, dilencilere memurlara acılı destanlar kurmuşumdur. Bir de dönüp bakmışımdır ki, Mercedes'in arka koltuğuna bir güzel kurulmuşumdur.

İçerisi sıcaktır, sileceklerin hareketlerini izliyorumdur. Bir kadın geçiyordur kaldırımdan, üzerine sıçrayan sular, yüzündeki boyaları netleştiriyordur. Ben dilencilere, yoksul çocukların arsız yüzlerine bakıyorumdur. Tekrar dönüp bakıyorumdur ki, elif gibi yapayalnızımdır. Bir gün garson, 'abi, seni çağırıyor dedi. Çıktım. Yüzdört numaralı odada kalıyordu. Kapıyı usulca tıkırdattım.

'Gel Enis gel' dedi. Girdim. Genzime ter ve purfüm kokusu doldu. Kapıyı açık bıraktım. Güldü. 'Sen' dedi, 'adına benziyorsun.' 'Sağol' dedim usulca.

'Benim için dua eder misin?' dedi. 'Bir duam var zaten' dedim. Hıçkıra, hıçkıra ağlamaya başladı. 'Biliyor musun, bizim gibilere ne diyorlar?' dedi.

Sustum. Başımı önüme eğdim. Bakışlarımı kaçıryordum. 'Yeniden başla' dedim, 'herşeye', salak bir laf olduğunu bile, bile. 'Yeniden?' 'Tabii, niye olmasın?' tatsız bir şeyden söz etmişim gibi sıkıldım. 'Adımı biliyor musun sahi?' 'Leyla' dedim. 'Hayır' dedi. Bir müddet sustuk. Usulca, 'Hafize' dedi. 'Yedi yaşımdayken hafız olmuşum. Babam istemişti de Hafize olmuştu.'

Sesinin güzel olduğunu biliyordum. Birden, Kur'an okur gibi düşündüm. Tekrar hıçkırmağa başladı. Ağlamaları istem dışı bir hal almıştı. Son zamanlarda sürekli ağlıyordu. Bir-iki defa topal, ihtiyar bir kadınla küçük bir çocuk gelmişti. O zaman eski garsonlardan birine sormaya akıl etmedim. Şimdi anlıyorum. Çocuk 'anne!' demiş olmalıydı nazlı sesiyle; kadın 'kızım!' Onlar geldiğinde tedirgindi, sinirliydi. Garsonları azarlamış, sigara üstüne sigara içmişti. 'Mübarek gecelerde tanıdıklara Yasin okurdum. O Yasin paralarından biriktirdiklerimle aldığım elbiseyi hala saklarım. Mevlid de okurdum. Kadınlar, benim okuduğum mevlidlere, ilahilere bayılırlardı.' 'Sonra?' 'Sonrası soğuk!' Karanlığı gören yarasa nefretiyle başlamalıydı. Karanlığı gören gül kokusuyla. 'Bir defasında çoğu kadınların kendinden geçtiğini hatırlıyorum. Geçi' adında kara-kuru bir yaşlı bir kadın vardı. Bayılmıştı da, kolonyağı, gülsuyu, zor ayıltmışlardı.' Resepsiyon memuruna telefonlara cevap vermek istemediğini söylemişti. Yoksa, şimdiye dek arayanların sayısı onu geçmişti. 'Leyla Hanımla görüşebilir miyim?' 'Leyla Hanımlar yoklar efendim.' 'Leyla yok mu?' 'Leyla!' 'Leylacığım!' Kedinin sesi duyuldu. Elif gibi yapayalnızım, diyorum. İnanmıyor musunuz? Uyku dersiniz zerresi yok. Şimdi gecenin yarısıdır, belki de çeyreği, ne fark eder? İnsanlar uyuyorlardır. Hasan Efendi hala uyumamıştır. Kazanın tamiri gece de sürüyordur. Küçük çocuğu, türkçe ödevinin yapılması için ansiklopedi gerektiğini söylemiştir. Hasan Efendi, 'nereden bulayım şimdi sana, var git yarın bir arkadaşından bakar yazarsın' demiştir. Orhan Bey'in İstanbul Erkek Lisesinde okuyan çocuğunun almancası zayıftır. Orhan Bey, Mürdür Beyden telefonla öğrenmiştir bunu ve uykuları kaçmıştır. Müdür beye nasıl bir almanca hocası tutmak gerektiği konusunda akıl danışmaktadır. Mercedes caddelerden, sokaklardan engelsiz bir su gibi akıp gitmektedir. Orhan bey ellerinde ağır çantalarıyla koşuşan yoksul çocukları Müsteşar beye işaret etmektedir. O gece sabahı zor ettim. İki gündür işe gitmiyordum. Bir patronun yüzünü merak ediyorum, birde müdüriyet işlerinin karma karışıklığını. İsteksiz, isteksiz yataktan kalktım. Giyindim. Çay demledim, içtim, dışarı çıktım. Yürürsem, en az yirmi dakika sonra oteldeyim. Otobüs geldi. Otelin yakınında durak vardır.

Otobüsten inenler müdüriyet odasından rahatça görülebilir. Kapıdan adım atar atmaz bir telaş olduğunu fark ettim. Garsonlar oraya buraya koşuşuyorlar, kimi müşteriler telaşla dolaşıp duruyorlardı. Resepsiyona yaklaştım. Memur, 'nerelerdesin iki gündür, yahu?' 'Ne var?' dedim, 'bu telaş ne?' Telefon çaldı. Garsonun biri restorana gidiyordu. 'Ne var? Ne oldu?' dedim.

Büyük bir soğukkanlılıkla, 'Leyla Hanım' dedi, 'intihar etti.' Elif gibi yapayalnızım, diyorum. Eşyaları arabaya taşınıyordu, topal, yaşlı bir kadınla eteğine yapışmış küçük bir çocuktan görünen.

Şehirleri süsleyen yolcu

Eski bir döşek üzerinde, güzel bir ölüm boyunca yatıyordu babam. Annem, anneannem, dayılarım, ablam, ağabeyim hıçkırıklarla, bağırsarak, saçlarını başlarını yolarak ağlıyorlardı. Hoca ağlaşmalar arasında okumayı bitirmişti. Dünya boşanır, dağlar birbirine vurulur gibi, annemin evi başına yıkılmış, yüzükoyun dünyanın gözüne kaçtığı şiddetli bir sarsıntıda kaynar sularla, tekbir ve çığlıklarla, yüzüne gözüne toprak ve deniz doldurarak çağılıyordu herşey. Tabut, avlu kapısından çıktı. Olduğum yere yığılmıştım. Ve ben yokmuşum. Dünya bomboş sanki. Uzun araba konvoyları. Ölüm düşlerine yatan babam bir deri bir kemik. Belediye için uzun bir ömür.

Adımı buldu: Selma

Soyadı kanuna bağlanırken: Saygılı.

Bürodan büroya akın. İrade büyümelerine bağlanan kalbime yakıcı birer ölüm ağdı, ölüm düşü. Güzel ölümlere yatan işçi kızları. Tabiat pencereyi açıp süzüldü içeri. Dünya için ay ve güneş ne ise benim için de çeyizlik çabalarım oydu. Nasıl bulabilirdim? Görünmüyordu. Kalbime acıyordum. Gözlerim büyüdükçe çevrem kararıyordu. Karardıkça büyü bozuluyor, zaman inceliyor, mevsimler belirginleşiyor. Ağaçlar yaralı bir hayvan gibi soluyor. Çiçek ve şehir. Zehir. Ateş. Mor ötesi bir kaygı. Allı-pullu bir gelin. Azgın bir seyelana gömülü kent kaçkınları. Uyuşturucu. Oruç bozucu. Kulüp, Sevda.

Park. Sinema. Yüksek tiraj. Lobiler. Düşmandılar. Çocuktum. Üşüdüğümün farkına vardığımda mevsimler elle tutuluyor gözle görünüyor. Kalplerini kışa açılan bir dağ penceresi bölümleyen amansız sevdalar. Gözlerim kalbine tutundu. Nabız. Bahar işaretlerini salmağa başladığında kalbime ve kafama kurulan tuzaklar, apansız çıkıveren bir kavganın ardına takıldı ve çevreme toplandı. Görmedim. Çekildim. Kalbime söz dinletemezdim. Aklım ayrı bir yerdeydi. Kalbim ayrı bir yerdeydi. Sevdim. Gözlerimi görüp çılgına döndüler, 'mecnundur' dediler. Dünya boşanmaya, gökler delinmeye, dağlar dağılmaya, nehirler yürümeye başladı. 'Arkadaşınız mecnunu değildir.' Mecnun bir dalgaydı. Kalbe atılan kara mührün izdüşümüydü. Bilmediler. Mecnun bir seyyaldi, gözlerime çekilen karanlık perdeler için. Mecnun bir döşek olacaktı, bembeyaz ölümlere salınan dünya için. Secde. Açılıp saçıldıkça, zamana gömüldükçe, aşktan çıldırasıya korktukça, gözlerimi ellerime alıp işçiler için sanayi endişesine daldıkça görünür olacaktım. Büyüdükçe kortular. Yazla kışın sınırına doğan bir ara mevsimde korktular benden. Gece sessizliği, sabah teneffüsü; gece görünüp gündüz kaybolan, şafakla gizlenen bir albastı korkusu oldum onlar için. Sevemiyorlardı. Korkmuyorlardı. Zaman bir mecnun oluverdi. Ellerimi gümüş ve yakut arasında bir yere oturtmağa çalıştılar. Bir kabaran bir alçalan çok sesli tabiat diliydin oysa. Bilinmezdim. Silinmezdim. Yükseldikçe çok sesli oluyor, kabardıkça korkuyorlardı benden.

Adı: Mecnun

Tabiiyeti: Tabiat

Cenaze No: Hakikat

Özgeçmiş: Tabiata uyum. Gelişip serpilen bir kuşkudur. Gelişip serpilen bir coşkudur. Çiçek. Balözü. Yuvalara atılan göktaşları arasında yoğunluk. Bir gram madde için tükenen dünyalar dolusu enerji için yoğunluk. Çocuk değildim artık. Biliyorlardı. Mecnun masalı tükendi. Çaresiz döndüler yuvalarına. Çocukları gizlediler. Korku ve kuşkularını gizleyemiyorlardı. Ruhuma kadın salacaklardı. Kadın tükenmişti. İnsanı süzülen bir bal rengiyle alıp ikiye böldüler. Kaçırdılar benden. Çocukların gözlerini kapattılar. Mühürlediler. İnsan, karşımda elleri bağlı bir karasevda gibi duruyordu. Karanlık git-tikçe koyulaştı, derinleşti. Aç kurtlar gibi saldırıyorlardı. Gökten birileri iniyor gibiydi. Kalplerini yerden yere vuruyorlardı. Çiçek alev almıştı. Durdurak bilmiyordu.

Sınıfı: Ulema

Felsefi özü: İdealizm

Cebir.

İmdatlarına yetişmesini istedikleri cebir, onlar için zamanında ölü bir kuştı. Çocuğu bilmeyen için cebir suskundu. Çocuk üç dünyadan geçip, dünyanın bir ucundan diğer ucuna cebirle ulaşan bir insanözüyüdü. Üç karanlık içinde. Suretler ayrı, ayrı, ölçülü ve belirgin. Fethisuver. Fetihlerin ortak paydası.

Işık: Gözüm için

Renk: Denklemi bildiren

Gençliğe ikinci adımında, eşcinsellik, uyuşturucu, teknokrasi, provokasyon arasındaydılar.

Lobiler, kentsoylu gazetelere, insan düşmanı sanayii üretimlerine, ulusdışı protokollere salınan birer akreptiler. Cinsel devrim. Kadınlığıma asılı şefkat toplumları için sanayi öncesiyle sanayi sonrası akreplere yürüyen azılı işçi ve köylü ihtiyaçları doğuyor. Ölü doğuyor. Karasevda ağaç salınmaları için işçiler zehre katılıyorlar. Babamın cenazesine emekli belediye işçisi diye yazılan asırlık acı tortusu. Ablam, ağabeyim, kardeşlerim ve annem. Göremiyorum. Gençliğimi kapalı bir kutu içinde güze salıyorlar.

Yazının göğsünde inci, kahredici bir sıcak ortasında ağaçlar, vahşi hayvanlar arasında orman kalbinin dingin bir yerinde kalp atışlarımı tabiata sürerek gazap ve rahmet seslerini dinliyorum. Zaman ve tabiat donuyor. Suskun bir cami avlusuna bırakılan bilmem kaç bin çocuğun kreş ve kumarhanelerin kulüp toplantılarına iştirilmiş lobi bildirilerinin gazetelere tünemiş antisemitik korkuların, kahve-barut dengesini petrolle dengeleyen kahır salınmaları arasında bağırarak canavarsesli bakırnefesli böğürtlen devinimlerine uçan azot ses ve doğmamış keleklerin çocuk gözlerine hevesli çıkarları için kurulmuş salyalı ağızlar apaçık levhalar halinde görünüyor. Kapanıyorum. Kapandıkça açılıyorlar bana.

Adı soyadı: Selma Saygılı.

Kovuşturmağa medar suçu: Sokağa çıkma yasağında gece kulübünden şeffaf bir elbiseyle çıkıp otele yürümesi. Karakolda, nöbetçi görevlilerin sarhoş nefesleri ve coplari arasında kadınlığını ararken bulunmuş. Bira şişesini kırıp bileğini parçalamış. Gece. Güze salındığımdan bu yana sessizce bir gelecek kuruyorum. Bir korku nöbetinden sonra vahşi hayvanlar, güzel emirberler arasında güvendedim. Dağın en yüksek tepesine çıkıyoruz. Şehir: Radyo. Televizyon. Video. Bilgisayar. Robot. Mekanik bir kavanoz içinde azınlıkların petrol kavgaları. Karanlık. Soğuk. Çekişmelerine bağlı karanlık ömürleri için bir kaygı nedeni değilim. Unutuyorlar beni. Çoksesli yayın yapan televizyon müdürlüğünün arkasındaki gece kulübünün bahçesinde in cin uykudayken yarı çıplak, kanlı bacaklarını otomobile dolduran kadın. Ölümü solumaktan geliyor. Rahat ve güvenli bürolarda uyuşturucu pazarlıkları. Petrol endişeleri. Şehrin orta yerinde şehrin içinde ve şehirden tamamen ayrı bir hayatta keskin fakat gizlenmiş bir ışık demeti. Hayatları için kaygı taşımayan lobilerde savaş öncesi suskunluğu. Muhasebe. Kurduğum gelecek için müjde. Ellerim büyüyor. Gözlerim renklerin denklemini kurmağa yönelik renk büyümeleri içinde. Şehrin kenarında kuytu bir köşede, oyun bozan bir sur üfleyicisi gibi sabırlı irade. Şehrin iradesini yüklenmiş. Işığı görür görmez dağı işaretliyor. Görünmüyorum. Ormanda şehir için kendimi kaybetmişim.

Sınıfı: İrtica

Rengi: Işık kabarmaları

Karar: orman yangını.

Orman yangını hayatçıları için en büyük özlem oldu. Kendimle konuşmağa başlamıştım. Ağaç ve çiçekle. Kuşla. Vuhuşla. Ünsiyet. İçice perdeler açılıyordu. Şehrin içimdeki ses artığı süzüldü, damıtılmış bir yankı halinde ormanın anlamına büründü. Aç kurtlar ve yaban ayıları akrep bölümleri kelek zikirleri su sesleri gurbet hüznü biriktiriyordu içime. Kendi vatanımda garip yaşıyordum. İçimdeki ses iyice büyüdü karanlığın yaşına bürünmüş şehre bir gelecek armağanı olmağa başladı. Ünsiyet. Sevdiklerim ve ahabplarım yanıdaydı, duyuyordum. Tabiatın dili içimde kabarıyordu. Denklemlerim cebiri buluyordu. Çocuk suretleri ve imtiyaz. Çağlayanlar orman ötesi volkan püskürmeleri yağmına içimdeydi, seviyordum. Aşk korku ve zama bütünleşti, içimdeki sesi, gurbetin geçici hüznünü şehre kurulan tuzaklara çocuk ölümlerine, toprak tüketen sınır ortaklığına, irade büyümelerine suret giydirdiler, ağılıyordum. Dünya gurbeti açıldı. Toprağın kaçınıcı doğuşuydu bilmiyorum, tohum sabahı arıyordu.

Çengi: soyadı değişti

Ölüm: Babası

Kader: Sanatın üzerinde hayatıyla kurulan

İrade: Suretiyle doğan şehir içinde bir başka şehir

Telegraf telleriyle çekilen ormandan şehre taşınan göktaşlarına bir sevda

akımı. Şehir ısrarla sabahı bekliyordu irade için. Selma'nın gazetede mesaisi sabah başlıyordu. Bir dahaki sabaha kadar gazeteye şans taşıyordu. Şehir, deprem için gazeteye sığınmıştı. Sürekli kapalı duran odalar. Kalın gözlüklü, pipo. Puro. Viski. Su ve çay taşıyan robotlar. Yangın haberi verdiği için parçalanmış, akrep ölümlü bilgisayarlar. Selma hayatı yokuşa sürüldüğünde durup düşündü.

Peşinden şirketleri sürükleyen irade tüccarı gazeteler için ormandan süzülen haber neydi?

Hayatının kopuk bir yerinde durdu ve düşündü, zehri evlere taşıyan trajlar için ormanın işareti kimeydi? Yüzyıllık utancını silip süpüren isminin şeffaf anlamını düşündü. Kimlerdi? Niçindi?

Kimeydi? Nereye kadardı nereye kadardı? Selma artık düşünemiyordu. Evde aylık borç yığıntısı. Kanlı gecelik. Kedere batmış alnının keskin çizgilerini gördü. Düşünemiyordu. Yığıldı kaldı yere. Yataktan yeryüzüne bir düşüşü vardı ki Selma'nın dünya böylesi bir dehşet daha yaşamamıştı. Tezgahtar, sekreter ve evlere temizliğe gedin kadınları görmüştü düşünde.

Yaş: gazete için uygundu

Göz: Mercandı

Ses: Beklesindi

Şehir: Karanlığın orta yerinde şehrin içinde bir başka şehirde, irade sesi için tetikti durmağa başladılar. Gece ve gündüz dünyadan çıkıp giden belediye otobüsleri dilenciler gazete satıcıları büyük oteller için yer ayrılan yanıp yakılan sekreter yemeklerine bağlı siyasi kuruluş temsilcileriyle görüşmeyip irade talebi için petrole yönelik gizli dengeleri aralamağa çalışan yetkililer ayaküstü küçük karşılaşmalarda bir türlü site evlerde kedi mırıltılarına sokulan çocuk nefeslerinde kalbi çizilen sağlam ışık arayıcılarında, tedavisi mümkünsüz ve teşhisi gecikmeli sayrılar pencere önleri akşamüstü ayakta dedikodu için açılıp açılıp kapanan orman yorumları ter ve emek kokuları masaaltı elleri masaüstü dilleri kalbe bakmayan küçük memur aylıkları.

Şehrin içindeki bir başka ışıklı şehir ormana ve elleri büyük iradeye uzanıyordu. Orman ruhum için tecrit değildi. Bunu gördüler, dehşete düştüler. Hesaptı işleri. Hesaba koydular. Tecrit, tecritten başka görünmüyordu. Açık bir yolda sereserpe harcamak için iradeleri başka görünmüyordu. Tecrit. Ruhum için her yer tecritti. Herşey mücerret. Bilemezlerdi. Kadın? Hesap çıkmazdı. Tecrit? Boştu. Anladıklarında bir başka şehir büyümedeydi. Şehri kuşatan yangını göründü. Selma: Aşk için yitik çiçek düşü

Et: Baba ölümlerine uzanan

Çevre: Gazeteden bir başka şirket bürosuna

Aşk: Ücret isteyen

Selma'nın çalıştığı büro şehir ölümleri için paha biçilmez bir geçitti. Beyaz zehir getiriliyor inşaat şirketi kuruluyor, silah ve ucuz kadınlar arasında gazeteler geziniyordu. Güneyde bir tatil sitesi kurulmuştu. Yüksek rütbeli subaylara denize nazır birer havalı daire verilmişti. İmariskandaki pazarlıklar için yine denize nazır birkaç daire boş bırakılmıştı. Özel otolar, kadın, viski geceleri. Ucuz geceler için cin ve rakı. Selma eski politikacı yeni inşaatçı adam ve arkadaşlarına içki ve meze taşıırken akşam geç saatte büronun salonunda koştururken çeyiz borçlarını düşünmüyordu. Yere yığıldıktan ve dünyaya emsalsiz bir düşüşten sonra kördüğüm olmuş kaderini yükleniyor şehir içinde ışıklı bir başka şehir işaretini salan tecrit ruh'un titrettiği kalbi için ağlıyordu. Aşk? Boştu. Et? Gece ve zehir. Büro ve şehir. Selma düşünmeğe başladığında yığılıveriyordu yere. Sayrılı annesi, çaresiz ağabeyisi ve sabah- akşam ev-iş koştururan ablası yoktu bulunmuyordu.

Sanık: Şehrin temel nizamlarının temelsizliğini söylemek

Savunucu: Elleri büyük irade

Olay: Şehri kuşatan yangının işaretleri.

Yangın lobilerde başladı. Gazeteler, alevden büyüdüler. İçinden bilinmez. Yüksek bir noktadan şehre salınan işaretlerle elleri büyük irade birleşiyordu. Yangın, yangın halini almadan insana salınmadan önce sanık sandalyesine oturtulan ışıklı şehir müjdesi, anlamını iyice siteye yaklaştırmaktaydı. Vahşiler arasında gurbet sancısında dağ ve orman sessizliğinde gözlerim ve ellerim büyümedeyken kadın ve tecrit hesapları için yargılamalarda yangının ruhlara saldıgı korku ve haşyeti azap ve hüznü silip atamadı. Elleri büyük irade ışığın ve yangının büyük işaretlerine bağlanmıştı. Hesap içinde kurdular. Ormanın başımıza açtığı beladır dediler. Bürolarda meclis ve mahzenlerde çokuluslu yer altı şenliklerinde gazete gezilerinde gece gündüz mevsim ayırt etmeden hesap kurdular. Yangın büyüdüğü ve yayıldıkça genişleyip açıldıkça salınıp gezindikçe orman yorumu parlıyordu. Elleri büyük iradeyle bütünleşmesini ısılatıyordu. İnsan için lobilerde gerilen yaylar gerginleştikçe orman düşü yangına koşuyordu. Kudurgan bir menfez açmışlardı. Bürolarından zehirli soluyorlardı. Acı. Tutukluydu. Yüreklerindeki tutkunuydular. Aylığa bağlamışlardı. İnsan hayatı için kurdukları ölüm düşleri bozuldu.

Matem: Bozular ölüm düşleri çin

Çılgın: Matem bozuluyor

Elleri büyük irade: Selma'nın çocuk kalbine mercan bir sevda çiçeği.

Büyük: Orman yangını parlaklığı

Selma çalıştığı büronun simetrik sırlarını üç yıl belledi. Zaman orman yorumunu iyice yerleştirdi kalbine. Kalbi bir zafer takıydı Selma'nın. Orman yorumu için bir zafer takı. Gülün kendi çağına uzanan işareti sırlar, hayatı için şiddet bölüğü olacaktı, bunu anladı. Korktular ondan. Bir gün ardında kızıl bir yangından arta kalan.

Mavi

Tortu

Kül bezeği

Kelebek kanadı zevki bırakarak kayboldu Selma

Annesinin gözyaşları, ablasının çirkinliği arasından babasının bulunduğu kabristana doğru yürüdü. Gökte yağmur taşıyan orman yangını habercisi bulutlar, yerde yeşil kuşlar taşıyan insan hayatları ortasında zamanın yanibaşında, geçmiş, hazır ve gelecek birleşti

bir enerji hafifliği boyunca

yürüdü.

Zamanı anlamak mümkün müydü? Eğildi usulcacık zulme batmış parmaklarıyla ezdiği nar çiçeğine. Sorgu özünü, avuçladı. Göğe mavi kanatlarıyla kıvdıla, kıvrıla çağın utancını belgeleyen uçuşlar kollayan yeşil kuşlar zulmü temizlediler. Selma'nın utancını gizleyecek düşün. Gelinliğine ilıştırılmış elleri büyük irade tecellisi. Bürodan sırlara bağlı korkuları için oyun şiddetleri hazırlayan dörtbilinmeyenli şirket kurucuları. Selma zıfta, kaybolan adamın hüznüne gömüldü. alnında düşünle mühürledi. Oturdu, şafağa uzanan gözleriyle kocasını bekledi. Bulunmuyordu. Kaybolmuştu. Şirket içlerine yabancı soluklarıyla gözbebeklerini akıtmış, irikiyim, saydam silahlarıyla, körkütük adımlarıyla, geldiler, kapıyı kırdılar, Selma'yı götürdüler. Uyandığında güneşi aradı. Dar ve karanlık bir korku ortasındaydı. Nöbetçilerin ayak sesleri, rutubet, karanlık, açlık. Günde bir öğün yemek veriyorlardı, simsiyah delikten keskin bir ışık salıyorlardı, olduğu yere yığılıveriyordu.

Susuyordu. Yemeği kestiler. Açlık karanlığa eklendi, şeffaf böcekler yedi Selma. Sırlar ortaya dökülecekti. İnsan ilk yaratılışına bakacaktı. Sırlar serilecekti ortaya. Selma'nın çevresine gerdikleri korkuların yağmına sırlar dökülecekti ortaya. İnsan ilk yaratılışına bakacaktı.

Yangın: Orman yorumunun haber verdiği

Şehir: Çevresindeki yangın büyüdükçe genişliyor, azdıkça yükseliyor, kızdıkça artıyordu.

Panik. Kurdukları yangın, ölüm düşleri, korku odaları, yangını büyüttü. Yangın büyüdükçe korkuları arttı. Sırlar gizlendikçe, saçılmasından ürktüler. Yangını haber veren çoğaldıkça şiddetleri arttı. Dağılan bir karınca yuvası gibi şehrin içinde ormanın yorumuna hayatlarını bağlayanlar ayaklandı. Yangın gizlenemezdi. Selma susuyordu. Karanlık, açlık, rutubet ve böcekler arasında, şuuru uyanık, gözleri şafağa doygun, dingin kalbiyle yatıyordu. Ayaklanma ışık hızını, ses duvarını aştı. Selma'nın kapatıldı korku odasını kucaklayıp mezarlığa fırlattı. Yeşil kuşlar mezarlığa oturan odayı tutup, özenle yaydılar yere. Selma'nın kalbini ve aklını alıp yaşlı bir ağacın gölgesine serdiler. Orman yorumu, elleri büyük iradeye bağlı bir şekilde ormandan yangının bıraktığı göz, el ve saç küllerine yürüyor, şehri tanımaz bir deprem yerine döndüren ateşin izlerin yayıldığı yerde yeşil kuşların altın ve yakut karışımı dünya renkleri görünüyordu.

Selma'nın kalbini ve aklını serdikleri yaşlı ağacın gölgesinin gerisine tünemiş. Zorbaların dilinde zavallı bir şarkı. Suskun tabiat dili kabarıyordu. Yangın dışındakiler elleri bağlı iradeyle orman yorumun arkasındaydılar. İhtiyar ağacın gölgesindeydiler. Selma'nın serili kalbi ve aklı, gölgeyle birlikte kalktı yükseldi, gedidekiler kayboldu. Seyyal bir andan sonra seyyal ve şeffaf bir binek üzerinde gelinliğine bağlı elleri büyük irade göründü. Binek ağır bir ritimle havalanırken orman yorumu insanların üzerinde yangın izlerini siliyordu. Kederli alınların, kocaman ellerini, tutkulu yüreklerini, suskun dillerini göğe yükselterek bağıırıyordu insanlar:

Şehirleri süsleyen yolcu!

Şehirleri süsleyen yolcu!

Kasabada yeni bir martı çizgisi

Yolcu, 'benim çiçekler ne ise, deniz için yunuslar odur' diyordu. 'Bir ses bekliyorsun' dediler.

'Bütün bunlar size sunulacak bir demet için' dedi. Bir ana sancısız doğuruyorsa çocuğunu, bu sizin içindir. Onlar denizleri kirlettiği kalblerini mühürlettiği ve kendilerinde yansıyan kemali cemali göremedikleri için denizin hışmına uğradılar. İnsan için görecekları yunus dualarını kapattılar. Bir liman ve bir plaj çılgınlığı yunusları ürküttü denizin en yeşil ve en sizin olan boyutlarını hiçe indirdi. Bir karanlığa giriliyordu. Göz gözü görmez, ses sesi duymaz oluyordu.

Önce parlak ince ve üstün bir gül çiçeği olan yunus çocukları karanlığı besleyen kış çiçeğine dönüşüveriyordu. Tıpkı gece ile gündüz arasındaki ince perde gibi nasıl olup bittiğini anlaşılmayan bir şeydi bu. Kasabalıların anlayamadıkları secdedeki mecnun değişikliydi.

Ses bekleyen siz misiniz? Göz göre göre karalığı doğuran! Otobüs durağa geldi. İnsanlar otobüsün gelişini görmezden geldiler. Yolcu kasabaya girdiğinde onu görmezden geldikleri gibi. Belki bir aşktır onunki dediler.

O, aşkı tanıyor muydu? Yoksa yunusların hikayesini ihtiyar Balıkçı'dan her dinlediğinde şehirden yine başka bir şehre mi kaçıyordu, anlayamadı. Sonra kasabaya bağışlanan felsefe artığı ölü çocukların çığlıkları onu ürpertti.

Ördükleri karanlık zindancı olup çıkıverdi. Seher çocukları uzaktan Yolcuya el ettiler. Gözlerindeki müjdeyi gördü. Güneş ağır, ağır denize deniz ağır, ağır kasabaya iniyordu. 'Galiba seher çocuklarının taşıdığı müjdeyi kasabamıza getirmek istiyor' diye telaşlandılar. Yolcu sabahları gözlüyordu. Bir ses bekler gibi güneşin ilk ışıklarını bekliyordu. Onu aç- susuz bir kenara ittiler. Yolcu sınırı işaretledi, kasabaya baştan başa bir çizgi çekti. Daireleri gösterdi.

Kasabalılar çizginin etrafına kümelandiler. 'Bu daire rububiyet dairesidir' dedi Yolcu. 'Bu daire ubudiyet.' Kasabalılar, bir lanetli arıyorlardı. Yolcu, dağı ve denizi işaretleyip dairenin sınırını çizmeye giriştiğinde onu umduğundan daha şiddetli yargıladılar. Önce mal müdürünü müftüye çekistirdiler. Sonra kaymakamı, reise. Yolcu tüberküloz düşkünlerinin kaçırdığı vergileri sordu onlara. Çocukları saralı çamur düşkünü kılacak kaldırımların inşa sebebini sordu. Kasabalılar özenle eğildi. Yolcu'nun ellerine baktılar. Keskin bir sızı dolaşıyordu ellerinde. 'Bize bağışlayacağı budur.' Yolcu kalbini işaretledi. 'Soluk soluğa.' Kasabalılar gözlerini kapadılar. 'Lanetli budur!' dediler. Yolcu umursamadı. Elleri bildikleri sızının en katmerlisini kalbinde duyuyordu şimdi. 'Biz siyaha özendik.' 'Bütün kapılar kapalıdır.' 'Size kesif olan çocuklara şeffaf ve latifdir.' Kasabalılardan biri bağırdı. 'Ulvi Doğan'ın oğlu ölmüş ağalar.' 'Ulvi yitivermiş.' 'Sarraf babası.' 'Duruşmalar başlıyormuş ağalar.' 'Yolcu eğleştiriyor bizi.' 'Doğru.' 'Duruşmalardan alıkoyacak bizi.' 'Refik'in kızı kaçmış.' 'Deme, yabanda gözü vardı zaten.' 'Ucuz pirinç satılıyormuş.'

'Gübre, gübreden ne haber?' 'Bu yıl ayaz da gelecek gibi.' Kızı getiriyorlar. Yolcu tekrarlardı: 'Bu daire rububiyet dairesidir; bu daire ubudiyet.' Kasabalılar ürktü ve çizgiden hızla uzaklaştılar. Çizgi adliye binasına, avukat bürolarının bulunduğu alana, sokak içlerine toptancıların biriktiği caddeye oradan bütün anonim şirketlerin bulunduğu alana uzadı. Seher çocukları çizgiye nuraniyet kazandırdılar. Çizgi gittikçe büyüyordu. Kasabalılar avukatların arkasına gizlenmişti. İçlerinden biri kendini denize attı ve yunusları çağırdı.

Denizde bir çalkantı oldu. Dalgalar büyüdü büyüdü mavi ve yeşil karışımı bir renk cümbüşü içinde yunuslar fırladılar. Kasabalılar dehşetle bakıyorlardı. 'Bizi görmüyorlar, Bizi görmüyorlar' diyorlardı. Yolcu yunusları selamladı. Yunuslar dağı işaretlediler. Kasabayı eteğinde misafir eden dağ, yeşilliğini denize kavuşturdu. Denizin dağa kavuşması kasabalılar için karabasan demektir. Onlar avukatların arkasına siperlenmeyi yeğlemişlerdi. Bu sıra kasabanın balcısı gelmişti yanlarına onu fazla ışıklı bulmuşlardı. Ve kasabalıların şekvası başlıyordu. Bu derin bir şekaveti haber veriyordu. Balcı onlara zehri göstermek istediğini, yolcuyu selamlamaları gerektiğini, onun aziz bir misafir olduğunu, yunusların mavi ve yeşil birleşimini yolcu için gerçekleştirdiklerini dağın denize kavuşmasının yolcudan yana olduğunu anlatmak istedi. Sonra, 'boşuna, hep boşuna, bunlar duymuyorlar' dedi ve dükkanının bulunduğu sokağa doğru yollandı. Yolcunun kasabaya gelişinin onuncu günü idi. Adliyeye uğradı. Ve avukatların birbiri ardısıra duruşmalara girdiklerini gördü. Avukatlar onu görmediler. Biri duruşmalarının bittiğini büroya gideceğini söyledi. Ardına birkaç kasabalı takıldı. Büroya geldiğinde dışarı fırlamış göbeğini sıvazladı. İç geçirdi masaya geçti. Yolcunun içeride olması onu şaşırtmamıştı. Çünkü görmüyordu. Telefona uzanırken kapıda bir adam ve genç bir kadın görüldü. Ürkek, ürkek içeri girdiler. 'Evet, söyleyin çabuk,' 'Bizi duruşmaya çağırmadılar.' 'Unutmuşlardır' dedi avukat. Adam 'anlayamadım' dedi. Kadını gösterdi kucağında bebekle bekleyen genç kadını. 'Karşı tarafın avukatı itiraz etmiş' dedi adam. 'Yaş sorunu var' dedi avukat. 'Bu işin altından kalkabilecek misiniz?' diye sordu adam.

Avukat sinirli, 'bütün iş olmuş bitmiş hak iddia ediyorsunuz' dedi. Adam itiraz etti. 'Kızına sahip çıksaydın sen de' diye bağırdı avukat. Adam yutkundü. Denizden martı çığlıkları geliyordu. Ve onlara müjde diyordu. Onlara inci bir sabrı müjdele. Kan sızım sızımken sinirlerinde, kötürüm sabahları intizar ederken onlara müjdele. Adam ağır aksak dışarı çıktı gözlerini faltaşı gibi

açmış olan genç kadın sürüklenir gibi adamı izledi. Denize doğru yürüdüler. Avukatı şaşırtan bir hızla küçüldüler. Deniz mi büyüyordu onlar mı küçülüyordu anlayamadı. Telefona uzandı. 'Serpil, selam hayatım.' 'Evet canım.' 'Öğleye gelmiyorum.' 'Sırası mı şimdi.' 'Hayatım misafirim var.' 'Olur mu ama.' 'Hadi hadi ben getiririm. Okey canım. Öptüm, hoşça kal.' Bir ısıklık tutturdu, büroyu kapayıp çıktı. Kasabalılar için Yolcu bir anlam ifade etmeye başlıyordu. Yolcunun kasabalı çocukların oyunlarında görünmesi sıklaşmıştı. Çocuklar oyuncaklarını gösterdiler Yolcuya. Tıpkı öğretmenimiz gibisin dediler. Sende bir aşk ve bilmediğimiz bir şefkat var bize denizin anlamını anlat dediler. Dağ gibi dalgaların dehşeti içinde balığın karnındaki mercan seyahatinin şiiri gibi. İç içe dairelerde. Ve iki saray mukayesesinin şehre aşıladığı gençlik aşısı tutma ile tutmama arasındayken. Kasaba şehrin dalgalarını gözlüyordu. Üç genç kadın geçti ana caddeden. Pastanedeki genç adam kapıya çıktı, manifaturacı elindeki makası düşürdü. Üçüncü sınıf lokantanın yaşlı sahibi kediye kovalamak bahanesiyle kaldırırma sürükledi kendini gözden kaybolana kadar onları izledi. Martı çığlıkları geliyordu. Deniz sadece hafta sonları anılıyordu.

'Geçen balığa gidiyordun galiba' 'Havanın ettiğini gördün.' 'Nerdee kardeşim.' 'Be birader bu da yapılır mı yani?' Sonra fırtına öncesi sessizliği... Bu vakitte sahilde yalnız İhtiyar Balıkçı görünüyordu. Çocuklar tekrar denizin anlamını sordular. Yolcu, 'deniz yunus demektir' dedi. 'Yunus?' 'Yunusu en iyi İhtiyar Balıkçı bilir.' Seher çocukları da katılıyordu bu kafiye. Ve otobüs kasabaya her uğradığında yolcudan haber taşıyordu. 'Önce bir ses beklemeyi öğreneceksiniz' dedi Yolcu. Çocuklar, 'bir ses, bir ses' diye tekrarladılar. 'Sonra sizde yansıyanların dairelerdeki yerini özleyeceksiniz.' Çocuklar, 'anlayamadık' dediler. Yolcu, 'oyuncaklarınızı kırmadınız ki' dedi. Çocuklar oyuncaklarını kırarlarsa babalarının hışmına uğrayacaklarını söylediler. Yolcu 'sizinle sonra konuşacağım' dedi. Tekrar martı çığlıkları duyulmaya başladı. İhtiyar Balıkçı sahilde dolaşıp duruyordu. Yolcunun aniden yanında belirdiğini görünce onu selamladı. 'Niçin?' dedi Yolcu. 'Ben bilmem be evladım' dedi adam. Kasabaya çöreklenen karanlığın sebebini sordu. 'Karanlık değil ki' dedi ihtiyar adam. 'Karanlığa alıştınız!' 'Bizi rahat bırak!' 'Kendinizi rahat sanıyorsunuz!' 'Deniz gibi.' 'Ellerin, ellerin nerede?' Adam baktı elleri yoktu. 'Beni şaşırtma!' 'Gözlerin, gözlerin nerede?' Adam baktı, gözleri yoktu. 'Deniz çekiyor çağırıyor, bırak beni bırak diyorum! Ben denizi özledim.' 'Gözlerin, gözlerin yok senin!' 'Denize bıraktım!' 'Şaşıryorsun!' 'Deniz çağırıyor, son defa çağırıyor beni, sürekli aldattım onu, sürekli şaşırttım, ama şimdi bütün rıyanı at bir tarafa, diyor, çağırıyor beni!' 'Bak, dalgalar nasıl büyüyor, üzerimize geliyor hışımla.' Bir avukat göründü, 'Tevfik dayı! Tevfik dayı!' 'İşte, işte deniz çağırıyor duyuyor musun? Beni çağırıyor.' İhtiyar son sözünü söylemedi. Yolcu kayboldu. Avukat ellerini kan içinde buldu, misafirine, 'bütün davaları birkaç güne sıkıştırıyorlar' diye hışımla söyleniyor. Adliye koridorunda bir telaştır gidiyor. Misafir sigara uzatıyor, avukat telaşla yakmağa davranıyor. 'Birikmiş vergileri ne yapacağız?' 'Memurla konuştum' diyor avukat, 'halledecek.' 'Hay Allah, amma gecikti yahu!' Avukat vergi dairesine gidiyor. Emlak memuru ilkin nazlanıyor, sonra kabulleniyor. Avukat sesini iyice yumuşatıyor. Sen ilişiği yoktur mühürünü vurduruverirsin diyor. Köşede ihtiyar bir adamla, çelimsiz biri tedirgin birşeyler konuşuyorlar. Çelimsiz olanı, 'üşüyorum ağa' diyor. Ertesi gün Reis aceleyle Belediye Meclisini topladı. Önce, Yolcu'nun tabiata olan sadakatini söz konusu yaptılar. Karanlığa alıştıklarında karar kıldılar. Üyelerden biri çocukların durumunu gündeme getirdi. Söze eşraf kaynaklı biri karıştı,

İhtiyar Balıkçı'nın kaybolduğunu söyledi. Sonra, avukatı getirdiler, elinden sürekli kan sızıyordu. Yemin başladı. Reis öğleden sonra devam edileceğini söyleyip ara verdi. Bu sıra, Yolcu dağla denizin kavuşmasının meyvelerini düşünüyordu. Dikkatini dağ eteğindeki çamlara yöneltti. Kasabaya doğru uzanmış, yeşilliğini saklamışlardı. Kasabadan devamlı toz yağıyordu çamlara. Deniz uzanıyor, dağa kavuşuyordu. Denizin dağa kavuştuğu noktada Yolcu'nun çektiği çizgi ayırt ediliyordu. Çizginin çevresinde çocuklar toplanmış, Avukat büroların bulunduğu yere doğru bakıyorlardı. Neden sonra kasabada bir caminin varlığı sezildi. Ve beklenen sesin uğultuları gelmeye başladı. Tüccarlar kepenklerini indirdi, avukatlar cübbelerini çıkardı, bürolarını kapattı, kasaba, denize doğru ağır ağır kayıyordu. Birkaç kasabalı dışarı atlamak istedi çamlara takılıp yere düştü. Kadınlar çığlık çığlığa ihtiyar kadın aradılar, çocuklar kendini güvende hissediyorlardı. Ve kasabanın doktoru, çocuklara dikkat çekiyordu. Çocuklar şifa dileklerini bildiriyorlardı. Yolcuyu selamlıyorlardı. Yolcu, İhtiyar Balıkçı'nın kaybolduğunu söylüyordu. Oyuncaklarını kırmıştı çocuklar. Kasaba denize doğru kayıyordu. Dağ kendini kasabadan ayırdı. Kasaba büyük gürültüler, çığlıklarla denize kayıyordu. Önce avukatlar denize kavuştu. Çocuklar 'bu rububiyet dairesidir' dediler. Sonra eşraf ve esnaf, Çocuklar 'bu da rububiyet dairesidir' dediler. Yolcu, bir çam ağacının altında çocukları selamlıyordu. Sonra kadınlar ve genç kızlar kavuştu. Çocuklar 'bu da rububiyet dairesidir' dediler. Ve kasaba dağı ürperten acı bir çığlıkla denize kavuştu. Çocuklar, 'işte bu açılan ubudiyet dairesidir' dediler. Yolcu'ya baktılar. Denizi işaretliyordu. Yunuslar sevinç çığlıkları atıyorlar, İhtiyar Balıkçı için besteledikleri şarkıyı söylüyorlardı. Yolcu'nun yutkunması ve çocukların oyuncaklarının enkazı içinde işleyen bir kader kaleminden söz ediyordu şarkı. Rububiyet ve ubudiyet dairesinin birleştiği noktada Yolcu parlıyordu.

Evsiz

Sen bir kadını hüzne düşürürsün. Hüzün onu hayata düşürür. Hayat kimsesiz bir düştür. Düş evdir. Ev bitmiştir.

Öğle şekeri

Kendi reklamına özen gösteren dokunaklı bir pakedi andırıyor kitapçının yüzü. 'Bu saygıdeğer bir kitaptır bayım' diyor, 'öğle tatilinde sizi oyalar' Bakıyorum, boyama kitabı. Açıyorum kaçık.

İlk sayfasında yazmayı oyalayan bir genç kadın resmi. Üç renkle oyalanıyor. Mavi, kırmızı, sarı.

'Diğer renkleri bunlara benzetmek zorundasınız' diyor kitapçı.

Ayça

Ah o sessiz sedasız harfler
İn
cin
meyen, değişmeyen bir özdün
liberal bir libas giydin
kendini horoskop sanan bir balçıkla sıvadın ayın
ilk görüntüsünü.

İkiniz

Kadın, hile tuzağına 'seni seviyorum' dedi. Tuzak, 'bir gün gerçeği görerek bundan vazgeçeceksin' diye cevap verdi. Herşeyi gösterdiğini sanan bir aynaya baktılar ve fikre daldılar.

Çıkınca tuzak kadını putta benzetti kadın tuzağı küfre. Yeniden aynaya baktılar ve anlam denizine daldılar. Orada Rumi'ye rastladılar. 'İkiniz birsiniz' diyordu, 'her putta gizli bir can var, küfürde bir iman gizlidir.' Kadın, Rumi'ye, 'başkalarının gizlerini söyleme gücünü nereden buluyorsun?' diye sordu. Rumi, onu sır bahçesine götürdü. Kapıdan girince bir söz karşıladı onları: 'Sen evinden çıkınca o gelir, sana yüzünü sensiz gösterir'. Kadın Rumi'den utandı, döndü hile tuzağını aradı. 'Uzaklarda arama!' dedi Rumi, 'o senin içinde.'

'İnsana ait bir grafik'

Cahit Zarifoğlu için,

Yere bir dörtgen çiziyor. İçine bir insan çiziyor. Çevresindekiler anlamını merak ediyor.

İçinde yeniden bir insan çiziyor. Dörtgenin dışından insana ulanan yeni çizgiler ekliyor.

'Bu nedir biliyor musunuz?' diye soruyor. Kimseden çıt çıkmıyor. Herkes kalbindeki anlamını düşünüyor. 'Çevre çizgileri, insanın bulandığı çokluktur' diyor. 'Hepsi merkezle kesişmiyor ama,' diye itiraz ediyor birisi. 'Bazen yanılır bazen isabet ederiz' diyor. Herkes bakışını dörtgen, insanı kuşatan ölüme çeviriyor.

Tutku

Onu hiçbir zaman keşfedecek kadar yaşamadım. Onu tanısaydım kendimi aldatacak bir hücreye hapsolacaktım. Bağımsızlığın mümkün olmadığını anlamıştım bir kez. Kendimi daha fazla aldatamazdım. Kalbimin tanıklığını kabul ettim. Ona tutuklandım.

Küf kokulu bir anlaşma

Ev seyrüseferde. Sokak seyreliyor. Ölmüş bir insanın bedeni gibi seyiriyor. Mahallenin temkinli obayla ilişkisi kesiliyor. Kasaba şehre kayıyor. Şehir köye ulanıyor. Ördüğü hücreye kendisini hapseden bir anlaşma küf kokuyor. Köy, şehrin dilini edinmeye çalışarak bağırıyor: 'Otur oturduğun yerde. Habis hapislik!'

Endam aynası

Beni ancak çocukluğun çıplaklığını giyinerek görebilirsin. Şehrin çeperini çatlatan bir tohumum ben. Ruhumun kokusunu liberal giysilerinden soyunarak duyabilirsin. Dağın yüreğinden fışkırıyorum. Yeşerdikçe bana sahip olana sahip oluyorum. İçimden bir örtü çıkarıyor, şehre seriyorum. Serdikçe yalancı ve pis yılanlar ölüyor. Onları gözlüklerini çıkararak görebilirsin. Kulağındaki yabancı gürültüyü ancak sesim dindirebilir. Beni ancak yüreğini dağa kaldırarak anlayabilirsin.

Sarı

Güvercin kör kapıdan uçuyor. Kanatlarının beyazı dağılmış. Elleriyle yüzünü kapamış. Gözleri yüreğini örten bir genç kadın dağınıklı. Dizleri yırtık bluciniyle ikiye ayırıyor kendini. Yüzü belirsiz, kuşun kanat seslerine bakıyor. Kendi aslına dönen dört simetrik adam aynaları çoğaltıyor. Başları üstünde üçgen bir kıvılcım yakarak kendilerini bölen sevgiliyi gözlüyor. Suç işlemekten zevk duyan bir iblisin görünmeyen kılıcıyla kesildiklerini bilmiyor. Neyse ki durup neden eşikten kovulduklarını soruyorlar. Güvercin onlara akıl erdiremedikleri bir düş gösteriyor. Yüreği aydın iki adam ağız ağıza verip dünyaya besleyici sırlar saçıyor. Biri elindeki haçı fırlatıyor boşluğa. Öteki böyle başlanması gerektiğini söylüyor. Biri haçla birlikte yalnızlığını bölenleri atıyor boşluğa. Öteki böyle devam edilmesi gerektiğini düşünüyor. Biri i'yi de atıyor bir olarak kalıyor boşlukta. Öteki öteki olmaktan çıkıyor bir'leniyor onunla. Yokluk, alıp başını gidiyor. Genç kız, sadık bir rüyaya uyanıyor. Dört simetrik adam yüzüne eğiliyor gümüş tenli güzelin. Ağacının bir olduğunu görüyor. Dikkatle bakınca bir çocuk, bir porselen ve mutluluk maskesi takınmış bir baba oluyor. El açıp uzatınca içinden sapsarı trenler çıkıyor. İlk tren sevgilinin sezgisine kırmızı uflu bir ok atıyor. Gökrengindeki üç petek parçasında pul kadar değeri olmayan nefis körletmesi tütüyor. Bunun ne yararı olabilir diye soruluyor. Mum ışığında, içbükey aynadaki yazgı çizgilerine bakılıyor. Yazgı dağa yazılıyor. Kimsin sen diye sorulunca, ne doğuyum ne batı, diyor dağ. Doruğuna ulaşılınca yokluk karşılıyor onları. Bir çocukluk. Sarı renkli meyveler yediği için ölen insan bedenlerine rastlıyorlar. Bir gönülden bir gönüle uğruyorlar. Karşılarına varlığı tersinden gören kuzey çıkıyor. Ondan kaçarak nesneleri adlandırabileceklerini görüyorlar. Uğradıkları her gönül bir kuş olup kalplerini uyarıyor. Gecenin kanatlarını açıyor, şimşek gibi göğün üstündeki kitabı getiriyor. Güvercin kör kapıya dönüyor. Kapının kanatlarını açıyor. Dört simetrik adam çıkıyor kanatlarından. Sevgili o bedbaht nesneleri görmeye razı olmuyor. Gözlerindeki ışığı onlara yöneltiyor.

Taammüden

Simsar, resmi hayat olaylarının kaydedildiği deftere bakıyor. Masasının kenar çizgisine ögle güneşi çağıyor. Müracaatçı geliyor. 'Ne var?' diyor Simsar. 'Nüvemi arıyorum' diyor Müracaatçı. Simsar bıkkın, umursamaz bir şekilde bakıyor. İç geçiriyor usançla. Masasını siliyor. Güneşin vurduğu her nesne gibi masası da gözkamaştırıyor. Kamaşan masanın çekmeceleri dağılıyor. İçinden küflü evrak fışkırıyor. Müracaatçı, beyhude umutlanıyor nüvesini bulmak için. Her müracaatçının özgeçmişinin kayıtlı olduğu defter açılıyor. Simsar umutsuzca başını sallıyor deftere bakarak: 'Çoktan toprak olmuşsunuz' diyor. Gülümüyor Müracaatçı, Simsar'dan yana ümidi olmadığını anlayarak uzaklaşıyor masadan. Çıkarken bedenine, kendisinin duyacağı bir sesle, 'güneşe gönül vermek gerek' diye fısıldıyor.

Sarhoş

Konuklar için yapıldığı sonra yıkıldığı daha sonra yeniden yapılıyor sanıldığı her halinden belli olan bir menzile bakıyor Sarhoş. Ne belirgin bir biçimi var, ne içindikiler kararlı. Yolcular bir sınırda duruyor. Kimse durup kendi sınırlarını aşmak için neyin gerektiğini sormuyor. Sarhoş içeri giriyor, 'burayı çabuk terk edin!' diyor telaşla. Kimse sözüne kulak vermiyor. 'Hemen terke-
din burayı!' diye bağıyor. Kimse Sarhoş'u duymuyor. İçerde birkaç resmini bırakarak çıkıyor Sarhoş. Menzil içindikilerin başına yıkılıyor. Kimse durup Sarhoş'un neden kendini unutmak istediğini düşünemiyor.

Kül kedisi

Herşey sıcaktı. Soluk alıyordu, hava sıcak. İçiyordu, su sıcak. Üzerine yattıkça uyduğu toprak sıcaktı. Önce uyutuyor sonra ulaştığı zaafından kan akıtıyordu. Kanla besleniyordu Kül kedisi.

Yalan söylüyor, yaygınlaşmasından medet umuyordu. Umudu tükeniyor, kan sığıyordu beynine. Beyni oyuktu oysa. Oyununa oy topluyor, evlerin kuytularına keskin bir sızı taşıyordu. Herkese bulaşıyordu sızısı. Sızanın kan olduğu farkedilince yalnızlığı artıyordu Kül Kedisi'nin. Kanla beslendiğini öğrenenler kaçıyordu ondan. Sızdıkça içti. Doymadı, herkesi içmeğe zorladı. Zor bir yola girdi. Girdiği yoldaki evlere bir gözetleyici bıraktı. Her gördüğüne kendisini anlattı. Ahşap, kagir evlerin, parke taşlı sokakların, Arnavut kaldırımlarının, faytonların, buğday pazarlarının, bakırcılar çarşısının, hasır iskemleli esnaf çaycılarının sıcaklığını unuttu. Hayatın tütüğü evlerin panjurlarını parçaladı. Perdeleri araladı. Ev soğuyordu. Sokağa taşıyordu. Kadınlar şeffaf giysileriyle daha çekiciydi. Soğudukça ölüme yaklaşıyordu. Ölüm kıştı. Kendini kışla koruyordu.

Kış ölüyor la oluyordu. La olunca bir ayna tutuyordu Kül Kedisi'ne. Aynaya bakınca ablak bir surat, şişen, şiştikçe can suyunu yitiren bir beden görüyordu. Bedelsiz bir bedendi bu. Herkese aynı sesle sesleniyordu. Herkesten aynı sözleri istiyordu. Odasının duvarlarında yankıyan sadece kendi sesiydi. Bu çınlıyordu kulaklarında. Kimseyi duymuyordu. Sesine yabancılaşanları ateşe atıyordu. Eriterek onların biçimlerini değiştiriyor, kendi sesine uygun bir şekil biçiyordu.

Biçtikçe toprağı kurutuyordu. Toprak kurudukça hava kararıyordu. Geçmiş karanlıktı. Gelecek aydınlık sanılıyordu. Gözünü geçmişten ayıramayanlarla, olmayan bir geleceğe dikenler gölge oyununda karşılaştılar. Biri ötekine geri dedi, öteki berikine ileri. Geriye dönünce ileri sandılar. Birbirinin kopyası olduklarını anlayınca utandılar. Utanabildiğimize göre bir umut var diye düşündüler. Düşünce suçuyla suçluluk düşüncesi aynı seste buluştu. Ne vicdan özgürdü, ne sesi gürdü. Bir gözü kördü. Geleceğin yarısını gördü. Yarım bir hayatın tenine dokunan eski huyuydu.

Bana bakın ve nasıl giyiniyorsam öyle giyinin. Beni dinleyin ve nasıl konuşuyorsam öyle konuşun. Beni görün ve nasıl düşünüyorsam öyle düşünün. Ben sizin arzularınızın tanrısıyım.

Beni arzulamayanı ateşimle yakarım. Sizi köhne bir tarihten kurtarıyorum. Aradan yıllar geçti. Geçilen onca yerlerden dönüp aynı yere gelindi. Herşeyin hala sıcak olduğunu sanan kül kedisi ansızın üşümeye başladı.

Berfin

Gençtin. Gül çiçeğine benziyordum. Zarıftın. Yaşlanınca kuru ve uyuşuk kış çiçeğine dönüştün.
Geçici ve sonsuz insliğin candı. Ölümdü. Gelip geçiciydi. Sokakların dardı. Parke taşlıydı. Ne ileri ne geri adım atamadığın bir dar'a düşmüştün. Solukların vardı. Geçiciydi. Üzerine yağın belalar da, saçlarında uçuşan mutluluklar da geçiciydi. Bir konakta durdun. Getirdiğine yüreğini bağladın. Onsuz olamayacağını düşünerek çıldırdın. Çılgınlığın geçiciydi. Geldiğin ve gideceğin bitişiğindeydi. Elini buğdaya ve kana buladın. İki silah kuşandın. Geçici seni yaralıyordu, sonsuzu arıyordun. Sonsuz seni arıyordu, geçiciye sığınıyordun. Ölüm yolculuktu. Önemsizdi. Önem ölmüştü. Başını kar zerreciklerden çıkardın. Donarak öleceğin sanıldı. Güneşe baktın. Ölümsüz bir gülümseyiş takındın. Hatıralarımıza gizlice sokuldun. Unutulmaz bir fanilik kazandın.

Ateş çemberi

I.

'Dün akşam yolda gördüm/ Seni yıllardan sonra' çalıyordu radyoda. Dük-kandan dışarı taşan sese zaman zaman şişko kebabçının çırağı eşlik ediyordu alüminyum tepside üzeri tabakla kapalı kebab servisini taşıırken. Şükran Ay söylüyordu şarkıyı. Bayram yine içiyordu. Tekel bayiiydi. Kışlalar caddesinde büyükçe bir dükkanı vardı. Üstten kesilmiş inci bıyığı, siyah geriye taralı, briyantinli saç, yumurta topuklu rügan iskarpinleri, çizgili lacivert takım elbisesi ve yüzünden eksik olmayan gülümseyişiyle; rakı, votka, şarap ve bira şişelerinin, fındık, ayçiçeği, leblebi, fıstık ve rengarenk fasulye şekerlerinin dolu olduğu tezgahın gerisinde ellerini ovuşturur, 'peşin satan, veresiye satan' levhasının yanındaki Dört Yol'un kurtuluşunun otuzdördüncü yıldönüm törenlerine katılan İsmet İnönü'nün elini öperken çekilmiş fotoğrafına bakar, tezgahın altına gizlediği kadehten bir yudum alır, dudaklarından düşürmediği Yenice sigarasından derin derin emerdi. İşler yolundaydı. Biriket imalathanesi tıkr tıkr çalışıyordu. Mardinli işçilerin başına getirdiği kardeşi Balıkçı Recep'e bakılırsa yeni bir yer kiralanmalı, inşaat mevsimi başlamadan stok yapılmalıydı. Göbekli'nin Özerli'de kırk dönüm mandalin bahçesinin tapu devir işlemi bitmişti; elinde kapı gibi tapusu vardı. Çevresini telledikten sonra kalın kavakları kestirip köşeye bir işçi barakası yaptıracak, turunçlara limon aşılayacaktı. Limon mandalinden çok para ediyordu. Para parayı çekerti. Bir tarla daha alır, mandalin fideleri getirir, Ziraat'ten emekli olan Rıza dayıyı kahya yapardı. İki ay sonra fideler çiçeklenir, Payas'tan efil efil esen Karakaya rüzgarı, bayıltıcı kokuyu çardağa taşır, akşamüzerleri barakada rakı içer, keyfini çıkarırdı. Çok geçmeden mağaza kiracıları sökün eder, henüz çiçekken ağaç başına ikiyüz kuruştan satın alırlardı. Hükümet meydanında, Şalgamcı Salih'in durduğu köşede beş katlı bina yükseliyordu. Gözü kottaki dükkanlardaydı. Ardından istasyona çalışan dolmuş sayısını beşe çıkarmaya gelecekti sıra. Telefon böldü düşüncelerini. Eşiydi, 'çıktı mı Orhan?' diye sordu, bir süre dinledi, 'tamam tamam' dedi, buyruklar verdi, kapadı. Torunu gelince sıkı sıkıya tembihledi, tezgahın altındaki gazeteye sarılı rakı şişesini aldı, çıktı. Yıllancı Hacı'ya gidecekti. Adana-Ceyhan arasındaki Yıllankale'de Şahmeran'ı öldürürken boğulan dedesinden el almış olan Yıllancı, yılan, akrep, melimanga ve örümcek sokmalarını okur, üfler, anında zehri çıkarır, acıyı dindirirdi. Şöhreti Ankara'ya kadar ulaşmış, geçenlerde askeri bir helikopterle Kayseri'den hasta getirilmişti. Her akşam, İstasyon'daki konağının balko-nunda içer, neşelenir, eski çapkınlıklarını anlatır, şarkılar söylerdi.

Çıkınca kebabçıya uğradı, iki acılı adana yaptırdı, impalaya bindi, topukladı. Gece dönerken şen şakrak şarkılar söylüyordu. Arabayı kullanan Yılandı'nın oğluna takılıyor, müstehcen fıkralar anlatıyor, arada bir 'aslan yeğenim' diye sırtını sıvazlıyordu.

Eve geldiğinde eşi karşıladı ahşap merdivenin başında, 'köroğlu yatmamış daha' diyerek, elini omzuna attı kadının, merdiveni çıkarken, ansızın, 'Fadik bana birşeyler oluyor, göğsüm, göğss...' diyerek yığıldı. Kadın, ellerinden kayıp merdivene serilen ve boğuk, boğuk birşeyler söyleyen adama dehşetle baktı, bağıırıp çağırmaya, dövünmeye başladı. Çocuklar gürültüye uyandılar. Arabaya indirdiklerinde gözlerinin feri kesilmiş, sulanmıştı. Hastaneye giderken güçlkle araladığı gözlerini tavana dikeyor, eliyle garip işaretler yapıyor, uzaktaki akrabalarını yanına istiyor, ellerini göğsüne bastırarak, 'nefes, nefesim kesil...' diyordu. Devlet hastanesinde kalp spazmı tanısıyla üç gün yatırıldı. Adana'ya Tıp Fakültesi'ne sevk edildi. Kalp damar cerrahisinde yaptığı ameliyat masasından kalkamadı. Bir gün morgda kaldı, ertesi gün öğle namazına yakın tabutu eve getirildi. Sabah, ablası 'noldu gül yüzünü seyrettiğimiz, nerelere gittiii...' diye ağlayarak çıkageldi. Teyzesinin kızı, 'kara bir düş görmüştüm dün, kara ip, kara yumak, kara yünden...' diyerek ağlıyordu. Çocuklar kendilerini paraladılar cenazede. Kızkardeşleri saçlarını başlarını yoldular, 'bizi bırakıp da nerelere gittin gardaaaş, gardaş...' Günlerce ağlayıp sızladılar. Ölüm bu, öyle kara bir deveydi ki, herkesin kapısına çökerdi. Ölenle ölmüyordu, zaman geçtikçe acıları azaldı, kendi hayatlarına döndüler. Kırkında kırıklığı dağıtıldı, mevlid okutuldu, yemek verildi. Çok geçmeden miras davası başladı. Üç oğlu üç kızı vardı Bayram'ın.

Büyük kız, İzmir'de piyango satıcısı, kendisinden yaşlı, gut hastalığına yakalanmış biriyle evliydi. Ortanca kız kekemeydi, kocası terziydi, karınca derdince geçinip gidiyorlardı. Küçük kızı, İstanbul'daydı, ölümünü duyunca gelmiş, bir hafta sonra dönmek zorunda kalmıştı. Küçük oğluyla ortanca oğul, büyükleri Necdet'ten korkarlardı. Diğerlerinin öfke topuğuna çıkmasına rağmen mirasın yarısına o kondu.

II.

Neco'nun hikayesi uzun.

İlkokulu bitiremedi. Kuran kursundaki gibi, okula diyerek evden çıkar, aşağı mahalleye top oynamaya giderdi. Artan vakitlerde, salyangoz toplayan çocukların ellerindekini zorla alır, kendisi satardı. Bir keresinde kardeşlerini Samanpazarı'na, demiryoluna götürmüş, demir artıkları toplatmış, şekerli leblebi alacağım diyerek kandırmış, sattıklarından iki şişe bira alıp içmiş, eve duyurmasınlar diye tehdit etmişti. Başöğretmen, veli toplantısı olmamasına rağmen çağırıldığında bir terslik olduğunu anlamıştı Bayram. 'Bu sene de kalacak.' dedi öğretmen. Üçüncü sınıfta ikinci yılıydı. Dersleri zayıftı. 'Devamsız' dedi öğretmen. 'Her gün mutad okula geliyor' diyecek oldu annesi, üzerine yürüyen Bayram'dan çekindi, sustu. Çırak verdikleri kasap, çok geçmeden, 'al bu çocuğu, başıma bela olacak.' Elimi keseceğim diye, et doğrayan kütüğe sol elini koyup satırı kaldırıyor, adamın yüreğini ağzına getiriyordu. Radyo tamircisi Sami ustanın dükkanına götürdü babası. 'Eti senin kemiği benim. Aman göz kulak ol, bir sanatı olsun bari' dedi. Kalfanın sırtına büyük bir vega radyo düşürünce kovuldu. Terzi Salim, oto tamircisi Celil usta, Faytoncu Bekir derken denenmedik iş kalmadı. Kebabçının çırağı, 'Seni karakoldan çağırıyorlar Bayram ağbi!' diye

koşturduğunda Neco ondört yaşındaydı. Sami Kasap ve Beyaz Kelebekler'in Belediye gazinosundaki konserinde Zaza Cemil'in adamlarından birinin kafasında sandalye kırmış, Cemil, 'kimmiş bu, bulun getirin bakıyım' deyince Çakal Hanifi'nin sağ kolu olan adamın huzuruna çıkarılmıştı. Gözleri ateş gibi parlayan bu gözüpek delikanlıyı Zaza, Ceyhun Kulüp'ün sorumlusu yaptı. Çok geçmedi. Yazlık Pınar sinemasında, Sevdâ Yüklü Kervanlar filminin kadınlar matinesinden ağlayarak çıkan yavuklusu Nigar'a laf atan delikanlıyı beş yerinden bıçakladı. Komiser, 'yahu Bayram bu ne iş, bu çocuk sana hiç çekmemiş' diye söylenirken Neco yaptığından zerre kadar pişmanlık duymuyordu. On bir ay hüküm giydi. Cezası paraya çevrildi. Mahkeme süresince yattığıyla kaldı. İçerde Çakal Hanifi'nin adamlarından biriyle kan kardeşi olmuştu. Çıkınca ona gitti. Duvarı, çapraz haldeki iki dev tavuskuşu tüyü arasında Çakal Hanifi'nin ustası Ağınlı Şevket'in büyütülmüş fotoğrafı, yanında kırmızı çintemanilerin lacivert ve sarı zemendi karşılıklı yaprak motifleriyle bir arada bulunduğu bir av tüfeği asılıydı. Geniş sedirde halı ve üzerindeki kalın minderde bağdaş kurmuş olan adamın elindeki kehribar tesbihten çıkan seslere, kalın, boyalı bıyığına, çatık kaşlarına baktı, sert sözlerine kulak kesildi; 'erken başlamışsın yeğen..' Cevap vermedi. Başını yere eğdi. 'Zaza'yı öz kardeşimden çok severim, o da gençliğinde senin gibiydi. Kısa keseceğim, bu yolda kadın ve kuruya düşmeyeceksin, kumar çürütür, bizim defterde bu işler yazmaz. Gözünü bir an kapamayacaksın, sırtından hançerlerler adamı. Çektiğin silahı kullanmadan yerine koymayacaksın, kolay kolay da silah çekmeyeceksin...' Daha neler söylendi, bakır mangalda pişen acı kahvenin tamamını içti mi, kehribar tesbihini isterken neler söyledi, tam olarak hatırlayamıyordu. 'Hayat bir gemi/ Yoktur yelkeni/ Resme baktıkça/Hatırla beni' askerde takım komutanı, 'ben sizin ananızı avradınız..' diye küfredince, 'ben buraya anama küfredilsin diye gelmedim' diyerek önce başçavuşu dövüp ardından firar etmiş lakin babasının ısrarıyla teslim olmuş, altı ay hapis yatmıştı. Burada çektiirdiğin fotoğrafın arkasına yazıp göndermişti bu cümleleri. Yeğenleri arasında en çok sevdiği Murat'a ayrı bir fotoğraf ilıştirmiş, ona da, 'bir dağ ne kadar yüce olursa olsun bir kenarı yol olur/ Neco ne kadar yiğit olursa olsun/ yeğenlerine kul olur' yazmıştı. Gri bir şalvar vardı üzerinde. Ayağında arkası basılı yumurta topuk ayakkabı, saç tıraşlı, fotoğraf biraz flu olduğundan tam seçilemiyordu yüzü. Annesi, 'gözlüğümü getir kız!' diye seslenirdi her eline aldığıında. İkinci firarında da rahat durmadı, Çakal Hanifi'nin yeni açtığı klübe gitti bir akşam. Payas'a mahkum getiren bir başçavuş da sivillerini giyip gelmişti ve sarhoştı. Ütölünce hır çıkardı. Arkadaşına saldırdı. Belindeki paslı kamayla delik deşik etti adamı. On bir yıl hüküm giydi. Antakya Cezaevi'nde yatarken fellaah gardiyanla kapıştı, iki yerinden şişledi, dişlerini kırdı. Sonra delikanlı olduğu anlaşılınca barıştı, kan kardeşi oldular, dişlerini altın kaplama yaptırdı. İki yıl sonra Reyhanlı'ya, oradan Ceyhan'a sevk edildi. Ceyhan'ın azılı kabadayılarından Remzi Efe'yle, koğuş ağalığı kavgası yaptı. Kötü halinden dolayı Aksaray'ın rutubetiyle meşhur hapisanesine gönderildi. İki kez hücreye kapatıldı. Çiğerleri su toplamaya başlayınca bir zaman hastanede yattı. Tedavisi sürerken günü dolmuştu. Üç ay sürdü hastane macerası. Bir hemşireyle basılınca çıkardılar. Zaten iyileşmişti. Bir zaman dinlendi, babasının açtığı hırdavat dükkanını işletti. Her işi gibi bu da uzun sürmedi. Sık sık kasayı boşaltarak Soğukoluk'a pavyon kapamaya gidiyor, toplu sünnetler yaptırıyor, garibanları Lokantacı Ahmet'te doyuruyordu. İşler kötüye gidince babası dükkanı kapattı, 'nalet olsun ne halin varsa gör!' dedi. Belediyenin üç dönemdir başkanlığını yürüten Nebioğlu Niyazi, hamamda oğlanlarla alem yaparken yakalanıp

istifa etmek zorunda kalınca, Muazzez Turing'in 'Karaoğlan' şarkısı evde çalınmaz oldu. Kapı kapı dolaşıp oy toplardı babası. Şimdi parti merkezinin Niyazi beye komplo yaptığını düşünüyor, bu haksızlığı içine sindiremiyor, evdeki altı ok ve güvercinli afişleri, Ecevit mavisî gömlekleri ve propaganda plaklarını atıyordu. Neco bununla da yetinmemiş, bazıları klübe takılan dev gençli arkadaşlarının derneğine dadanmıştı. Aksaray'da yatarken koğuş arkadaşından Yılmaz Güney'in 'Boynu Bükük Öldüler' romanını alıp okumuş, annesiyle çekilmiş fotoğrafının yanına başucuna ilâştirmişti. Soğukoluk'taki pavyonların çoğu, Sütçü'nündü. Bir konsomatrisi masadan sakınınca olay çıkarmış, tabancısını çekerek sağa sola ateş etmiş, 'ulan benim adım Neco bana bunu yapanın...' diye bağırarak dehşet saçmış, Sütçü'nün adamlarının araya girmesiyle iş tatlıya bağlanmıştı. Annesi bir gün, İstanbul Küçükköy'de oturan kızkardeşinden mektup geldiğini, birlikte gidip gidemeyeceklerini sordu. 'Ben de sıkılmıştım zati, bakalım Maviş ne durumda...' diyerek yola düştüler. Bir hafta geçmedi, sıkıntıdan patlamaya başladı. Karşı dairede oturan Rizeli Şükran da okumuştı Yılmaz Güney'in romanını lakin lastik fabrikasında çalışıyor olması hoşuna gitmemişti Neco'nun. Eniştesinin saziyla pencerede hem rakısını içiyor hem de 'sevda olmasaydı/ gönüle dolmasaydı'yı söylüyordu, türkünün nakaratında bir değişiklik yaparak, 'bu dünyada sevmeyene ahrette keriz derler' diyor, Şükran'ın kendisini dikizlediğini bilerek keyifleniyordu. 'Kız abla ilk gördüğümde içim çizz etti, ama konuşmaya çekiniyorum, ne kadar sinirli görünüyor' deyince, Maviş, 'kız bakma onun sert görüldüğünde, çocuk gibi yüreği vardır, hem seni sordu geçen...' cevabını vermiş, Şükran'ın kalbi duracak gibi olmuştu. 'nee, beni mi sordu, ne dedi ne dedi?' 'Bekar mı? diye sordu'. Ertesi gün Maviş, kızının doğum günü için Şükran'ı da çağırdı. Yenildi, içildi, Neco'dan şarkı istediler, 'dün akşam yolda gördüm / seni yıllardan sonra'yı söylerken Şükran'ın içi eriyordu. El ayak çekilince yalnız yakaladı, yanına sokuldu, avucuna bir kağıt bıraktı, hafta sonu Şükran işten eve dönmedi. Birkaç gün sonra Neco'nun telefonu geldi, Dört yol'a kaçmışlar, yıldırım nikahla evlenmişlerdi. Kızın babasıyla annesi tehditler savurdu, Maviş'in evine polis getirdiler, fayda etmedi, Neco'yu tanıyınca korkudan kabul ettiler. Bir yıl geçmeden oğlu oldu Neco'nun, adını Feyzi koydular. İlkokul üçüncü sınıfta büyük yeğeninin elinden düşürmediği Karanlık Gecelerin Nurlu Sabah'ını görünce alıp göz attı, 'bizim rahmetli dede de severdi böyle kitapları, sende mi sofu olacaksın lan' diyerek ensesine bir tokat indirdi. Nereden bilebilirdi oğlunun okumayı söküncü Minyeli Abdullah'ı kanlanmış gözlerle masa lambasının ışığında okuyacağını. Neco'nun evine bağlılığı ikinci çocuğu Ayşe'nin doğumuna rağmen dört yıl sürdü. Dükkanına arada bir uğruyor, kulübe ve yeni açtıkları Atom Kiraathanesi'ne poker oynamaya gidiyor, soluğu Soğukoluk'ta alıyordu. Şükran'ın özenle yetiştirdiği karanfil, begonya, küpeli, menekşe ve akşam sefalari, nikahta başını yaslayarak çektiği fotoğraf, beyaz badanayla tertemiz görünen Rum yapısı taş evi çevreleyen bahçeye ektiği soğan, tere otu ve maydanozlar fayda etmedi. Şafağa doğru ter, rakı ve sidik kokusuyla, kapıyı tekmeleyerek geliyor, sızıyor, öğleyin uyanıyordu. Çok geçmeden Kasap Salih'in çırağı belirliyor kapıda, 'usta güveç yaptırıyorum, gelsin dedi' diyor, 'tamam yeğenim tıraş olup geliyormuş dersin' cevabı veriliyordu. Çıkarken, kapıdan, 'komidine para bıraktım, akşam beklemeyin' diye sesleniyordu. Kaç kez konuşmak isteyen kadını terslemişti. Bir defasında ısrar edince yüzünde şaklayan tokatla susmuş, gözündeki morluğu soranlara, 'mutfağın kapısına çarptım.' demişti. Babası, bu tatsız günlerde öldü. Yarisına konduğu mirası, Soğukoluk'ta eritmeye başladı. Bir gün serviste kelek yapılmıca kavga çıktı.

Sütçü'nün güvendiği adamlardan birine, işaret parmağını sallayarak, 'ulan cin olmadan şeytan çarpmaya mı kalkıyorsun, kendine ölümlerden ölüm beğen!' diye bağırdı. Ertesi akşam Salih ve Ayhan'la birlikte Koçero'nun cins horozlarından birini götürdüler, İzmir'den yeni gelen Şantöz Şebnem Güneş'in 'Veremli Gelin'i okuduğu sahneye atıp kurşunladılar. Kan revan içinde çarpınarak can veren horoza korkuyla bakan Şebnem'i ilk kez orada gördü. Sütçü'nün adamlarını püskürtmek için havaya ateş edip kaçtılar. Haftasına Salih'in küçük oğlunun sünnetine getirdiler Şebnem'i. 'Gönlümde gizli bir sevgili arar/Gözlerime bakıp dalan gözlerin' şarkısını istedi, söylerken bir tabak gül yaprağını döktürdü, paralar saçtı, miskete kaldırdı arkadaşlarını, kadınla birlikte şarkı söylediler. Buluttan çıkmış yeni ay gibiydi Şebnem. İri, siyah gözleri, abartılı allık sürülmüş yanağına dağılan bukleleri, gamzeleri, ruju dağılmış etli dudakları, endamı, buğulu sesiyle yüreğinde bir yeri fena halde yakaladı. Nasıl olduğunu anlamadan kalbinden bir kudret oku çıkmasıyla giderek Şebnem'in sineline saplandı, kalbini kuşattı, ikisi de üçyüzaltmışaltı damar sevdaya düştü. Şebnem'e, İskenderun'da sahil yolunda bir daire kiraladı, dayadı, döşedi. Evindeki plak ve içki koleksiyonunu buraya taşıdı. Çiçeklerle, duvar süsleriyle, kristal avizelerle süsledi. Arada bir evine gidiyor, çocukların seviyor, eşinin serzenişlerine kızıyor, klübu uğrayıp akşam pavyona geçiyor, programdan sonra Şebnem'le aşk yuvalarına geliyorlardı. Babasından kalma cumhuriyet altınları tükendi. Şebnem doymadı. Hafta sonları Gölcük'e kardeşine götürmesini istedi, arabasını yeniletti, tayyareyle İstanbul'a gidip Adalar'a vapur gezisi yaptı, Ankara'da Gençlik Parkı'nda Ümit Yaşar'dan güç bela ezberlediği şiirleri okudular. Program sonrası birlikte çıkmak isteyen Tarsuslu bir tüccarı öldüresiye dövdü. Kaçak gezdi. Evi değiştirdiler. Bir gün, 'beni çok kısıtlıyorsun bıktım artık.' diye söylenince olan oldu. Küfürler yağdırarak tekme tokat dövmeye başladı kadını. Bağırtilara yetişenler içeri girdiklerinde, elinde bir tutam saç, gözü dönmüş ağızından köpükler saçarken gördüler Neco'yu. Kadınsa endam aynasının dibinde cansız bir külçe gibi yatıyordu. Yirmi gün yattı Şebnem. Kaburga kemiğindeki çatlak geçinceye, yüzündeki çürükler iyileşinceye kadar evden çıkmadı. Hergün bir hemşire geliyor, akşama kadar bakımını ve hizmetini görüp gidiyordu. Neco'yu çoktan affetmişti fakat araya buz dağları girmişti. Artık içeri girince boynuna sarılan, 'yaktın lan beni' diyerek sevinçten gözleri ateş gibi yanan, başını göğsüne yasladığında çocuk gibi saçını okşayarak ona eski zaman hikayeleri anlatan ve 'çocuk istiyorum' diye tutturan kadın gitmiş yerine duygusuz biri gelmişti. Neco kahroluyordu. Yaptıklarına yanıyor, eskisinden daha çok sevdiği kadının hergün bir adım uzaklaştığını düşünerek kendini yiyordu. Aşığı sevdadan vazgeçirmeye say deryayı kurutmaya say gibiymiş. Neco'nun annesiyle, eşinin Kırıkhanlı hocaya yaptırdığı muskalar fayda etmedi, Hamiyet halanın fincan falından okudukları çıkmadı, Şükran'ın arada bir kıldığı namazlardan sonra yaptığı dualar kabul olmadı, oğlu Feyzi'nin aklının ermeye başlamasıyla onunla dertleşti. Babasının bir aşüftenin yolunda yitip gittiğini kendilerine bu zulmü reva gördüğünü anlattı. Şebnem işe başladığında Üçyol'daki dükkanları satmaya başlamıştı Neco. Kala kala istasyona çalışan taksilerle Çağlalık'taki tarla kalmıştı. Aralarındaki arzunun canlanması için Şebnem'e sevdiği kalın kremsiyelerden, gerdanlıklardan, yüzüklerden aldı. İpek blüzler, yılan derisi ayakkabılar, kürklü mantolar getirdi. Hazıra dağlar dayanır mı? Elde avuçta bir şey kalmadı. Kadının kırk çerağı varmış biri sönse biri yanarmış, demişti Salih Menekşe Gazinosu'ndaki falcı. O da yalan çıktı. Hergün yeni bir kabusun başlangıcı oldu Neco için. Artık evine uğramıyor, pavyondan erken çıkıyor, Salih'in dükkanında birayla

votkayı karıştırıyor, oracığa sızıyordu. Şebnem bazı geceler evde kalmasına da laf eder olmuştu. Görmezden geliyordu Neco. Fakat aralarına sığmayan tüy gözüne diken olunca içinde bir yerlerde derin bir sızı duydu. Bir öpücük istese yüzlerce hakarete uğrayacağını anladığında karnında, hapisteki gibi şişlik oldu. Salih'in ısrarıyla hastaneye gittiler, doktor hemen yatış yaptı. Siroz olduğu ve geç kalındığı anlaşıldıktan bir ay sonra bir hayli erimiş, hergün hastaneye taşınan karısına, 'beni eve götürün dayanamıyorum' demiş, doktora yapılan ricalardan sonra eve getirilmişti. Hergün akraba ve komşularla dolup taşıyordu ev. Kimsenin görmesine izin vermiyordu Neco. Bir deri bir kemik kalmıştı. Nefes alıp veriş güçleşmişti. Arada bir Şebnem'i sayıklıyordu. Eşi başında ağlıyor, alnına biriken teri siliyor, beddualarını hatırlayarak üzülyordu. Gözlerini araladı güçlükle, Şebnem'i sordu. Kardeşi, Kasap Salih'e gidip anlattı durumu. 'Tamam' dedi, 'ben akşama gider görüşürüm.' Ölü gibi hareketsizdi yatakta. Kadın içeri girdiğinde Şükran çıktı, ardından oğlu terketti odayı.

Elini tuttu Şebnem, buz gibiydi. Kadını farkettiler. Gözlerini aralamaya, birşeyler söylemeye çalıştı, hırıltı çıktı boğazından. Eğildi, 'benim' diye fısıldadı. 'Senden...' dedi Neco, heceleyerek, 'bir isteğim var.' 'Ne istiyorsun, söyle.' Soluklanmaya çalışarak, 'üzerini çıkar.' dedi. Kadın şaşırdı. Herkes başını eğmişti önüne, birer birer terk ettiler odayı. Yalnız kalmışlardı. Soyunmaya başladı. Göz kapaklarını aralamaya çalışarak seyrediyordu bedenini. İç çamaşırıyla kaldı kadın. 'Onu da...' dedi. İtiraz etti kadın. 'Lütfen' Çıkardı. Baktı baktı yüz hatları gerildi, gözünden birkaç damla yaş süzüldü. 'N'oldu. Neden ağlıyorsun?' Başını çevirdi, ağlamaklı bir sesle, 'yitirdiğim hiçbirşeyi göremiyorum orada' diye fısıldadı.

III.

Neco'nun öldüğünü Feyzi anlamıştı ilkin. 'Ana kalbi çarpmıyor...' diye bağırınca kadın feryadı bastı. Üzerini örten çarşafı başından aşırarak annesi saçını başını yoluyordu. Feyzi, babasının cansız bedenine bir heyula gibi korkulu gözlerle bakarken, çocukken oynamayı çok sevdiği bir oyunu hatırlıyordu. Söğüt çubuğunun ucunu yakar, akşam karanlıkta hızla çevirir, ateşten çember yaparlardı.

Güzeran

Durgun su gibi uyuyor. İlkbahar gelince soluğu duyuluyor. Güzün soluk kesen bir rüzgar esiyor.

Kışın kristal parçalanıyor. Bebek ağlıyor. Nisan yağmuru düşüyor. Saydam bir gülüyüşle toprağa siniyor. Yeniden sinsi bir soğukla donuyor. Ölümün acısının nereden doğduğunu bilmiyor.

Bilinmezlikten geliyor, işteşlik fiiline kanıyor. İnancı olmayan bir sesle okuyor. Okur yazar bir hamakatle kör değilim, diyor. Ayrılıkla yananlara yaraşır bir sesle, 'Kör değilim' diyor, 'bende izlerin var.' Sessizliği dinliyor tik tak tik tak tik tak takvime bakıyor sesin resme dönüşünü görüyor. Bir iz sadece. Tikittttt...çoğalmayan bir sessiz oysa. Akıcı değil sızıcı hiç değil. Bir iz gibi ayrılmış. Geçince bazen biliniyor bazen duyuluyor bazen. Seziliyor oysa. Hep geçiyor ve görülmüyor. Bir uyku. Düş gibi geçiyor. Rüzgar gibi savruluyor. Sonsuz sanınca hiçliğe düşüyor. Uykuyla uyanıklık arasında iri beyaz bir kuş geliyor. Seni alıp dünyanın bir hardal tanesi gibi küçüldüğü yere çıkarıyor. Orada seni bekleyen senin beklediğin bir dağ var. Tepesinde insan başı gibi bir baş. Yüreğinde insan yüreği gibi bir sonsuzluk. Kalbine sığmayan kalbinin sığmadığı bir genişlik buluyorsun.Yalnızlığın ışığı vuruyor saate. Gölgen onu çoğaltıyor.

Fecr

Annem için

Kasabaya kızgın bir ikindi vakti getirildim. Vakit ikindiydi ama herşey fecr-i kazip karanlığındaydı. Kalbimin sesine aktım. Ellerim karanlığa yağın ağır, yorgun bir yağmur gibi fecr-i kazibe uzandı. Kasaba, kuzeyde bereketli bir yeşillikle göğe yükselen dağlardan başlıyor, güneydeki plaja uzanıyordu. Ay yenisi doğduğunda ormanla deniz kavuşmuş, kalbimin farkına vardığımda öğrendim. Kavuşmada kasabalılar ne yaparlar? Eskiden meyve ağaçlarıyla çiçekler öpüşürmüş. Körfezden denize yayılan petrol artıklarından bir yangın çıkmış, sonra fecrikazip sarhoşluğu dağılmış kasabaya. Kasabalıların kalplerini, gözlerini ve ellerini güneş gören kar gibi eritmiş fecrikazip. Sahil büyükleri, insan eriyiklerinden süzülen kemik artıklarıyla, önce çocuklar sonra binalar inşa etmişler. Çocuklar büyüdükçe çiçekler azalmış. Kalbimin farkına vardığımda, ellerim ve gözlerim kasabada yerleşecek bir menzil bulamadı. Dağ ve orman görünüyordu. Sessiz sedasız çekildim. Şimdi rahat ve güvenliydiler. Ormandan kasaba haberleri berrak ve apaçıktı. Manifaturacı Osman'ın beslediği koyun öldü. Koyunu yaşlı bir portakal ağacına bağlamışlardı. Gün ağarırken dayanılmaz boğucu sıcak bastırdı. Osman uyudu. Oğlu Hüseyin, güneş doğarken sırlıklam terlemiş uyandı. Annesine korkuyla sesleniyordu: Anaa! Koyunu boğuyorlar! Ana kalk, koyun, koyunu boğuyorlar. Annesi kabustan silkinir gibi kalktı, noldu yavrum ne var? Çocuk, koyun ölüyo ana, koyunu boğuyorlar diye ağlıyordu. Çocuk gün boyu koyundan söz etti, ağladı. Osman uyandığında yağmur bastırmıştı. Gök boşanıyordu sanki. Rahmet bastırdı dedi karısı. Çocuk, koyunun boğulduğunu söylüyordu. Ertesi gün Osman, güneşten önce uyanmış işe koşmuştu. Çocuk kalkar kalkmaz koyuna gitti. Yerde kıvranıyor, inliyordu. Boynunun altı kızarmış şişmişti. Anaaa diye bağırarak koştu çocuk. Osman, akşam döndüğünde koyun çoktan ölmüştü. Gülşen teyze, Osman'a, bozyılan sokmuştur dedi. Elinde türlü çiçeklerden bir demet olduğu halde, fısıltıyla zikreder gibi, teravihten sonra uğramıştı. Hiç yorulmaz mı bu kadın diye söyleniyordu İrfan'ın karısı. Sabahlara dek uyuyan ne ki, biz de uyuyalım oğul? Uyku bir gaflet ki gözümde, yavrumdan, çiçeğimden ayrıldığımin remzidir. Nişaneydi o ana, nişane. Hele sen sus biyol. Gülşen teyze uykusuz düş görür. Kocası, ince hastalıktan ölmüştür. Büyük oğlu Almanya'dadır. Küçük oğlu Aytekin, Demir-Çelik fabrikasında çalışır. Biri kocada, üç kızı vardır. Küçük kızı Necla'yı, Gülseren'in düğününe, Erzurum'a kendi elleriyle diri götürüp ölü getirdikten bu yana elinde çiçek demetiyle gezer durur, soluğu tükenene, bitip yığılana dek anlatır. Akli başından yitti diyorlar. Nasıl yitmez anam bacım nasıl yitmez, fidan gibi yavrum, çiçeğim, gülüm-elindeki çiçekleri hüznle okşar- yavrum, selvi boylum, gül yüzlüm, gül ruhlum uçup gitti elimden. Gülseren'in düğünü için Erzurum'a giderler. Düğün ertesi Gülşen teyze döner.

Necla yirmiikisindedir. Yurdağül, Necla'nın çocukluk arkadaşı, can yoldaşısıdır. Yurdağül de düğüne gitmiştir. Düğün için arabaya binip koptuğumuzdan yavrumun- çiçekleri ağlayarak okşar- gül yüzlümü gül ruhunu teslimine, bedenini elimle getirişimine kadar, köpekler baykuşlar dönenmiş evin bahçesinde. Remziye anlattı, siz yola koyuldunuz, uğursuzlar ulumaya durdu, Hafize de şahit, öyle değil mi kız? Hafize, evet der anlatmağa başlar. Gülşen teyzenin yüzüne bakamıyor, korkuyorlar. Aytekinim telefonda, ana hemen gel, Necla hastanede, deyince dünya portakal gibi küçüldü, bozbulanık bir aynaya döndü. Necla'mı beyazlar giyinmiş, babasını sayıklar görüyorum. Babasına çağrılıymış kızım. Necla'yı ben de bilemem oğul, Necla'm dünya garibidir, içlidir, sır vermez, içini gizler hep. Gülşen teyze hastaneye vardığında Necla, yanbaşıda yeni gelin, kardeşi, ağabeyisi ve hastabakıcılar olduğu halde baygın yatmaktadır. Teyzesi kapının yanında iki büküm ağlamakta, elinde mushaf-ı şerif hem ağlamakta, hem okumaktadır. Durup durup, teyzem okusun diyor. Okudukça ferahlık geliyor ana diyor. Aytekinim iki gözü iki çeşme. Gülseren yine öyle. Gök yığılıyor üzerime, perde açılıyor babasını ağaçlar, çiçekler arasında görüyor. Şu kim ana, kapının önünde durup bana bir tuhaf bakar öyle! Kimse yok demeye dilim varmaz. Besbelli gözüne görünüyor. Sekerata düşmemiş henüz. Elinde bir demet çiçek. Şu Yurdağül'e bak ana, çiçeklerimi istiyor. Vermem ben sana onları, teyzem okusun teyzem... Bayılıp bayılıp gidiyorum, ayıltıyorlar tekrar bayılıyorum. Aytekin'i ister. Buyur bacım, buyur anam ne istiyorsun diye yığılır Aytekin, alnından öper kendisini, büyük ağabeyisinin düğündeki görüntüleri dolaşır gözünde, bana göstermezler çiçeğimi, ana babama bir diyeceğin var mı? Allahaşkına söyle ana, şu kapı eşiğinde duran da kim öyle, kız Yurda, bu çiçekler benim, sana ne oluyor öyle, ana kız şuna bak, babama bir diyeceğin varsa söyle anam, teyzem n'olur teyzem okusun... Sekerata düştü yavrum, ana bizim menzili bir görsen ana diyor yemyeşil bakıyor, gözlerinin içi mercan, gülüyor, sekerata düştü yavrum, bizim menzil bir ışıklı bir ışıklı ki ana, görsen, babama bir diyeceğin yok mu anam? Kız Yurda ne istersin benim çiçeklerimden sana ne oluyor, git kız çekil git karşımdan... Yavruma Yurdağül'ün suretinde görünüyor mübarek, can -boğazını işaretleyerek- gayri buraya geldi, teyzem okusun yüksek okusun... der. Ana babamla benim menzilem diğerlerinin yanında pek ışıklı bir görsen pırl pırl ağbiim! Aytekinim atılır, söyle bacım? Ağbim babama bir diyeceğin var mı ağbiim? Aytekin yığılır kalır, sesi çıkmaz, boğazı düğüm düğüm, sözü boğulur kalır. Teyzem okusun teyzem ferahlık geliyor ana... çiçekler benim ana, ne istiyor Yurda benim çiçeklerimden, dur gelme, babama götüreceğim onları, kapıya gülümseyerek baktı, gözlerini aradı, işaret etti anladım, ruh ağza gelmişti gayri, anaam! dedi son kez kelime-i şehadet düğümlendi yavrumun boğazında, gözünün nuru sağ yana aktı birden. Gülşen teyze vaay sahur gelmiş diye kalktı gitti ansızın. Gece yiyecek bir şey de kalmadı. Murat yumurta alsaydı, Hafizegilden yoğurt alsaydı. Bakkal mı kaldı bu saatte? Ana, o getirdiğin cin tavuğu var ya her gün yumurtlarmış. Anne bit ayıklıyor. Küçük kızın başı bitlenmiş. Bu sığağa dağ taş dayanmaz bacım. Sabaha dek böcekler, at sinekleri, melimangalar, akrepler, cardınlar döküldü. Gecenin ağırlığından Koçero Mustafa'nı başı çatladı. Teravihi kılmağa mecali kalmamış, bunalıp kalmış. Anne, elinde tarak habire bitlerini döküyor çocuğun. 'Üff başım' diye inliyor çocuk. Anne çekiştiriyor. Hasan balkona sere serpe uzanmış, sıcaktan bayılmış. Şaneko teyze iki de bir geçiriyor. Tam otuzüç kişiydik iftarda diyor Koçero. Çoluk çocuk karıştı birbirine, her kafadan bir ses. Nasıl iftar ettik bilemedik? Bakkaldan söz ediyorlar.

Osman, Abdullah'a, bunlar içe gitti diyor, altmışbin borç çıkardı Samsunlu bakkal. Soyup soğana çevirdi adam sizi, diyor. Sonra Adem'in öldürdüğü yilandan söz ediyorlar. Yıldız çıkana kadar ölmez diyor Mükkerem. Yıldızdan söz edilince, Beşikgöl'e çıkıyorum. Beşikgöl dağın doruğunda, ormanla sarmaş dolaş, çam, katran, karadut, meşe ağaçlarının, kelebeklerin, araptel-lerinin, kekliklerin, kuşüzümlerinin arasında, üç suyun karıştığı yerde, duru berrak ve derin bir gölcüktür. Nisan girdiğinde Beşikgöl'e akın akın gelirler. Demir-Çelikten sonra beti bereketi kalmadı buraların, diyor, Abdullah, yağın ucuzladığını ama bakkalın hala eski fiyattan sattığını söylüyor. Adamın ocağına düşmeyegör, diyor İbrahim. Aylıklı adam napsın diyor İsmail. Araba yürüdükçe yol uzuyormuş gibi be Şaban dayı diyor Ali, askerden izne gelmiş, dayısının inşaatına demir bağlamaya gidiyor. Annesi, çocuk şurada iki gün izne geldi, temmuz sıcaklığında beynini kaynatılar, gavur bunlar gavur diyor. Bitmez olur mu oğul diyor Abdullah. Bitmez olur mu diyor Gülşen Teyze. Koca ömür yalan olup gidiyor diyor Yoğurtçu Mehmet. Çocuklar birbirini yediler sabahtan beri diyor Mükkerem. Vay dünya vay diyor Hayruş Teyze. Emin'in yeni evinde ondört akrep çıkmış diyor Yoğurtçu, bebeği de sokmuş biri, Hacı'ya zor yetiştirmişler diyor. Dağın doruğundan öte ne var ana diyor Orhan. Dağ var diyor Hasan. Sana sormadık bre diyor Orhan. Dağ var diyor annesi. Sonra? Yine dağ var, diyor Hasan. Sana sormadık eşşoğlu....diyor Orhan. Orman var diyor annesi. Çocuklar dışarıda bağıriyor. Gece. Ağustos böcekleri. İshak kuşu. Yusufçuk. Su çitirtısı. Uzaktan davul sesleri. Köpek havlamaları. Yekpare bir akış. Demir-Çelik servis otobüsünün gürültüsü. Işıklar yanmağa başlamış. Bahçeye iniyorum. Gök ıslıl ıslıl. Yürüyorum. Dağ yolu yaklaştıkça kalbim eriyor gibi, içimde bir titreyiş. Nihayet tahta köprü görünüyor. Dağ başlıyor artık. Çam kokusu. Yıldızlar yanıp yanıp sönüyor kayboluyorum. Gözlerimi yoklamak gelmiyor içimden. Gün boyu söylentiler sızlanıp ağlaşmalar. Gecikmiş iftarlar, erken sahurlar, motor yağları, su çekişmeleri. Kalbimin dışında hiçbir şeyin farkında değilim. Yıldızın ağdığı noktada ışıklar oynuyor. Ormanı kalbiyle kalbime, yıldızı aklıyla aklıma, yasini tahayla rahmana uzanmış görüyorum. Gece. Herşey pırıl pırıl. Yıldızın ağdığı noktaya geldiğimde kalbime arkadaş kalbini görüyorum. Tepede ağaç ve çiçeklerin arasında ışıklı mütevazı bir kabir. Eğiliyorum, yitirdiğimi buluyor, toprağa dönüşüyorum. Kabrimin başında kırmızı bir gül mü? Kanlı bir yara mı? Zamanın farkında değilim. Günlerce kabrimde cenazemle kalmışım. Kasaba için düşler görmüşüm. Kasabadan gelen haberler ormanın kalbine takılıp dağın doruğuna varamadan eriyip tükenmiş, kelimeler birer azap işaretine dönüşmüş, sabahı horoz ötüşleriyle bilmişim. Gök ağarınca uyanık kalbimle sınır aramışım. Üçüncü günün sonunda gecenin orta yerinde uyumuşum. Kasabaya dağın kelimesiz bir yerinden yeşil bir haber kuşu olarak doğmuşum. Şafak sökmeğe başladığında kasabalılar dağın doruğundan yeşil bir kuş suretinde gözlerine ve kalplerine doğan ruhumu, gözleri kamaşarak, kalpleri ürpererek izlemişler. Onlar yaklaştıkça büyümüşüm. Büyüdükçe ürkmüşler benden. Günleri saymışlar. Toprak damlı, gaz lambasız aydınlanan menzillerine sığınmışlar. Karışıp toplanmışlar, derlenip birikmişler, içiçe. Üç kol halinde bölük bölük görmüşler beni. Çocukları, benimle korkutmuşlar. Parçalarım, ormanın üç ayrı gözünden üç ayrı yöne uzanmış. Birinci bölüğe ellerinde gelin çiçekleri, çocuklar katılmış. İkinci bölüğe, ellerinde saat çiçekleri ihtiyar kadınlar. Uzanmış. Üçüncü bölüğe, ellerinde hanımcilleriyle hastalar süslenmiş. Teravih namazı için tatile girmiş ilkokul binasının salonunu mescit haline getiren yaşlılar, her gece çiçeklerle çevreyi süslüyorlar. Namaz dönüşü ağustos böcekleri ötüşmeğe, çocuklar uyumağa,

kadınlar sahurluk hazırlamağa, aklım taha dilim yasin okumağa başlıyor. Kuşlar iniyor. Herşey, bitmeyecek bir şenliğe hazırlanıyor. Ormandan süzülen seher çiçekleri, ışığa doğan sayısız böcek, dokunsan ağlıyacak gelin bakışları, rahmet sıcakları, insan nefesleri, isyan nefisleri, gazete haberleri, söylentiler su

taş

soluk

uçuk

televizyon haberleri, video almış söylentileri, uzayan seçim yankıları, bitmeyen su kavgaları, subaşının bahşiş istekleri, dört/oniki vardiyasının işçilerini taşıyan servis otobüslerinin gürültüsü, serzenişler, gelin çiçeğinin çevresinde toplanan çocuklar. Açıldı açılacak. Şaneko teyze görmeyen gözleriyle çiçeğinin yarın gece açılacağını çocuklara söyledi, çocuklar ihtiyar kadının müjdesini, incir sığağına batmış uzun bir gün, ağır bir gece, ufacak yüzleri, minnacık avuçlarıyla çiçeğe uzanarak beklediler. Çiçek. Duvağı aralanan yeni gelin gibi açıldı. Sonra babaları geldi, yeni açılan kumarhanede ceplerini boşaltmıştı. Yirmibeş mübadelesinde kasabaya dokuz yaşında gelmişti Şaneko teyze. Gelin çiçeğinin çevresine halkalanmış çocuklar, bağrıışmaya başladılar. Teravihten çıkanlar dağılıyor, bahçeye, kahveye, evlere yöneliyordu. Mehmet amca yanındakilerle beraber evin avlusuna geldi, kadınlar arasından karısını seçmeğe çalışarak, bize ayrı yapın diye seslendi. Mehmet amca dağdan kaçak odun keser satardı. Kış dediğin ne ki buralarda, üç, bilemedin dört ay serinlik, kırk yıldır kar düştüğünü görmedim. rAhmetli babam da bilmezdi. Dört-beş yük odunla yarım ton kömürle kışı çıkarırdık. İki ton odun tüketen var herif, sen ne söylersin? Geçen Karabüklüler iki ton da kömür yakmışlar, inanılacak gibi değil. Ee insan müsrif olursa onbeş kişilermiş dağda odun kesen. Mehmed amca en kıdemlileri. Kaç yükü bir ton geliyor? Hayvana bağlı yeğenim diyor hayvan olur üç yükte tona varır, hayvan olur sekiz yükte tonu bulamaz. Orman bekçilerinin rüşvet istekleri. Geçen biri hayvanı sımsıkı yüklemiş geliyorum önüme vardı dikildi, beş bin diyor başka bir şey demiyor. Durdum, hayvan seğırtti, koşup gidiyor, ben bilmem diyor. Ben de bilmem, dedim. Geldim, kahvede Ali'yi buldum. Söyle bu adama, yakarım çırasını dedim, veririm parayı numarası alınmış, giderim doğru savcıya. Ali vardı, konuştu sesi kesildi. Hasanlök köyünden söz ediyor. İki yüce dağın arasındaki orman köyünden. Bi görsen be Ramazan, ne misafirperver insanlar diyor Mehmed amca. Koyun mu boğazlamazlar, her biri koca narları tabak tabak mı sermezler...Köyün muhtarı diyor Mehmet amca, Halit dayı tayyareyle para serpermiş zamanında, koçlar kesildi...Yarın leyle-i kadir diyor İsmail. Halit dayıyı bilmem mi bre Mehmet diyor Abdullah. Eee, nasıl geldi nasıl geçti bilmedik mübarek diyor İsmail. Adama bir kalleslik ettiler ki sormayın diyor Mehmet amca.

Orman. Ulu çamların, bodur makilerin kuşattığı tepede su çitirtıları. Ağustos böcekleri.

Berrak mı berrak bir gecede, hilal görüldüğünde, gökten ağan yeşil kuşlarla dağın kalbine vurulan çile küçüldükçe küçülür. Dün gece leyle-i kadirdi. Kalp atışlarım orman seslerinin üzerinde parlıyor. Kayıtsız ve hür bir Cuma sabahı, ruh derecesine eriyor, bilinmiyor, bulunmuyor, erişilemiyor, görülüyor, seçilmiyor, duyulmuyor, sezilmiyor, tutulmuyor ve genişliyorum. Bayram yaklaşıyor. Güneşi arıyorum. Işığı ve sığağıyla misali aynamda. Ondan nihayet derece uzağım ben, bana şahdamarımdan yakın. Yemyeşil sayfalar kapanıp yeryüzü bembeyaz kefene sarınıyor. Ormana sinmiş kaygılar sökülüyor. Kasabadan sesler yükseliyor. Şaşkın bir doyunluk.

Ürkek bir boğuntu. Kaygıevleri inşa ediliyor, tepeyi aşip inşaat alanına gidiyorum. Parçalarımı taşıyorlar. Kalbimin gözüne gizlenmiş ulu bir çam ağacının gerisinde olup bitenleri izliyorum. Azgın kurtlar gibi saldırıyorlar. Suretim kayboluyor.

Yangın işaretleri. Hiç bitmeyecek bir yangın alevlendiriliyor. Zakkumlar yeşertiliyor.

Televizyon alıcıları, gazete manşetleri, restoranlarda, ayak üstü köşe pikniklerinde, döner-ekmek, fıçı bira, sandviç/tek tek, ızgara sohbetleriyle karışık, pörsümüş sevda memeleri arasında, mabede gider gibi girilen tiyatro salonlarına akan kalabalıkta kaçamak gülücüklerle gömülen üç aylık çocuk düşükleri...Yangın büyüdüğü büyüyor. Ruhlara salınır. Çocuk oyuncuğu uydu- lar. Nükleer kurbanlar büyüyor. Çözük aile fotoğrafları. Yüzlerini sigorta ettiren gazete viskileri, bin şampanya patlatsan yeridir istekleriyle alude yüksek trajlı sabah vakitleri, kasaba batakhaneleri, yemekte konuşulmaz, yerimiz yok yerimiz, iki dünyada rezillik çektiğimiz yakınmaları, kasabaya iğri iğri düşen sokaklar, birahanelerden yazlık uydu sinemalarına, kar beyazı gerdek anılarına, sarhoş nikah şahitlerinin ellerine sıkıştırılmış beyaz zehir isteklerine eğiliyorum. Ormana yükselmiş ruhumu arıyorlar. Konserve kutularına gözlerini hapsediyorlar. Gizlediğim çam ağacının kovuğundan fışkıran çiçekler dünyanın bağlandığı ukde oluyor. Gülşen Teyze, ısrarla iftara çağıran Necati'nin karısına elinde bir demet çiçekle gitti. Babası Abdullah'a, Abdul derdi kasabalılar. Seksen yaşına rağmen dinç ve dipdiri. Parga'dan göçtüklerinde on iki yaşındaymış. Kasabadaki göçmen ailelerin hepsini tanırdı. Kırk sene inşaatlarda amelelik yapmıştı. Kinin dahi içmedim altmışıma kadar bre diyor. Tek odalı küçük bir evde yaşlı eşiyle birlikte oturuyor. Bayramda el öpmeye gelen torunlarının bazısını tanımıyor. Bisiklet için ağlıyan çocuğa, 'kapetan mı olacan bre' diye çıkışıyor. Oğlu Necati, kalp romatizması rahatsızlığından Ankara'ya gitmiş ameliyatta ölmüştü. Necati! Necati evimi başıma yıktın Necati! Senin yerine ben gideyim Necati! Sensiz nasıl yaşarım Necati! diye bağırarak ağlamış sızlamıştı annesi, cenaze döndüğünde. İnme inmişti. Bayram arefesi, Gülşen Teyze iftara değil mateme gömülmüştü Necati'nin evinde. 'Mezarlığa gidecek misiniz?' 'Biz gideceğiz, anneyi de götürsek mi?' 'Bu halde nasıl gider evladım? Büsbütün...' 'Fatiha bile okuyan yok ardından, Allah canımı komasın daha buralarda.' 'Onsuz olu- namayan gerçek vakit mi doğuyordu? Orman sessiz bir güzellikteydi. Yeryüzü temizlenmiş, pırıl pırıldı. Vurgunuyduk, ikinci kez yükselen çığlıkla sura ikinci defa üflenmiş de mezarlarından akin etmeye başlamışlardı.

Bu akşam leylak serinliği var içimde sevgilim.

Sonra gözlerinde akan ateş nehirlerinin acılarına kapılıyorum.

Gözlerin deniz kokuyor.

Saçlarına incir sıcakları sinmiş.

Her teline bir sayha sarılmış.

Memleketimin kaygılı incir bakışlarını

Kavurucu öğle güneşlerine koşan çocuklarını okuyorum.

Orman için mecnun diyorlardı. Putlarımızı bırakır mıyız hiç mecnun bir şair için? Necati için en çok yanan, emekli fırıncı Fehmi'ydi. Fehmi, kırk yıl ateş karşısında kürek sallamış, ekmek pişirmişti. Gözyaşı gönül denizinin incisidir diyor. Mektupların eskimez yazıyla yazardı. Kızını, otuz beşinde evlendirdi, damadı, şoför, şimdi yarım kilonun hesabını yapıyor. Fehmi'nin ağabeyisi çürüdü de öyle öldü. Canının bıraktı da gitti diyorlar. Ardından lanet okuyorlar. Aykut için haksızlığın büyüğünü ettik diyor Fehmi. Aykut, evin bahçesine gizlice esrar ekerdi. Dağdan kaçak odun getirip satanlar için

en zalimi oydu. Hem az, hem de çam getirirdi. Karısını boşamış, çocuklar ortada kalmıştı. Esat'ın kardeşini nikahlamıştı sonra. Esrar arkadaşına verdi Esat bacısını diyorlar. Kumarhaneden çıktığı yok ki adamın. Esat, canavar lakabını taktı Aykut'a. Kasabalılar artık canavar diye çağırıyorlardı. Pek çağıran da yoktu zaten. Kadın, Aykut'un kahrını iki yıl çekti. İkinci çocuğu doğururken öldü. Esat Aykut'u yaraladı. Kurtardılar. Aykut'un kardeşi Davut kimseyle konuşmazdı. Dağ yolunun başladığı bir yerden giden patika, Davut'un oturduğu eve çıkardı. Nasıl yaşardı kimse bilmezdi. Sürekli zikrederdi. Dağda yaşıyordu. Kasabaya inmiyordu. Aykut, arada bir giderdi yanına. Sanki dağlar buyruğuna verilmişti, akşam ve kuşluk vakti birlikte tesbih ederlerdi. Kuşlar da onun zikriyle sürekli tesbihdeydiler. Aykut'u Efendi'ye götürdüler bir gece. Kimse bilmedi, duymadı. Demir-Çelik'te çalışan Mithat, Aykut'un çocukluk arkadaşıydı. Bir gece sabaha dek ağlatmıştı onu. Ertesi gece Efendi'nin huzurunda yemin etmiş, dilsizleşmişti. İstirap gibi dilsizleşmişti. Sabah namazını kıldıktan sonra, artık kimse Aykut'u görmemiş, tanımamıştı. Üç kuş olup uçmuşlar. Biri doğuya, biri batıya biri güneye süzölmüş. Büyüğü, edalı bir güvercin gibi gökle temas kuruyormuş. Diğerleri keklük gibi kesik kesik tutulmazmış. Bir gün, kalbini isterim diye tutturmuş biri.

Ve mercan örtülü
elmas sütunlu
yetmiş kubbeli
sürreya

sarayda yaşamışlar. Kubbede yıldızlar parıldıyor, güneşler doğuyor, ay bölünüyormuş. Heryerde görünüyor, hiçbir yerde bulunmaz bir kuş olmuş. Ayağındaki demir papuçlar eskiyene kadar dolaşmış. Sonra kuşların tesbihini duyar, namazlarını görür bir yüce makama ermiş. Küçüğü onun olmuş. Ayyenisi gibi parlak ve güzel. Şeffaf ve temiz. Erdiği makamda kadife kanatlı iki kuş gelip kalbinin gözüne sınır çizmişler. Sınırdan sevda çiçekleri patlamış. Aykut, subaşılık yapıyordu Esat'la. Esat dumanı bırakmıştı. Fehmi, Aykut'un çocukları için, çok çekti bebeler, şimdi rahat diyordu Kalaycı Bahri'ye. Bahri, arife günü sabaha kadar iki yetmişliği nasıl devirdiğini bayramlaşmak için öğleye doğru gelen kayınbiraderi İhsan'a yarı uykulu anlatıyordu. Üç kızı vardı: Filiz, Saime, Figen. Ankara'ya, İstanbul'a uçuşlarını, Narko yöneticiliğinden kalma anılarını, sebze, meyve ihracatı yaptığı yıllarda yaşadıklarını anlatır dururdu. Rahmetli unutuldu diyor Necati için. Bir gece dükkandan çıkmış, eve gelmiş. Hava sıcak mı sıcak. Salon biraz esiyor diye atmış bir sandalye, kafası da iyi, oturmuş balkona, kolunun birini korkuluktan sarkıtmış, zavallı dalmış öylece. Akrep, koluna vura vura girmiş içeri. Rahmetli cin çarpmış gibi fırlamış, akrep hala vuruyor. Yılanıcı Kumyığını'da oturur. Kimseye haber etmeden düşmüş yola, Kumyığını yayan iki saat çeker, düşe kalka, acı içinde gitmiş Hacı'ya. Hacııım! Hacııım! diye bağırarak yığılmış avluya. Hacı uyanıkmiş meğer, kopup gelmiş, bir güzel okuyunca gece gözlerini açmış. Sanki anamdan yeni doğmuştum bre enişte diyordu. Bi de susamışım ki, Hacı bir tas soğuk su verdi, kana kana içtim. Sanki rüyadayım. Akrep içimde. Gözsüz bir böcek işte, Allah'ın işi. Akrep içimde. Karşılıklı tahtlar üstündeyiz, şu bizim Aykut'la. Düşte gibiyim, türlü meyveler ikram olunuyor. Naim Cennetlerinde, karşılıklı tahtlar üzerindemiz, göze şurubundan sunuyor, hizmet için çevremizde dönüp duruyorlar. Gözbebeğine ölüm güneşi çağırıyor. Akrep içimde. Yanlarında dönenip duran, iri, mercan gözlü, tüylerle örtülü kalıp toz toprak değmemiş yumurtalar gibi hanımlar... Akrep içimde! Birbirleriyle konuşuyorlar, içlerinden biri, benim

diyor dünyada bir arkadaşım vardı...Akrep içimde! Cehennem dibinden çıkar, meyveleri çirkin şeytanlar gibi. Zakkum ağacı. Akrep içimde oysa...Sonra, öldüğünüz...Ölüyorlar. Ve bir toprakla çürümüş...Çürüyorlar. Bir yığın kemik. Akrep içimde! Sözcü geliyor. Şimdi, o arkadaşınızı görmek için bir bakar mısınız? Titriyorum. Sen düş görmüşsün be Necati. Ne düşü kurban olayım ne düşü...Aykut ne diyor? Elleriyle uzanıyor, ilk ölümümüzden, diyor, başka bir daha ölecek değiliz. Akrep içimizde! Orman. Gece gündüze, gündüz geceye eğiliyor. Gökler boşanır gibi yağmur iniyor. Kaynaklara sokuluyor. Yere inip sayısız ekin bitiriyor. Göz açıp kapayınca kadar sararıp kuruyor ekinler. İşte diyor Sözcü dünya saltanatı da böyledir. Kasabaya, hükümet binasından, belediye çalışanları kooperatif evlerinden, petrol sitesi ve polis lojmanlarının bulunduğu sahile yakın alandan bir uğultu akıyor. Kulaklarımızda bir ağırlık, kalplerimizde yarasa örtüsü var. Gece çekilen seslerinizi anlamıyoruz diyorlar Sözcü'ye. Ormanda yüksek bir tepeye doğuyorum. Çam, kavak, katran, karadut ve meşelerden süzülen gökmavisi, denizyeşili bir karasevdaya ağın yıldızlara ağılıyorum: Ne oluyor size konuşmuyorsunuz? Kasabalıların taktığı masklar fecrikazipte çıkıyor birer birer. Sağ elimle vurup parçalıyorum onları. Sonra, beklenen sayha kopmuş gibi, dağlar yürümeye, kabirler yarılmaya, fecrikazip erimeye, yer boşanmaya, gökler delinmeye, bulutlar tutuşmaya, kasaba gebe bir kadın gibi devinmeye, büyücüler düşümlere nefes etmeye, karanlık bastırmaya, insanlar ateş çevresinde pervane gibi dönmeye, gürültü büyümeye, büyüdükçe yükselmeye, dağlar yün gibi atılmaya, yeryüzü ağırlıklarını dışarı saçmaya, yer dehşetle sarsılmaya ve insan buna ne oluyor demeye, bazı yüzler zillate bürünmeye, eğilip bükülmeye, gök yarılmaya, güneş ağır ağır ışığıyla dürülüp kaldırılmaya, ruhlarını yitirmiş bedenler canla birleştirilmeye, ateş alevlendirilmeye, büyüklüğünden kalplerin titrediği bir sarsıntı gelmeye, sonra insan parmak uçlarına kadar yeniden yapılmaya, gözler kamaşmaya, ay tutulmaya, güneş ve ay birleştirilmeye, kaçacak hiçbir sığınak bulunmamaya, kimini alçaltan kimini yükselten yer sarsıldıkça sarsılmaya, dağlar ufalandıkça ufalanıp toz duman haline gelmeye; murassa tahtlara karşılıklı oturan, Naim cennetleri yanında baş dönmesi ve ağrısı vermeyen beyaz bir kaynaktan doldurulmuş kaseler, kadehler, çiçekler, meyveler ve arzulanan kuş eti ile dolaşan sedef incileri gibi ceylan gözlü hanımlar günaha yürüyen bir söz duymamaya, dikensiz sedir ağaçları altında çağlayarak akan su kenarlarında, bitip tükenmeyen su kenarlarında yürümeye başlıyor. İçlere işleyen sıcaklık ve kaynak su içinde serinliği ve güzelliği olmayan siyah bir duman gölgesinde yürüyorlar. Saçları içinde ışısız bir dünya görünüyor. Vakıt yaklaşıyor, ay bölünüyor, yüz çeviriyor, 'süregelen bir sihirdir' diyorlar.

Fani sundurma

Kumru zehirleniyor balkonda. Soğuk, sarsak bir cesetle düşüyor evine. Çocuk nasıl bakarsa babasının ölüsüne, yüzünün ölümüne nasıl bakılırsa baba; öylece düşölüyor bir halden ötekine. Bu haller hal değil. Bu meleklerin yüzü yanılgı. Yanmış gibi ürpererek öncesinden. Bu sokak artık hiçbir yere çıkılmayan ve bir yücesine konulmayan...Fani bir sundurmada içilmiş sanılan karanfil kokulu çay. Bu deniz yanılgı. Bu denizde yıkanmıyor ellerimizin kesik kiri. Kesiliyor gibi boynumuzun en samimi hali. Saklıyor sanılan boyuna unutulan hatırlanan bir yakınlık bu. Böylece uzaklaşıyor bal özünden. Bu zehir yanılgı. Seni beni uyutuyor şehri. Şehrine bir kez düşölünce doğrulamıyor çocuk. Çocuğun çürütüyor sesleri sürölünce şehrin yosmalığına. Bu dağ düşü yanılgı. Bu deniz enginliğı kaçıldıkça büyüyor ve birikiyor sesleri. Boğazından sıkılarak acısı. Yeni bir dal kırılır gibi. Ekleniyor küflü söylencelere. Derken küf çağı başlıyor. Küfünü çoğaltan bir çağı başlatıyor. Başı sonu belirsiz bir yanılgı şaklıyor yüzlerde. Bu yüzler yanılgı. Herşey onunla başlıyor onsuz sürüyor ona dönüyor. Bu herşey yanılgı. Ta kendisi dedirtir gibi bir yılan. Kumrunun hareketsiz bedenini sürüyen rüzgarla birleşiyor yanılgıyı büyütüyor. Sonra ölüm geliyor sanılan yalnızlık. Dur durak bilmeksizin tekrar ediyor yanılgısını. Evlerden çıkılıyor sokakla besleniyor aynı izlere dokunarak, ayrı yalnız boşlara yürünüyor. Yaz yanılgı. Yarıyı bırakılmış bir baharın uzun kirli saçları. Kış iniyor gibi yüreksiz. Evler hep yanılgı.

Darağacının saçları

Sımsıkı sarılıyor. Ondan yardım istiyor. Anne diyor babamı aradılar, hafta sonu...Ağlıyor. Bir şey var diyor, anlamadığım bir şey var. Askıda gibi, boşlukta, bomboş. Dekolte giyinmiş. Yüzüne bakamıyorum. Annesinden kalma seccadeyi seriyor buyur diyor. Teşekkür ederim diyorum. Çocuğu, geceye doğan istekle geliyor. Annesinin yüzüne bakamıyorum. Boyalara boğulmuş yüzünün kıvrımlarında, çocuğun acıları oynatıyor. Apaçık. Sanki ömrümüzün kışı başladı. Çocuk anne diyor babamı aradılar. Ağlıyor. Sus diyor annesi sarılıyor çocuğuna. Teselli telefonları. Önce, kapalı bir kutu içindeki hayatından, hücredeki dakikalardan başlıyor anlatmaya. Kalemin kırıldığını çenesi düşük bir müebbet ulaştırmış. Duvarda keskin bir ışık parıldamış. İdamın ruhundan çıkan ışık, duvarın ötesindeki tutuklu ruhun saçlarına, beyaz ve siyahına uzanır. Keskin bir çerçeve gibi kuşatıyor. Ruhun kuşatılmasıyla, gecesi ve gündüzü başlıyor. Darağacı. Boğazı sıkılıyor keskin ışık, bir pençe olup boğazını sıkıyor. Siyah ve beyaz fareler, kökünü kemiriyor. Ağır bir sesle duvar çatırdıyor. Saçının bir telini alıyor eline, dehşet içinde bakıyor, saç beyazlıyor. Ömür eriyor. Siyah ve beyaz fareler, kökünü kemiriyor. Ağaç çürüyor. Gecedden kalma çürük, hüznün başlangıcı oluyor. İçi daha şeffaf olsa gerek diyor, daha latif. Saçının bir telini daha alıyor eline. Şiddet. Beyazlıyor. Saçının telleri titriyor, yılan çatal dilini uzatıyor. Yargıtay'dan arkadaşı Himmet bey, barodan Teoman bey, şirket sahibi dostları, çocuğu, karısı, yazlığı, banka hesapları, avrupadaki dostları, başkanı olduğu cemiyetler, hayır kurumları dillerini uzatıyor. Beyaz, bir aralık kayboluyor. Sekreteri hatırlıyor. Gülüyor, yüzünde, ruhunun hüznü, gülücükle. 'Şıfırtı' sözü dökülüyor dudaklarından. Hüznün, yüzünün en gizli ve ince çizgilerine yerleşiyor. Bir aralık kendinden geçiyor. Kalbini, boğazını, sesini, gizli bir el sıkıyor, boğuluyor gibi oluyor. Fareler kemiriyor. Yılan çatal dilini uzatıyor. Komşu büronun sahibi Ekrem bey'in silüeti, el sallıyor keyifli keyifli. Pinti herif! Elleri akıma tutulmuş gibi titriyor, saçına uzanamıyor. Beyazlar artıyor. Ömrünün beyazlığı gittikçe çoğalıyor. Darağacı. Gardiyanların kahkahaları. Müdürden gizli alem yapıyorlar. Koğuşa rüşvetten bir mimar gelmiş. İtibarlı, kalem efendisi biri. İftira, diyorlarmış. Sesler duyuyor, belli belirsiz sesler, munisleşiyor. Saçlarına uzanıyor, ellerine kan fışkırtıyor. Beyazlık artıyor. Darağacı. Vücudu önce soğuyor, sonra terliyor.

Geleceğini bir kavanozda getiriyorlar. Kavanozdan süzülen karanlık, ışığı çekiyor, ışsızlık büyüyor ihtiyaçlar doğuruyor. Duvarı, geleceğinin karanlığı asılı. Darağacı. Saçlarının uçsuz-bucaksız beyazlaşmasında, ömrünün saniye aralıkları. Daralma, daralma...Tekrar keskin bir karaltı, duvarı delip içeri uzanıyor, kalbindeki saçların zulmetiyle birleşiyor, kendinden geçmiş ruhun beyazlaşan sonunu yokluyor. Zamanın mahluk olduğunu anlamaya başlıyor. Dört mevsimin tan ağarmasına kadar birden yaşandığını görüyor: mevsimleri birden yaşaması, saçlarının beyaz farelere yakınlaşmasını getiriyor. Darağacı. Karanlığın ağzında gelecek, geçmiş ve halin sesi yankılanıyor. Kabir. Burada şeffaf ve latif olan kabirde kararır, diyor. Beyaz ve siyah fareler kemiriyor. Geceyle gündüzün sınırı yaklaştıkça, ihtiyarlığın uyanışı. Saçlarında şafak. Ömrünün kışı. Gençlik uykusu, ihtiyarlık şafağıyla saçlarında son buluyor. Gece mi? Gündüz mü? Tan mı? Gardiyanlar geceden kalma hüznü saçlarında buluyorlar. Cellat beyazlayan saçlarına dehşetle bakıyor. Duvarın ikiye bölünmesinden, geceyle gündüzün sınırından ürküyor gardiyan. Cellat, ürkünç bir sesle, bir gecede ihtiyarlamış diyor. Saçlarını görmeleydiniz...Darağacı. Müdür, ayaklanan gardiyanlar, mahkumlar koşuşuyorlar. Darağacında sallantı. Yirmi yaş ve beyaz, ihtiyarlamış. Elbisesini değiştirmiş geliyor. Çocuğunu kucaklayışında, sorularımın cevabını buluyorum. Anlattıklarıyla, kaçıyor. Seccadeyi topluyorum. Bakışlarını kaçırıyor, çocuğu yanaştığında rahatlıyor. Politika, diyor, politika ona göre değildi. Pek çok şey anlatıyor. Asıldan kaçıyor, biliyorum, bildiğimi anlıyor, gülümsüyor, yüzünden acıyı okuyorum. Kooperatifin genel kurulunda Şevket, Yalçın ve Cevdet bey itiraz etmişlerdi. Karanlık işlerinden bıktık demişlerdi. Almanya'daki Türk işçilerine kooperatif numarasıyla attığın kazıkları Abdurrahman anlattı. O gece sekreteri kovmuş, muhasebecinin tutumuna sinirlenmiş, geç vakte kadar içmişti. Eve geldiğinde ayakta duramıyordu. Bunları niçin anlatıyor, bilmiyorum. Başkanlığa Şevket bey adaymış. Onunla da bozmuşlar, bunca üyenin haklarını gaspedemezsin demiş. O da kirli çamaşırlarını bir bir ortaya dökerim diye tehdit etmiş. Yüzünün gerisi netleşiyor. Akşam milletler arası sürekli arıyordu, tedirgindi. Yüzünde boncuk boncuk ter.

Uzun uzun nefesleniyor. Artık çekileceğim diyordu, göreceksin, büroyu başka yere taşıyacağım. Bir süre görünmem belki, bütün tanıdıkları unutturum, diyordu...Yorulasıya anlatıyor.

Pencereden gece içinde gördüğüm güneşten daha parlak bir gün doluyor içeri. Ağaçlar, beyazlıklarını pencerelerden taşırmak, meyveye, tohuma, toprağa, kudrete uzantısını açıklamak ister gibi. Çiçeklerin beyazlığı ile, gecenin beyazlığı anlattıklarını siliyor. Çekilmelisin demiştin, diyor, ağladığını sonradan farkediyorum. Çocuğu, neden ağlıyorsun anne? Çiçekten, diyor. Utanıyor. Hayatının ikinci yapısı çökmüş gibi, affa yanaşıyor. Şafak sökerken gelip götürmüşler. Herşey uykudaymış. Giderken kelekler gibi özgürmüş. Çılgındı, diyor. Bunun nelere yol açacağını biliyordu. Susuyorum. Kooperatiften aramadılar. Partiden aramadılar, sekreter olacak şıfırtı bile aramadı. Yüz hatları acıyla geriliyor. Tekrar utanmaya başlıyor. Utanmasıyla birlikte yolculuğu, yolcuğuyla kaderi aydınlanıyor. Önce bir handa konaklıyorlar. Ben diyor rüzgara kapılacağım. Yaprak olacağım biliyor musunuz? Yaprak! Sonra, Kürt Ahmed'in barına uğrarım, benimki oradadır, epeydir görüşmedik. Çanların çalınışıyla her şey dağılıyor. Ömrünün, muhasebesini yüklenmesiyle sinema perdeleri gibi ard arda gelen levhalar beliriyor! Diğer yolcu bahara salıyor kendini. Çiçekten başlıyor okumaya, meyveyle çiçek arasındaki akarsuları, şehirleri, dünyaları, semaları okuyor. Cennet. Her şey dongun.

Mevsimlerin saniye aralığı. Sıkılıyor. Bırak bu yolcuları şimdi, diyor. Kızının büyüdüğünden kumar partilerinden, celladın bakışlarındaki hayretten, baharın kanadına takılmış yapraktan, çiçekle meyvenin topraktaki sevişmesinden, kooperatiflerin küflü muhasebelerinden, şirketlerin çaldığı kredilerden, Leman Hanım'lardan, yayıncıların, Leman Hanım'ın emekli dedesinin hatıralarını neşrederken yaptığı hilelerden, torununun Fransa'dan yazdıklarından, ulusal bayramı kutlarken gazetelerin kaydettiği çarpışmalardan, ölümlerden, mermercilerin cahilliğinden, gazetecinin Leman Hanım'ı nasıl kandırıp ağzından beyanat aldığından, kızının fakülteden getirdiği sorulardan, saçlarındaki çılgınlıktan anlatıyor, sürekli anlatıyor. Susuyorum. Seher, diyor, hukuğa gitsin istiyorum. Çıt yok. Çocuk uyudu. Odada sessizlik. Yüzünde acı oynuyor biliyorum, çıldırmasını bekliyorum. Sahi gitti! diyor. Sevinç. Çocuk uykudan irkilmekle uyanıyor. Annesine sarılıyor. Tren! diyor tren üzerimize geliyordu. Yolcuları anlatmaya başlıyorum. İki yolcunu macerasında düğümlemiyor herşey. Dünyanın yabancılaştığını görüyorum. Birinci yolcu, dünyanın yabancılaştığını görüp zeval buluyor diyorum. Çocuğu gösteriyorum. İkinci yolcunun macerasını çocuğun yüzünden okuyorum. Viski alır mısın? diyor, tekrar utanmaya başlıyor. Artık bakışlarını kaçırmıyor. Gitmeliyim, diyorum. Yerinden fırlıyor, telaşla kapıları kapatıyor. Çocukluğumda... diye anlatmaya başlıyor. Pencereden ezan doluyor. Parmağımdaki yüzüğe bakıyor. Seher için özür diliyor. Anlamını kaybetti, diyor, herşey anlamını yitirdi. Öyleyse herşey yok oldu! Şehrin çılgınlığına gömüldü. Eşya yok olacak. Trenin üzerimize gelmesi, eşyanın üzerimize yığılması demek, çocuğum... diyor, babanın kendini görmesi demektir. Kabir. Apaçık. Eşyanın, babanın ve kabrin ağırlığı. Çocuk babamı gördüm babamı, mezarı yiyordu, diyor irkiliyor. Çocuğa eğiliyor. Babamın mezarını gördüm anne. Nasıl? Babamın mezarında beyaz ve siyah fareler gördüm. Telefon. Teselli telefonları. Yalçın bey'in eşi. Uçaktan şimdi indik hayatım, hemen geliyoruz, ah canım benim... Teoman bey, barodan, Hangi camide? Seher'in hippie arkadaşı, Seher, akşam niçin gelmedi? Serpil Hanım, hayatım bu hafta bizdeyiz tamam mı? Emekli Maliyeci Mehmet Bey. Yahu nedir işin aslı? Nasıl oldu? Çocuğa eğilince, pencereden yeni bir dünya açılıyor. Daire Alanya'ya uzanıyor, yalnızlığın balkonundan, denizle ufukla kaynaştığı noktayı da içine alarak yeni bir dünyaya açılıyor. Seher'i ufukta bir dalgayı ziynet edinmiş görüyoruz. Sahilevleri, emekliliğine yakın aldığı yazlığın çocukla ilişkisini görmüş gibi sallanıyor. Kabir. Evler denize uzanıyor. Çocuğun, kabri görmesiyle başlayan elleri, gözleri ve yüreği yorum açısı oluyorlar. Anne çocuğa, çocuk çadıra, kabir babaya, ben eşyaya eğiliyorum. Seher'in elleri kan içinde. Kanın içinde şehir. Seher şehir içinde. Anne, saçlarıyla kanın içindeki şehri, şehrin içindeki Seher'i görüyor. Pencereye uzanıyor, o yok artık sahi diyor, beşinci kattan aşağı bırakıyor kendini. Çocuk, uykudan fırlıyor, tren diyor tren yok oldu.

Çerağ

Son cümlesini söyler gibi su istedi. Bakır ıbrıkla bir ırmak getirdi oğlu. İçersi yarı karanlıktı, sakalı teninden beyazdı. Gözlerini feri söniyordu. Hayır, dedi bunu götür. Oğlu bir anlam veremedi. Neden, diye fısıldadı belli belirsiz bir sesle. Çerağı getir, dedi. Çerağ mı? Evet çerağ.

Boş gözlerle baktı babasına. Işığı yakayım, diyecek oldu. Babasının gözlerindeki ısrarı gördü.

Bu ırmak pis, dedi. Oğlu geri götürdü ırmağı. Yaktığı ışıktan bir insan ölüsü göründü. Yenisini getirdi. Elini, ağzını, yüzünü , ayaklarını yıkadı. Yıkadıkça saydamlaştı. Alnını secdeye koydu.

Kalkamadı. İçindeki ışıkla herşeyin içyüzünü görebileceğini vasiyet edecekti oğluna.

Çocuklar ve çiçekler

Leyleklerin geldiğini gören çocuklar, hep bir ağızdan, 'çiçeklere bakın çiçeklere bakın' diyorlar.

Kayısı, erik, şeftali ağaçları baharın parlak müjdesiydiler. Bu müjdeyi anneler de duyar, çoban yıldızı da. Taha da, Yusuf'la secdeyi getiren de. Güneşe müjdenin ruhlara verdiği seher ışıltısını büyütür içinde. Ay, zaten kutlanmıştır, bölünmüş ikiye, sihirli tabiat gözüyle bunu güneş de görmüştür. Ay, bir daha bölünmeyi bekler. Bir daha ister Mesih diliyle soluklanmayı ve baharı, çocukların titrek kalbinden sorar. Baharı ihtiyarlardan sorarlar. Çocuklar İsmail'i garipser. İsmail, hiç konuşmaz. Bahar müjdesi taşıyan gözlerine baktığınızda vakti özlüyorum der gibidir.

İsmail, adını düşünür. Namazda süveydası silinen kalbi düşünür. Süheyla, İsmail'e bir armağanken, bir ikindi sonrasının kargaları, yarasaları, baykuşları üşümü, onu İsmail'den uzaklaştırmışlardır. İsmail ebabilleri çok gözlemiştir. Şükür leyleklerini beklemiştir. Ve kalbi kuşların kalpleri gibi olana kadar sabretmiştir. İsmail, çiçekleri gördüğünde baharın geldiğini anlar. Çocuklar ona, gel ağaçlara tırmanalım dediklerinde yıldızlara çıkmayı düşler. Annesi gelir aklına, kardeşleri, babası, buğulu birsamların arkasındadır her şey. Bazen parlayan gözler görünür İsmail'e. Ruhlar el eder uzaktan. Bazen büyü bozulur, buğu silinir, cam kırılır. Görünen birsamlardır. Yüzler asık, kaşlar çatıktır. İsmail'i ürpertir bunlar. Uzaktan el eder ruhlar. İsmail'i çağırırlar. Kardeşi el eder Yusuf'a. Yine çocukların leylekleri görüp, çiçeklere bakın çiçeklere bakın, diye bağırdığı bahar günlerinden bir gün, annesinin beşiğe bağlamadan bıraktığı altı aylık Yusuf kardeşi el eder. Beşikte yüzüstü dönüp, yastığa ağzını kapayan Yusuf'a 'cennet' der İsmail. Çocuklar, onun cennet deyişini duymazlar. İsmail konuşmaz. Babası, İsmail'in niçin konuşmadığını düşünmez. Sabah çıkar evden ve ne zaman geleceğini kimse bilmez. Annesi bu yüzden dağları kendine şahit tutar. Babanın zehirli içkiler içtiğini bilirler.

Zehirli kağıtlar paraladığını. Bu yüzden ellerinde zehirli nasırlar oluşmuştur. İsmail'i sevmek, okşamak istediğinde, annesi kaçırdı ondan. Annesine 'cennet' der İsmail. Zehirden kaçırdı beni, der. Annesi gece gündüz ağlar. İsmail bu yüzden ağlamaya tutkundur. Ağladıkça sever annesini. Diğer çocuklar gibi kollarını gücü yettiğinde açarak, bu kadar, diye sınırlamaz sevgisini. Sevgiye sınır çekmez. Annesiyle bazen Yusuf'un mezarına giderler. Yasin'i orada tanımıştır. Kendisine en yakın annesini ve Yasin'i hisseder. Yasin'e ağlamayı çocuklar duymazlar. Annesinin bu kadar gözyaşı dökmesi onu kaygılandırmaz. Annelerde gözyaşı tükenmez diye düşünür. Sevgi gibi gözyaşına da sınır çekemez. Bahar İsmail'e buğulu ve sisli birsamlar arkasından el eden iyi ruhlar gibidir. Konuşmaya an kalır, duygular derinleşir, çoğalır, ayrılır ve büyür. Baharda kuru ağaçların dirilişine dayanamaz İsmail. Ruhunda açmıştır o çiçekler. Süveydası silinmiş kalbin yeşillenip herşeyi kuşatması gibi. İsmail konuşacak diye umutlanır çocuklar. O konuşmaz, baharla birlikte vakti özlemeye başlar. Ve gizlenir, kaybolur bazen. Annesinin bu sıra döktüğü gözyaşı düşünür. Babası, zehri avuçlamaktadır. İsmail, yeni ay gecelerinde Yusuf'un mezarındadır. Yusuf'un dirilişiyile fidanın yeşillenmesini gözlemektedir. İsmail, Yusuf'la konuşur. Bunu yeni ay görür, yıldızlar duyar, iyi ruhlar bilirler. Yusuf'un cennet olduğunu daha bir derinden anlar İsmail. Kalbi genişler, büyür yeni ay gibi parlar. Yıldızlara ulaşmak ister. Sonra bir kuş gibi annesi gelir. Annesi gelince kuşun kalbine bakar İsmail.

Pencere

Kadın önceki gizlerinden duyduğu sesi ansıdı. Öleceğim dedi. Korkuyordu. Upuzun bir koridorda dans eder gbi koşuyordu. Perdeler uçuşuyordu. Çiçeğin arşına su damlıyordu. Sizi yalnız bırakmak istemiyorum dedi. Oysa değişimdeki sevgiyi aramaya çıkmıştı. Kökümde bu korku olmasaydı keşke dedi. İsterik çocuk bağırtıları duydu. Hayır hayır yatakta ecel terleriyle uyanmıştı. Bela bir kez fırsat bulmasını. İlk mektepte öğrendiği şarkıyı hatırladı, o latif gözün gördüklerini de. Ne zaman unutturdu ki. Kıymetinden yüksek bir pencere açılmasını bir kez.

İbrişim

Öğledensonra Çarmuzu mahallesinde yenicamiye sapan yolun çatallaştığı yerdeki büyük dut ağacının gölgesinde otururken eşinin bağırtısı yükseldi. Oğlu ölmüştü. Kalbi delikti. Yıllardır doktor doktor gezdirmişti. Ölüm bir göktaş gibi eve düşünce eşi çılgına dönmüştü. İçeri koştuğunda yüzü kireç gibi beyaz, dili tutulmuş, bakışları donmuştu. Yakınlar geldi. Cenaze evinde ağıtlar, bağırtılar ayyuka çıktı. Çocuğun küçük bedeni yıkandı. İbrişimden kefene sarıldı. Toprağa verildi. Beş, sekiz, on iki derken, kırk gün geçti. Geceleri gözüne uyku girmiyordu. Yavrusunun özlemiyle yanıyordu. Bir gece şafaktan birkaç saat önce uyandı, mezarlığa gitti. Sanki kendisi değildi, sanki zaman donmuştu; alacakaranlık, ağaçlar, ağustos böceklerinin sesleri duyulmuyordu. Eğildi, mezarın toprağını kazmaya başladı. Kefen görüldüğünde ürperdi. İbrişim dağılmış, çürümeye başlamıştı. Onu ipek böceğinden zorla almıştım diye geçirdi aklından, şimdi böcekler yavrumdan zorla geri alıyorlar.

Sinemadüşü

Cumhuriyet bayramıydı. Eskişehir tutukevinin penceresinden bakıyordu. Dışarıda son bahar serinliği esiyordu. Üşüten bir rüzgar yaprakları savuruyor, çıplak ağaç dallarında hüzünlü bir ılık ötüyordu. Karşıdaki lisenin öğrencileri, bağrışıp çağrışarak oynuyorlardı. Ansızın bir sinema perdesi açıldı. Düşsel bir sinemayla onların elli yıl sonraki halleri göründü. Gençlerin çoğu ölmüş, bedenleri toprağa karışmıştı. Suçlarından ötürü acı çekiyorlardı. Kimisi yaşlanmış, çirkinleşmiş, gençliğinde ruhunu koruyamadığı için güç duruma düşmüştü. Sevgi beklediklerinden nefret görüyorlardı. Acınacak durumlarına ağladı. Tutuklu arkadaşları ağladığını işitince geldiler, sordular. 'Beni kendi halime bırakın' dedi.

Habil-i gayr-i kabil

Otomobil yoldan çıktığında, otobüstekiler tabiatın ikiye bölünüşünü görüyorlar. Dili tutulmuş gebe bir ana gibi tabiat, bölünmenin yoğunluğuna bırakıyor kendini. Güneş doğmak üzere. Otobüs gece boyu sallanarak genç bir kadın gibi güneşi aradı. Şehir merkezinden ayrıldığında gün batıyordu. Gün doğmak üzere. Yol, meyveye doğacak mütevekkil bir ağaç gibi uzuyor. Otomobil geceye doğacak, Habil toprağı çekecek üzerine. Kabil, otobüsü yoldan çıkaracak şeritlerin gerilmesini bekleyen baykuş gözü. Otobüste imar planının belediye meclisinde tasdikini sağlamaya giden mimar, emekli general, tüccar olduğunu söyleyen yaşlı ufaktefek bir adam, yarı yıl tatili için okuldan dönen öğrenciler, fukara görünümlü asık suratlı iki genç adam, biri sarışın iki genç kız vardı. Gün doğmak üzereydi. Mimar yalnızdı. Yanındaki hukuk öğrencisi ne iş yaptığını sorduğunda 'tüccarım' diyen adam, ağzını garip bir biçimde açıyor, bir elini yeleğinin cebinde tutuyor. Genç kızlardan sarışın olmayanı donuk donuk bakıyor, dışarıdan birşeyleri işaretleyen arkadaşını dinlemiyor. Sürekli konuşmak zorunda değilsin, diyor. Askerlerin siyasete girmelerini eleştiren genci susturuyor ve sigaraya uzanıyor biri. Sonra, havaların sıcaklığını, kendilerini terminale getiren taksi şoförünün taksimetreyi hatalı kullanmasını, yaşlı hocalarının bunaklığını, siyasi liderlerinin pahalı giyindiklerini, yeni çıkan beş yüzlüklerinin, beş binliklerle karıştırıldığını, aldıkları Kıbrıs botlarının sağlamlığını, felsefe öğrencilerinin askerde çıldırdıklarını, Mercimek Skandalı'nı, İstanbul Barosu başkanının müdafasını, Ağca'nın son ifadesinde verdiği isimleri, Side'de turist kadınları dağa kaldıran sapıkların ekonomik durumlarını, sayıflama yöntemlerini, hava kirliliğini, ayın yaparken yakalananların küstahlığını konuştular. Yorulanlar esnedi ve şoför teybi kapattı. Otobüste çocuk yoktu. Gün doğmak üzere.

Otobüs, yoldan çıkan otomobilin ve caddede paramparça yürüyen insanların gölgelerini yalayarak geçiyor. Yolculardan biri su istedi ve kadınların erkeklerden ayrı kaderi olduğunu söyledi. Kabil, güne doğuyordu. Mimar, yolcuyla susturdu. Geceyle gündüzün sınırını çizecek bir şiir yorumunu ekledi hayatlarına. Koca Bakanlıkta, İmar İskan'da planlar kayıp. Hatiboğlu'ndan başka kimse yapamaz bu işi. Yetkiyi ben alınca adam dayanamadı buna. O şıfırtı da ortağı. Bu işi beraber yaptılar. Ama onları mahvedeceğim. Hele şu işi halledeyim, göstereceğim günlerini. Hayrı Eriş'le oynamak nedir göstereceğim. Adi herif! Soygunculuk ha, bakanlıkta göz göre göre hırsızlık! Münevver de ayarladı bu iş için. Zavallı kız. O da gitti gümbürtüye. Şunu bir bitireyim, doğru kodese. Görün bakalım, suçsuz yere Hayrı Eriş'e sekizbuçuk ay giydirmek nasılmış! Ne diyordum efendim? Nato komutanının... A evet, hareketin birinci yıl dönümüydü, Merkez Bankası'ndan çocuğun okul aidatının transferini yapmış, karargaha dönmüştüm. Akşama kadar zihnim allakbullak. Mr.Saber'in Türkiye'nin turistik propagandasıyla görevlendirilmiş olduğunu öğrendim. Sabah, evden aradı. Biliyordum, Habibe'nin başıma ne işler açacağını Nurhan Paşa, 'sezgi gücüne hayranım' derdi. Yüreğim ağzıma geldi 'good morning' lafını duyunca. Eşim, telaşımı gördü fakat karışmadı. Titriyordum ...'dan gelen telefona cevap vermeyi beklediğimde olmuştu bir, bir de Habibe'yle geçirdiğimiz haftasonu dönüşünde. Resepsiyon memuruna 'kimse bilmeyecek' demiştim. Şimdi bu mikroptan nasıl kurtulacağım diye düşünüyorum. Kavaklı saunada neler olmuş geçen pazar, biliyor musun? Yoo, ne olmuş? Dur ayol, bak iyi dinle beni şimdi... Şu Belma'nın yaptıklarına da aklım ermez bir türlü. Daha geçen yaz Erdek'te üçüncüyü eskitti. Kız ne yapacağını şaşırdı. Ucuza satıyor kendini zaten bilinçsiz bir şey. Biyokimyadan bir güzel çıktı. Bakalım babasına ne diyecek? Hoş. Bir öpücük, kıyak laflar enayiye kafalar ya. O da, kızım bir tanedir diye caka satar. Remzi'ye anlattıklarına bakılırsa manyak bu. Çocuk apışıp kalmıştır. Laboratuvar derslerine devamsızlıkları var. Biraz zor bitirecekler. Tahsin hoca iki yıl süründürecek. Zavallı Remzi. Mercimek, nohut gönderiyoruz. Mercimek mi dediniz? Niçin güldünüz? Beyefendi fermuarınız açık. Tabakoğlu yan çizdi yine. Girmeyecektim, bu işe o soktu beni. Adi herif şimdi yan çiziyor. Kim bilir neler planlıyor? Hanım demişti, sana portakal mağazası yeter, biriketane de var, girme şu işlere yapamazsın, yüzüne gözüne bulaştırır, elaleme rezil olursun demişti. Karı haklı. Ulan Tabakoğlu, bu adiliği senin yanına bırakmam, eşşoğlu...Şoför yine dalgada. Köstebek herif, düpedüz uyuyor be! Sen bu işlere fazla kafanı yorma. Anlamadım? Gemini kurtardın mı tamam arkadaş gerisi hikaye. Sigara? Sonra yılan adamı ağzına alıyor. Futbol sahası gibi geniş yılanın ağzı. Sevgilisi bağırıyor. Ağlıyorlar. Yılan yeşilin bütün tonlarını toplamış üzerinde. Sonra diskofasıl başlıyor. Kızlar çıldırısıya dans ediyor. İlk okuma kitaplarını saçıyorlar havaya...İşte, senaryo böyle başlamalı. Şu kelek Saim bir türlü anlamıyor bunu. Fakat bir gün anlatacağım. Babam kamerayı ne zaman gönderecek acaba? Yazlıkta ne kareler yakalarım be! Saim küçük dilini yutacak. Kabil, güne doğuyor. Sağda geniş alanlar kabaran bir vehimle uzuyor. Dere. Çoban. Mimar, iradenin suret giydirdiğini görüyor düşünde. Uyandığında çiçekler arasında sanıyor kendini. Kızlardan sarışın olanı emekli generali süzüyor göz ucuyla. Kabil güne doğuyor. Şoföre yolun uzadığını hatırlatıyor birisi. Bırak uyusun. Öğrencilerden biri sayıklıyor. Arkadaşına sert bir tokat aşkedip, 'katil!' diye bağırarak uyanıyor. Şoföre, yol hiç bitmesin kabilinden birşeyler söylüyor. 'Tüccarım' diyen adam, yolu izleyemediğinden yakınıyor. Geniş, uçsuz bucaksız bir çöl. Otobüs vahalarla kuşatılmış bir zamana doğru taşıyor

içindekileri. Yolcu olmaktan çıkıyorlar artık. Bir havuza koşuyorlar, şoför fark ediyor bunu. Kabil güne doğuyor. Yolcular kurbağa gibi havuza atlıyor ve gözlerini kapatıyorlar. Uyandıklarında çekirdekten sünbüle dönmek üzere olan bir yoğunluk içindeler. Kaygıları başlıyor. Sevinç ve keder arası sarhoşluk. Gece ve gündüz aynı anda çağırıyor. Çizim, talim, laboratuvar uygulaması, ihracat bağlantısı, güneş yağı yoktu. Kabil gece ile gündüzün sınırına doğuyordu. Vaha. Sürgünümüz başlıyor. Sessiz bir gün doğumu isteyenlerle, çılgın bir gece arayanlar, yoğunlukta birlikteler. Yolcular korkuyla birbirine baktılar. İçleri dışlarına çevrilmişti. Mimarda dönüşüm başlıyordu. Gerildi gerildi kurt kulağına benzeyen bir çift uzantı mimarın tepesine yerleşti. Burnu büyüdü ve kızıştı. Planlarım, planlarım nerede? Kimsede çıt yok. Projelerimi ne yaptınız, puanlarım ne oldu? Gözleri küçüldü ısırma hazır salyalı dişleri büyüdü. Yolcular, mimara acıdı ve güldüler. Sonra biri, diğerine işaret etti, diğeri berikini. Böylece suret değişiminin farkına vardılar. Havuz kaybolmuştu. Otobüs çölün ortasında duruyordu. Kabil çöle doğuyordu. Sararmış bir avuç buğday sunak taşıdaydı. Altın sarısı tüyleriyle semiz bir deve, buğdaydan ilerde ve yukarda bekliyordu. Sararmış buğdaylar mağrur bekliyordu sunak taşında. Yolculardan biri, buğdayı gördü. Kuyruğunu sallayarak diğerlerini çağırdı. Suret dönüşümü bitmişti. Mimar da onlara katıldı. Birlikte sunak taşına ilerlediler. Sararmış hububat mağrur ve sarhoş duruyordu taşın üzerinde. Kabil güne doğuyordu. Şoför, döndüğünde yolcuları taşın çevresinde dönerken buldu. Buğdayı kutsuyorlardı. Anladı ve otobüsü kaçırdı. Yolcular çılgınca dönüyorlardı taşın çevresinde. Dualar ediyorlar, taşı kutsuyorlardı. Bozbulanık bir yaz sonu. Ana karnındaki bebeğin izdüşümü. Buğday. Sunak taşı kutsanmıştı. İçten dışa bir saldırı. İç paraya dönüştü. Ziraat parayı besledi. Yolcular iyice uzaklaştılar. Çöl, kızgın ve genişti. Gün doğmamıştı. Kabil çöle doğuyordu. Yolcular suretlerinin gördüklerinden bu yana neler olup bittiğini bilmiyorlardı. Zaman neydi? Şimdi neredeydiler? Havuz var mıydı? Otobüs neredeydi? Kimdiler? Nereye gidiyorlardı?

Saman

Biriktiriyor. Bir iki üç derken yüz bin milyonu buluyor. Biriktirme ateşi artıyor tüm varlığını sarıyor. Sayıyor altımilyonbeşyüzaltmışiki onsekizmilyonyediyüzkırkaltı...Saydıkça çıkmaz bir yola girdiğini unutuyor. Girdiği yolda kendisini yitiriyor. Karanlık bir mahzene yuvarlandığını farketmiyor. Unuttukça sayıyor, saydıkça biriktirdiğine sarılıyor. Topluyor. Ne bulursa alıyor. Aldıklarının kendisini herşeyi tutan bir şeyden alıkoyacağını düşünmüyor. Yönünün unutuyor. Önce kuzeye sonra batıya derken doğuya kentin merkezinden kenara yöneldiğini karıştırıyor. Yol boyunca rakamları okuyor. Otobüste yanındaki kadın yerinden rahatsız, yüzüne yaraşır bir yer arıyor. Bir rakam gibi okuyor onu. 'Bulanlar ancak biriktirenlerdir' diye fısıldıyor. Sesinin içine doğru parçalandığını hissetmiyor. Herkesin kendisine baktığını düşünerek utanıyor. Önde oturanın okuduğu kitaba bakıyor. Adını okuyamıyor. Bir rakam düşlüyor kitabın kapağı için. Bir de isim. Saman diyor. Kitabın içinde güzelliği arayan bir şey var. Görmüyor.

Güzellik ve aşk

Aşk, güzelliği bir nisan ikindisi, gül kokuları ve ney nağmelerinin sarhoşluğuyla kendilerinden geçmiş mevlevilerin Tekke yokuşundaki sema zikirlerinden sonra görmüş ve gözlerindeki büyüye esir olmuştu. İtfaiye meydanı'ndan Ulus'a çıkan, iki yanında resmi ve özel bankaların yönetim ve şube binaları yükselen caddeye yetmiş dört yıl önce Tekke yokuşu deniyordu. Henüz Zülfazıl'ın solfasol, Hacı Bayram-ı Veli'nin bir müridinin adına izafeten Ahi Mesut denilen yerleşim biriminin Etimesgut olmadığı ve üç mevlevi dergahı, iki nakşi, bir kadiri, bir de rufai tekkesinin bulunduğu tepede ikinci namazı sonrası dervişler, gül bahçesine dağılır, efil efil esen rüzgara karşı ney üflerlerdi. Ulus ve çevresine gül kokusu ve ney ezgileri yayılır, Aşk; Dışkapı'ya inen yolu kesen patikaya yürürken ahşap bir yapının penceresinden bakan ela gözlerin ağına takıldı. Sadece bakıyor ve baktığı taşı elmasa çeviriyordu Güzellik. Aşk günlerce yalvardı, ayaklarına kapandı. Esaretin ne kadar zor ve günah olduğunu anlatmağa çalıştıysa da fayda etmedi. Evin karşısında çok sabahladı. Bir mektup yazdı göz yaşlarıyla, kar etmedi. Yüreğinden damlayan kanı mürekkep yapıp, 'ben seni bulmaya ümitli ve azimliyim.' diye yazarak bir ceylan derisiyle haber gönderdi. Güzellik'ten kısa bir cevap geldi: 'Ben namuslu bir kadının adımlarını kötüye çıkarmasın, peşimi bıraksın' Kendisini muhatap görmemesine de, peşimi bırak cevabına da aldırmadı Aşk. Bir mektupla karşılık verdi: 'Divaneliğime sebep, servendaminiz, gül nefesiniz ve badem gözlerinizdir' dedi. Rivayete göre haberci Güzellik'in yanına gidince Aşk'la birleşmeye niyeti olmayan kadın, iki gözünü çıkarıp gümüş bir kaba koymuş ve üzerine ipek bir şal örtmüş, bir de mektup ilâştirerek göndermişti. Habercinin getirdiği çiçek desenli ipek şal örtüyü özenle açan Aşk, bir sevinç çığlığı atarak bayılmış, ayıldıktan sonra örtünün altındaki badem gözlere bakarak ağlamış, mektubu gözyaşlarıyla ıslatarak okumuştı: 'Eğer muradınız gözlerimse ben onlardan usandım, size armağan ediyorum...' Gerisini okuyamamış ve kırk gün kırk gece sonra kederinden ölmüştü. Rivayete göre Aşk'ı, Hacı Bayram camiinden inince Maliye Bakanlığı'nın Gelirler Genel Müdürlüğü'nün bulunduğu neoklasik yapıya inen sokağın bir yerine, Güzellik'i ise az aşağısındaki İş Bankası Ulus şubesinin bulunduğu binanın yerine defnetmiş ve başlarına gül ağacı dikmişlerdi.

Solgun yapraktan toprak notları

Gecenin mi, toprağın mı gözleridir bu vakitte hışırdayan? Zeynebin iniltileri mi? Annesinin toprağa dönüşen cesedi mi? Onun da mı dili var? Güneşin ve toprağın dili olduğu gibi, onun da vardır. Güneşin yedi rengi yansır topraktan, çiçek olur renge dönüşür. Yeşildir, gecenin ve toprağın gözleridir. Annemi isterim diyor Zeynep. Onu elleriyle verdiler toprağa. Topraktan, toprağa girmekten ve toprak olmaktan korkma! diyen dedeme ve amcama bakarak dayım kendi eliyle onu toprağa verdi, üzülmeyi biliyorum. Dayımdan böyle bir incelik beklemiyordum. Biz de mi gireceğiz buraya? diyerek ağlayan emekli Mal Müdürü Hüseyin Bey'den ibret almalıydı diye düşünüyorum. Dayımın ruhunu hiç bu kadar toprakaltı görmemiştim. Annemi istiyorum ben. Gözyaşlarıma ortak olması için değil. Annemi istiyorum. Toprak olmasından, toprağa girmesinden değil; bunlar ürkütmüyor beni. Dayım, ah o dayım yok mu, onu hiç böyle görmemiştim...Annemi bir çiçek, bir dolunay bilirdim. Toprağa girer girmez dedem gördü ve söyledi. Şirketin olağan genel kurul toplantılarına rastladı diye üzülmüş dayım. Annem böyle bir zamanda hastalanmamalıymış, masraf çıkarmamalıymış. Dayım, Katar'dan gelecek inşaatçılarla görüşüyormuş. Anlaşma imzalanmak üzereymiş. Otuz milyon dolarlık bir yatırım olmuş bu. Ülke turizmine büyük katkısı bir yana, önemli miktarda döviz de girecekmiş ülkeye. Peki Saber Bey hay hay efendim...teşekkür ederim...önemli değil, kardeşim rahatsızlandı biraz, evet nerede kalmıştık? Nurhan Paşa aramış beni de. Babam dayımı görmek istemiyor, domuz görüyorum sanki diyor. Ziyaretçiler arasında dayım yok. Nerede? diyor annem, beni görmek istemiyor mu? O nasıl söz diyorum. İstemiyor işte! diye atılıyor babam, işleri çokmuş diyor. Annem anlamıyor. Ağlıyorum, bakıcılar, hastane görevlileri de alıştılar. O bir görünüp bir yiten de kimdi? Babamla ne kadar yakındı. Annemi sordu. Şifa diledi ve gitti.

Biz de mi oraya gideceğiz? diyor Hüseyin Bey, geceleri gözlerime uyku girmiyor artık diyor, bu insanların hepsi namuzsuz. Yirmi beş yıllık memuriyet hayatıma leke bulaştırmadım ben. Şerefli bir geçmişim var. Bunların mimarları daha dün il mimar müdürüne rüşvet vermekten hapse girdi. Nasıl girdim bunların içine? Böyle gitmez, böyle sürmez bu. Ayrılacağım şirketten. Annem, başım! başım! diye inleyip durdu bütün gece. Beni unuttu hastabakıcı geldi, doktoru çağırdı. Müsekkin verdiler. Doktor rahat değildi, anlıyorum. Babam mı o ağlayan, koridoru izmarit ve sabırsızlıkla dolduran? Babamın ferî kalmamış gözlerinde gecenin soluk gözleri ve renksizlik. Annem ellerimi tuttu okşadı sarıldı bana. Toprak kokusu genzimi dolduruyor. Ne hastabakıcı gelir şimdi, ne doktor tedirgindir. Kimse görünmez. Dayımın ruhunu kötü ruhlar kuşatır. O da uyuyamaz bilirim o da gözlerini kırpamaz. Nasıl uyusun? Onu da sarar bir toprak kokusu, korkunun ve karanlığın gözleri ona bakar. Karısın dırdırları, kızının saygısızlığı onu uyutmaz bilirim. Bilirim Çankaya'da, uyuyamaz, Demetveler'deki babam ve Hacettepe'deki kardeşi uyutmaz onu. Kötü ruhlar kuşatır ruhunu, üzerine üzerine eğilirler... 'Mersi canım' 'Saber bey ne alırlar?' 'Benim orada nüfuzlu dostlarım var,, bi sorunuz olursa...' 'Saber beyin yeri ayırtıldı mı?' 'Kızım öğleyin Anadolu klübüne gideceğiz, rezervasyon yaptır üç kişilik' 'Saber bey'in de Allah belasını versin, tatil köyü projesinin de. Benim kardeşimin kızı, oğlu ve kocası orada öksüzler şimdi. Saber beyinden de başlarım! Alçaldım, sahi bu kadar alçalabildim. Ben ne yapayım, Saber beyin önerisi dayanılacak gibi değil. Yıldız beni istiyordur. Kim vardır başında acaba? Güzel kardeşim benim, biliyorum sonu nereye varacak bu işin.' Annem uyumamış ben dalmışım yağmur başlamış. Toprak kokusu dolmuş içeri. Annem kokuyu duymamış. Toprak kokusuyla uyardı beni. 'Dayın niye gelmiyor?' sorusunu duymamak için ağladım. Babamı içeri bırakmamışlar, bağırtısı geliyor. Annemin ferî kesildi, eriyor, toprak kokusu...Anlamadığım şey emekli Mal Müdürü Hüseyin Bey'in ameliyata alınması, baygınken köpeklerin kovalaması. Doktor, 'anlayamadım' demiş. Hüseyin bey, 'biz de mi gireceğiz buraya?' demiş. Beynimde uğultu. Babamın bağırtıları, dayımın çığlıkları göğü tutmuş, farkında değiller. Dedem de farkında değil. Saber bey temaslarına devam ediyor. Bir yemek vermiş dayım Marmara'da. Dayım neler ihsan etmiş, bilmiyorum. Ruhundan kopan çığlıkları duyunca ürperiyorum. Kimse duymuyor. Temizlikçi kadın, ne biçim bi adam bu diyor sekretere, kardeşi göz göre göre ölüyor kılı kıpırdamıyor. Varsa yoksa iş, gözünü toprak bile doyurmayacak. Babam, bu gece yatmalı dedi, ben kalacağım, git biraz dinlen. Üstelemedim. Dedemi hiç böyle görmemiştim. Gece gözüne uyku girmede. Ölümötesinden söz etti. Sonra annemin ef'al bilançosunu çıkardı. Muallime olduğu için sevabı çok dedi. Öğrencilerini hatırladım. Ziyaretine gelirlerdi. Annem için ne kadar değerli olduklarını şimdi daha çok anlıyordum. Toprak dedi dedem, mübarektir. Hava ayinesinde güneşin zayıf bir ışığı görünür. Su ayinesinde güneş ışığıyla görünürse de yedi rengi görünmüyor. Fakat toprak ayinesi, çiçeklerinin renkleriyle, şemsin zıyasındaki yedi rengi de gösterir. Dedemin sözcüklerine Hüseyin Bey'in gereksinimi olduğu açıktı. Bunlar annemin ruhuna yansır diye umuyorum, ama kimseye söz edemiyorum. Genel kurul bitmiş, Saber Bey anlaşmayı imzalamış. Dayım annemi sormamıştı, çığlıklarını hala duyuyordum. Annem ne dayımı soruyor, ne de babamın uykusuzluktan morarmış gözlerine bakabiliyor. Bakıcılar ve doktorlar dayımın telefonundan sonra koşuşturuyorlar. Dayım arabasıyla geliyor hastanenin kapıları aralanıyor. 'Olmasa Avrupa'ya götürelim'ler, 'ben demiştim kocası olacak namuzsuz adam neden oldu'lar...

Öyleyse toprağa girmekten korkma! diyor dedem. Dayımın çığlıkları ruhumu ürpertiyor, anneme toprak kokusu siniyor. Babam toprağı duyunca bayılıyor. Dayım bir daha yaklaşıyor hastaneye. Doktorlar üzgün. Ben okuyorum. Levazımatçıyı arıyorlar. Dayımı arayan arayana. 'Gazeteye ilan verildi mi?' 'Çelenkler ısmarlandı mı?' 'Toprağı hazırlansın' Ey toprak, artık sana dönüşmekten, ey kabir, sana girmekten korkmaz annem! Ey çığlıklar, sarın ruhumu, ürpertin! Ey dedemin ölüm ve toprakla ilgili yorumları, aklımı başıma alın artık; dayımın, Hüseyin Bey'in canlarını kuşatın! Ve sen, ey kırık plakta, sinema artıkları
süpermarket döküntüleri
şehir ölümleri
hastane düğümleri
imar planları
ihracat belgeleri ve Hergele meydanı satıcıları...
Çankaya sakinleri, onların traşlı, losyonlu köpekleri, bu kuramları duymazlıktan gelin! İçinizde beslediğiniz cinnet ve şehvet zakkumlarıyla ısmarladığınız çelenkler ve imzaladığınız çekler, birgün gelecek toprağa dönüşecekler. Karanlığın gözleri olacaklar. Annem için yedi hoca okudu. Gözlerimde iki damla yaş dondu, katılaştı. Onları toprağa götüreceğim. Ve bu iki damla gözyaşı ruhuma aşkı bağışladı.
Ruhumun ışığını anlamaya imkan yok. Güneş bile o ışıklara karşı bir avuç toprak. Yüzüm yalım yalım yanan bir ateş. Ruhum bu ateşte parlayan bir güneş.

Güller ve kanatlar

'Koş!' dedi ve döndü. Gözlerini aradım. Göremedim. 'Oku!' der gibiydi. Dinle neyden kim hikayet... Sadece ona aitti. Saçma ey göz eşkten gönlümdeki...Kör olduğunu farkedince üzüldüm. Buğday tenli, kırçal sakallı, pejmürde kılıklıydı ve elinde gül taşıyordu. Kırmızı goncalar patlamak üzereydi. Aranana akşam üstleri, mahşer kaygısı taşırdı. Adımlar tedirgin ve yorgun, taşıtlar kaçışır gibi sabırsız ve telaşlıydılar. Terkedilmişliğin hüznü içindeydiler. Yalnızlığın bir sevgili gibi aranan ürpertisi...Kızılay, herşeyin gurup güneşiyle turuncuya boyandığı Ankara akşamlarında çıldırtırdı insanı. Güneşi göremiyordum. Adamı ilk mi görüyordum? Güllerle ruhum arasındaki alışveriş, günlerce serserileştirdi beni. 'Gülle başla gülle bitir' diy fısıldamıştım. Sesimi aradı, 'sen yabancı değilsin.' 'Evet.' 'Sen yabancı değilsin' diye inledi tekrar. 'Kızılay'a niçin inmiyorsun?' Kaşlarını çatı. Kaçıyordu. 'Dur!' dedim, kaygılanmıştım, 'dur, çarpacaksın!' Gül suyu kıvamında yaşlar süzülüyordu gözlerinden. Tekrar kanatlarını açtı. Sığındım, 'gülle başla gülle bitir' diye fısıldadım. Kocatepe'ye tırmanan yokuşa sürüklendik. Sarı gülleri uzattı. Titriyordu. 'Bu akşam muştularla gördüm seni.' 'Gece bitmiyor ki...' 'Gece insana, insan güneşe taşınırken herşeyin hayatı bayılıyor.' Kızıl gülleri uzattı. Sevinçle uzandım. 'Dilinin gizlerinden kuşlar da anlar. Akşamın getirdiği ruhani çocuk, çağla gülü seviştirir.' Korkuyorduk. 'Kızılay'a ihtar ediyorsun' Cenaze başında görüyordu kendisini. 'Kasvetli boşlukta arıyorsun, kaybın acısını orada tattım ben. Ruhları büyük, tecessüsü küçük çocuklar. Ellerinin, gözlerinin ve seslerinin sıcaklığını duyuyorum. Annemi kaybedişin sancıları içindeydim. Geceye de güne de küsmüştüm, gözlerimle bedelini ödedim.' 'Güllerim, güllerim nerede?' 'Dur' dedim, 'sakin ol' Şehre nefret akıyordu gözlerinden. Akşamın mahremiyetine sığınuyorduk. 'Çocuktuk onlar.' 'Kurban?' 'İsmail'i mi duydun?' Bekledim. 'Ama o, kurban değildi.' Şimdi rahattı. 'Evdeydik, bir öğle sonu, hava müthiş sıcaktı, kavuruyordu. Metin'deki garipliğin acısını şimdi anlıyorum. Korna sesi yükseldi, iğrençti, nereye dediğimde hiç demişti sadece, derken Salih fırladı kapıya sürüklendim, koştum, ağladım, arkalarından. Kasvetli bir öğle sonu Metin kaybolmuştu. Durduğu sınır kavşaktı, tükenene kadar koşmuş, serap aramıştı. Önce şehre yürüdü, sonra isyana.' Vitrinler isyana sinmiş pusu gözü gibi dışarı fırlamışlardı. Pilsen Pub, Fıçı Bira, Salon tek. Kısıtlanmış, kuşatılmış, çığlıklaştırılmış, caddelere serilmişti. Yaralı bir ceylan sesiyle boşluğa seslendi: 'Sesini duymak istemiyorum.' Kocatepe minarelerinde ses yankılandı. 'Sen misin?' diye kalbiyle aradı, yaklaştı. 'Benim' dedim. 'Gidelim n'olur.' Sustum. 'Ağlamamı istiyorum' dedi. Ağladım. 'Susmanı diliyorum' dedi. 'Gülle başla gülle bitir' dedim. Döndü, 'koş!' dedi. Kuş hafifliği ve gül taşıdılar.

Kuğu büyüü

Evime döndüm. Gece, korkak yalvarışıyla karşıladı. Koridordan geçerek odamın sınırını taştım. Şezlongum kanla lekelenmişti. Koltuğum devrilmişti. Kitaplarım küf kokuyordu. Duvar diplerim yosun tutmuştu. Etajerdeki dağınık eşya zihnimi bulandırıyordu. Aynam yerli yerindeydi. Bu dayanılmaz kargaşada koltuğumu düzelterip yığıldım. Ruhuma karabasan gibi çöken geceyi kararttım. Gökyüzünde her parlayana yıldız derdim. Yeminimi bozmuştum. Binlerce kez döndürülmüştüm. Eşyayı kaybediyordum. Zamanın yapraklarında telaşlı bir karanlıktan başkası değildim. Soyundukça soyunmuştum. Kadife gibi yumuşacık eşiğinden kaçmışım. Kıskaç bir yağmur şaşırtmıştı beni. Utanmaz bir teşhirci olup çıkmışım. Herşeyimi yitirmiştim. Yağmalanmışım. Ruhumu taş kalpli düşlerde kristalleştirmiştim. Katı dünyalaşmışım. Tesadüf oyuncağıydım. Gelecek bela günlerini mahzene çevirmiştim. Kuğu büyüüne yattım. Derin bir sessizlik çöktü. Gecenin sizin için şaşırtıcı bir vaktinde bir sese uyandım. Aynamdı çağıran. Beklerdim. Gün doğmak üzereydi. Güneşin ilk ışıklarını kolladım. Aynamı güneşe karşı tuttum. Yedi rengini aldım. Küçük odamla güneş arasında bir bağ kurdum. Kükürtlü haritasında gezdirdim ışık oyunlarımı. Çok sevmiştim. Aradan yüzyıllar geçti. Bu oyun ilk bakışta çekici görünüyordu. Başımı ellerimin arasına aldım. Bu nesnel gerçeklik zarını nasıl yırtacağım diye düşündüm. Kuğu büyüüne yattım. Aynamı kırdım. Güneşe karşı pencereler açtım odamın tavanından, geniş yollar yaptım. Kalbimin gözbebeğine yerleştirdim.

Gerçeği inciten papağan

'Hayalini ele al benimle gel' dedi Yeşil Gözlü Adam. Papağan, 'önce yolu betimleyin' dedi.

Adam, 'kuşatmadan mı?' diye sordu. Papağan, 'önce kuşatın sonra betimleyin o halde' dedi.

'İşte' dedi Yeşil Gözlü Adam, onu dinlemiyormuş gibi; 'bir daire çiziyorum çevresine, artık hiçbir yere kaçamaz.' Papağan cilvelenmeğe başladı. Yeşil Gözlü Adam sergiden bir yaprak koparır gibi kızdı. Kurtulmak güçtü. Biri çıkıp perde üstünde onun kendisini hor görürken bile ne denli mağrur olduğunu söylese yine kızardı. Süt maskelerinden, yogadan, yeni araba modellerinden, semt pazarlarından, ucuz giyim fuarlarından söz ettiği Papağan. Nereden gelirdi aklına böylesine ayrıntılar. Yeşil Gözlü Adam bu kez acıdı o nazeninlere. Topkapı'dan bahsederken bir meydan açmak ister gibiydi. Yüzyıllarca ulu bir sultanın girdiği sulardan şimdi şehre bulanık bir iç sıkıntısı akıyordu. 'Zamandan soruyorum' dedi Papağan. 'Soru insanın meşruluğunun simgesidir' dedi Yeşil Gözlü Adam. 'Bunu da anlatıcıya bırakalım.' Halbuki tahkiye fikrinden çoktan vazgeçmişti. Eğer kaçınılmaz idiyse zaman, Jüpiter füzeleri henüz sökülmemiş, Küba krizi henüz yeryüzüne çıkmamıştı ya da usta anlatıcı Borges'in Kuşların Dili'ni keşfinden önceydi. 'Ne dersin onları tapınmaya çağırmamıştı değil mi?' diye sordu Adam. Papağan bunu duymadı. Sözcükleri anlamlı bir bütün oluşturmadıkları zaman sevmezdi. Yeşil Gözlü Adam, 'kendi kendini gıdıklayarak gülmeğe çalışıyorsun' dedi. Papağan, 'evet' dedi aptalca. Zekasıyla daima korkunç biri olan Yeşil Gözlü Adam'a baktı alık alık. Evden çıktılar. Cici Anne çocuk yuvasının solundan Bulvar'a sapan sokağa girdiler. Yeşil Gözlü Adam bengisuyu aramaya gidiyor gibiydi. Papağan oyundan bir sahneyi kendi replikleri bakımından eksiltmek niyetindeydi. Adam bunu sezmek için çaba harcamaktansa mutluluk anlamına gelen adını düşledi.

Bu kocakarı hilelerinden, hokkabazlıklardan usanmıştı. Papağan, 'o kitaplar niçin?' diye sordu. Adam, 'saat yönünde üç kez dön' dedi. Papağan döndükçe az ilerde bir ağacın simurgu aramakta olduğunu gördü. Yeraltına yayılmış, gizlilik örtüsüne saklanmıştı. Yeşil Gözlü Adam'ın gözleri sevinçle parladı. Kendisiyle bir gömüye yol bulabilirdi. Yüksek bir perde üstüne çıkıp ağacın insan parçaları gibi dallarını, meyvelerini, çiçeklerini aradı. Bir resim çizdi, sınır çekti, birbirinden sonsuz uzaklıktaki başlangıç ve sonunun arasında kuşkuya yer bırakmaz bir tasvir yaptı. Meyveden yaprağa çizdiği bu şekillerden kente giden yolu bulabiliyordu. Papağan'a döndü. O, aceleci davranmış; bu kez saat yönüne ters olarak üç kere dönmüş, Bulvar'a çıkmıştı. Kaldırımdaydı, yaya geçidine doğru sekiyordu. Yeşil Gözlü Adam mevhum bir zarara dağ gibi yük yüklemektense bulvara dönmeyi tercih etti. Bulvarın kalabalığa boğulan derinliğinde başkanlık seçimlerini ya da Noel kutlamalarını çağrıştıran bir şenlik kaynıyordu. Papağan sevinçle kanatlarını çırpı, 'bu eğlenceyi kaçırmamalı' Yeşil Gözlü Adam aptallara yüz vermekle ne denli yanlış yaptığını düşündü ama iş işten geçmişti. 'Acıktım' dedi Papağan ve satıcılardan, Bulvar'a bakan vitrinlerden aşırıldığı yiyecekleri, baştan savma kaygılarla yemeye başladı. Suyu donduran, geyik yavrularını kaçıran ve bir mağaraya giren fırtınalı, sürekli değişir, yazar-bozar tahtası kalabalığa karıştırdı. Yeşil Gözlü Adam, ne yoksulluğuyla artacak, ne zenginliğiyle eksilecek bu beraberliği sürdürmek istiyordu. Sıkıntılı, kimsesiz oracıkta kalakaldı. Cilvelerinden bıkmıştı, o zahmetleri hiçe indirir bir tokada razıydı. Seslere uyandı. Herşey birbirine yabancı, düşmandı. Kalabalıkta Papağan'ı seçti. Kimse ateşlemeyince yanmazdı. Alıp dehlizden geçirdi. Şehri simgeleyen anıtlar, yapılar, köprüler, süpermarketler, oyun merkezleri, yürüyen merdivenler, kavşaklar, sokaklar geçtiler. Gele gele İstanbul gibi görkemli bir kente geldiler. Şehrin orta yerinde uzak bir köşede oldukça pis bir ev gördüler. Miskin insanların yaşadığı evin yanbaşıda bir fabrika yükselmişti. Meydana açılan kapılarından, şeffaf pencerelerinden oldukça tuhaf bir fabrika olduğu anlaşılıyordu. Çevresi ruhlarla hayatlarla doluydu. İnsanların kimisi otobur, kimisi yalnızca balıkoburdu. Yiyecekleri de fabrikanın alacakaranlığı gibi acaipti. İlk bakışta insanda dehşet, Papağan'da korku uyandıran bu evle fabrikanın balıktan başka bir şey yemiyen sakinleri haylaz bir pusudaydılar. Yeşil Gözlü Adam kendi ağacına danıştı. Gizlemek için derin bir uykuya dalarak dağlarına vurulanları düşündü. Papağan yüzünü söndürmekle gökleri örteceğini sanmıştı. Bunu, evi ve fabrikayı ilk gördüğündeki tepkisinden çıkarmak mümkündü. 'Saat yönünde üç kez dön' dedi Yeşil Gözlü Adam. Papağan belli belirsiz bir ötüşle, 'peki' dedi. Dönünce bir başka dünyanın ışıkları belirdi. Uzakta, daha çok korkmuş olarak şehirlerden, barok süslemeli görünen gerçekte arabesk işlemelerle çatılmış bir sakf gördüler. Divriği Ulu camisinin kapısındaki taş işlemeler yanında sönük kalırdı. Saydam duvarlarıyla küçük büyük saraylar yükseliyordu. Walt Disney'in şatosundan çok, eski zaman elbiselerinden soyunmuş, binbir gecenin gizemli kasırlarını andırıyordu. Göğün gözbebeğine yerleşmiş, göğe bir göz çizmiş, dönüp kendi hayatını yazan bir kalem olmuş gibiydi. Kapılar, geniş meydanlara açılıyordu. Göz kamaştırıcı bir görkemdi. Akılmaz bir ihtişam. Işıl ışıldı her taraf. Çiçeği olan her bir bahar anları ki o yüce tezgahlarda kıskançlık fışkırmıyor. Nesnel gerçekliği hırpalayan bir satranç da oynanmıyor. Yeşil Gözlü Adam önseziyle hissetti ki, tek ütenha görünen ışıkvevlerinde boy atan çiçekler var. 'Işık libaslarıyla yalınayak' dedi coşku dolu bir sesle. Papağan kendisini olgunlayan bir tavırla, 'nefrete sığınan engereklerin ülkesiymiş burası' dedi. 'Venedikli tüccarların önemli bir uğrak

yeri, kralın ikinci karısı soluğu ışık saçan seyisiyle aldatınca ilkin kaledeki zindana kapatmış onu sonra arslanlara parçalamak üzere...’ Yeşil Gözlü Adam canını dişine takarak Papağan’ın sayıklamalarını dinledi. ‘Bu gereksiz bilgi yığınınan zihni sıyırmalı’ diye düşündü. Kaldı ki bir sedef çok inciyi saklayabilirdi. Küçük, latif bir çark vardı onun dimağında, sürekli işliyordu. Papağan ayırımında değildi. Mecazla teşbih en uzun ömrünü Yeşil Gözlü Adam’ın zihninde sürmüştü. Her çiçekten düş hazinelere giden bir menfez açardı. O evrensel uykudan uyandırırçasına aklını ‘çılgılığımı iye dinle’ dedi. Papağan, artık bu oyuna bir son vermeli dedi. Yeşil Gözlü Adam, ‘öyleyse toprağa benzeyen vehimlerinden soyun’ dedi. Papağan kuru bir sesle, ‘bu bomboş saraylardan da senden de bıktım’ dedi. Yeşil Gözlü Adam uzakta, yere inmiş bir düş ülkesi gibi yükselen saraylara baktı uzun uzun. İnatçı bir müddeiumumi gibi fehme karşı nazlanan Papağan’a, ‘bu yazgısal beraberliğimize ağlıyorum’ dedi, ‘basiretin kör olmasaydı saraylardaki ceylanları görürdün.’ ‘Ceylan mı?’ diye kikirdedi Papağan, ‘daha neler! Sayıklıyorsun sen, düşle gerçeği karıştırıyorsun’ dedi. ‘İşte, bu perceremin önüne dek sorulan sevimli, küçük çekingenleri de mi görmüyorsun?’ diye sordu Yeşil Gözlü Adam, ‘onlar annelerinden daha ürkek, küçük çılgınlardır.’ Papağan saf saf baktı yüzüne.

Yeşil Gözlü Adam, ‘ceylanı görmedin mi hala?’ diye sordu acı dolu bir sesle. ‘Şu sapsarı ot kurusundan mı söz ediyorsun?’ dedi Papağan. Adam, ‘gözlerini ve kalbinden çözdüğün bir bağı ona tak’ dedi, ‘işte tedbirsiz ve lirik bir dansla yine karşımıza çıktı.’ Papağan, ‘buna halüsinasyon diyorlar dostum’ dedi alay ederek. Yeşil Gözlü Adam yavru ceylanın peşine takıldı, ormana girdiler. Bu süre avı saraylarda kayboldu. Papağan’ın yanına döndüğünde soluk soluğaydı. Kibirli aklıyla adım adım küçük düşürmeye çalışacaktı onu. ‘Orumuzlar düşte korku ışığı yazanlar içindir’ dedi Yeşil Gözlü Adam. Papağan sözünü kesti. Hayatı boyunca duymadığı acı sözler söyledi ona. Adam gülümseyen yeşil gözleriyle baktı, ‘belki de ışıkla besleniyorlardır’ dedi. ‘Işık, darı tanesinden farklı mı yani?’ Yeşil Gözlü Adam kendi ışığının vurduğu patikadan evine dönüyordu. Sürgündü. Dimağında bereket hissettiği anlardı. Bilinci dünyaya uyanırken kaçtığı köyü gibi bu sarayların ardısına uzayan dağlar da rengini boyuyordu. Mutluluk adını aldığı Isparta’daki günleri anımsadı. Baskıdan bunalarak kaçmış, yatılı sınavları da kazanamamıştı. Okul müdürünün odasına heyecanla dalmış, ‘ya beni okula kaydederseniz ya da intihar ederim’ demişti, ‘okumak için evimden kaçtım, geri dönemem.’ Babasının ölümü, ağabeyisinin kasaplığı, annesinin şafağa dek süren gece okumaları, aşkı tanıyan her çocuk gibi onu da yaralayacaktı. Zemheri günleri-ydi. Seherden önce okula gidiyorlardı. Üç arkadaşıyla küçük ahşap bir ev kiraladılar. Yatılı olmayan bölüme devama başladılar. Bir gece ısınmak için gittikleri arkadaşının evinde, bahar sabahı sokakların تنها olduğu bir saatte, bej renkli elli altı model bir chevrolet arabada kendisini selamlayan Yolcu’nun kitaplarını gördüler. Toparlanmağa çalışmış, selamına nasıl karşılık vereceğini şaşırmıştı. Merdivenleri çıkışını, kapının açılışını, kendisini tüy gibi hafif hissedişini, kapının hemen arkasındaki sedirde yorgana sarılmış olan Yolcu’nun yüzünü, ansızın kalkışlarını, ‘mutluluk’ adını, hep ince bir sis tabakasının arkasından hatırlayacaktı. Isparta Tugay camisinin inşaatı da bir törendi. Papağan bunu nereden bilsindi. Yeşil Gözlü Adam sadece antik bir masalla başlayan yalnızlığını düşünüyordu. Çocuktuk, yedi sekiz yaşlarındaydı. Şafağı bekler, kitabını ışığa çevirirdi. Babası rüşdiye mezunuydu, arkadaşlarıyla birlikte akşamları kasabanın meyhanesinde saz çalıp şarap içerlerdi. İlerde gazeteci olacağını, kırk dört yaşında Paris’e

gideceğini hissediyordu. Terzi çıraklığı yapıyordu tatilde. Bir gün dükkanda yalnızken insanlar arasında nasıl temiz bir kimlikle yaşanabileceğini anlatan bir masal yazdı. Yıllar sonra Paris'e paramparça giderken, 'antik bir masalın akışına ölüyorum' diyecekti. Masal saf duyguydu. Kasabadan yaşlı bir adama okuttu. 'Bu yazarların işi' dedi adam. Yıllar sonra yitirdi masalı. Paris'te haftasonu Orleans'ta resim müzesini gezerken 'Afrika'nın uzak bir köşesinde olduğunu söyleseler yürüyerek gitme zorunluluğu olsa bile gidip alırdım o masalı.' diye düşünecekti. Kasabada bir adet vardı o sıralar. Köyün delikanlıları tıraş olur, yeni pabuçlarını giyer, gösterişli giysilerini üzerine geçirir, kasabanın ana caddesinde üçer-beşer kişilik gruplar halinde gezerlerdi. En güzel giysilerini giyinmiş, süslerini takınmış genç kızlar da karşı yönden yürürlerdi, aynı çizgide buluştuklarında kızlar ikiye bölünür delikanlıların yanından geçer, tekrar birleşirlerdi. Bir gün Cennet adında güzel bir kız kendisine gülümsemiş ve küçük bir çocukla pembe mendil gönrdirmek istemişti. Çocuk ona getireyim derken başka bir delikanlıya götürünce babası kızcağızı bir güzel dövmüştü. Yüzündeki morluklar geçene dek görünmemişti sokakta Cennet. Ortaokuldaki Nafize öğretmen de Cennet'i ona gülümsediği için sevmezdi. Türkçe öğretmeni olan bu sinirli, aksi kadın bir gün 'herkes Yahya Kemal'in bir şiirini ezbere okuyacak' diye ödev vermişti. Yeşil Gözlü Adam, 'Ufuklar'ı okudu. Sırayla herkes okuduktan sonra Nafize öğretmen 'sen bir daha oku bakayım' deyince 'okumam' dedi. Çılgına dönmüştü kadın, sınıfta çıt çıkmıyordu. Nafize öğretmen, 'niçin okuyamıyormuşsun bakalım?' diyerek çıkıştı, kızgınlıktan sesi ve elleri titriyor, gözleri öfkeyle parlıyordu. 'İlkin ödevim olduğu için okumuştum, şimdi keyfiniz için okumamı istiyorsunuz' demişti. Bu olaydan sonra Nafize öğretmen azarlamak için fırsat kollardı. Diğer sınıflardaki arkadaşlarından kendisi için, 'bu okulda bir tek edebiyatçı var' dediğini işitecekti. Duvar gazetesi çıkarıyordu Nafize öğretmen, öğrencilere, 'ne türlü sorunlarınız olursa olsun bana gelin, benimle çekinmeden herşeyi konuşabilirsiniz' yollu telkinlerde bulunuyor, çoğu zaman kafalarını karıştıran şeyler söylüyordu. Bir gün birinci sınıftaki kimi öğrencilere, 'Nafize öğretmeni mi çok seviyorsunuz yoksa Allahı mı?' diye sordu. Öğretmenin kulağına gitti bu. Teneffüste herkes bahçedeyken onu çağırdı, kapının eşiğinde merdivenin başında hışımlı hışımlı söyleniyordu, gitti, yanağında şiddetli bir tokat şakladı. İstifini bozmadan öylece durdu. Öğretmenine baktı. Kadın ağlayarak içeri kaçtı. Disiplin kurulu toplanmıştı, Nafize öğretmen hala ağlıyordu müdür yardımcısının odasında. Başını masaya dayamış, sarsıla sarsıla ağlıyordu. Disiplin kararını öğrenmek için kapıda tek ayak üstünde beklettiler. Az sonra kapı açıldı, öğretmeni çıktı, uzun topuklu bir iskarpin giymişti, koridora serilmiş örgülü yolluğa takılınca ayağı, yuvarlandı. 'Ya o gider bu okuldan ya da ben' diye bağırdı, sesi koridorda yankılandı. Tekrar kurul odasına girdi. Sonraları Nafize öğretmenin tutumu değişmişti. Bir gün kente giderken otobüste yan yana oturmuşlardı. Kulağına eğilip 'biliyor musun bize ne nazarla bakıyorlar?' demişti, tuhaf tuhaf yeşil gözlerinden ayırmadan bakışlarını, eklemişti; 'beni bir fahişe olarak görüyorlar, seni de birlikte olmak için evime götürdüğüm biri.' Bunu, 'kaba bir demir yığınının farkı yok' dediği Eyfel'e gittiğinde de anımsayacaktı. Louviers'de vitrindeki resimlere bakarken de. Birkaç delikanlı gelecek yanına, 'neye bakıyorsunuz?' diyeceklerdi 'ne kadar güzel değil mi?' diye soracaktı. Onlar, 'biz resimden anlamayız' diye cevap vereceklerdi. 'Peki siz şiirden anlar mısınız?' diye soracaktı. 'Hayır' diyeceklerdi. 'Öyküden, masaldan...' 'Hayır' 'Bence siz laftan da anlamazsınız.' Tekrar şehre döndüler. Yeşil Gözlü Adam ceylanlara kimi zaman görünen, kimi zaman ayağının ucunu dahi göremeyen

şimşek gibi mektuplar yazmağa başladı. Papağan gizlice ele geçirdiği mektup kopyalarını jurnalistlere verdi. İçinde Yeşil Gözlü Adam'ı tutukevine kapatacak denli suçlar olduğunu sanıyordu. Versailles, banliyöler, sergiler, ulusal kitaplıklar, danseder gibi yürüyen siyah adamlar, arz-ı mev'uda kapılan o pis insan kokusu, dilenciler, sokak konserleri, seks-shoplar, Sefiller'in uzayan bir gölge gibi kaybolduğu ara sokaklar, görkemli malikaneler, eşi tıpkı bir arşiv gibi çalışan özgürlük düskünü sovyet yazarı, barok yapılar arasına sıkışmış bir pansiyonun küçük odasında sadece kendesiyle haşır kapısına bir anahtar olmayı başarmış teoloji bilgini gibi, daha pek çok Nil'i geçenleri gördüler. Prof. Dumant 'Gün Gibi'yi okduğunda Verlaine'i önermişti. Yeni yeni alışılıyordu Paris'e Yeşil Gözlü Adam. Henüz kendisini alan bir ses yoktu. Montfermeil betimlemeleri yaptı, Sorbon IV'te dil kursuna kaydoldu, bir pansiyona yerleşti. Okulda, sokakta, radyoda, televizyonda konuşulanları anlamaya çalıştı. Paraya ihtiyacı vardı. Ne zaman yoktu ki. Yeşil Gözlü Adam'ın, bu büyük mecaz avcısının bir işi yoktu zaten.

'Bereketle yaşıyorum' derdi. Üsküdar'daki balıkçıyı hatırladı, 'taze mi?' diye sormuştu satıcı yüzüne dahi bakmadan 'burada bayat olmaz ağbi' demişti. 'Yani taze diyorsunuz' Balıkçı bu kez yüzüne bakmıştı ortağının tarttığı balığı uzatırken, biraz da sinirlenmişti, 'güzel ağbicim götür, bayatsa geri getir paranı geri al.' 'Peki' demişti. Akşam, elini yakıp dudaklarının arasında şaplatarak emerken parmağını, kızaran balıkları fırından çıkarmış ve bayat olduklarını anlamıştı.

Ertesi gün balıkçıya giderek, 'paramı geri istiyorum' demişti. Balıkçı sert bir sesle karşısına dikilen bu adamı belki tanımamıştı, ama balığın tutarını iade etmişti, tek söz dahi etmeden Oturum sorunu vardı şimdi Paris'te. Konsoloslukla uzun süren cedelleşmeler sonunda olay, bir Fransız mahkemesinde noktalanmıştı. Yoksa turist pasaportuyla gidip orada bir dil akseptansı alması mı neden olmuştu buna. Kuşkusuz bütün bu olup bitenlerde Papağan'ın gizli bir el gibi çalıştığını gözardı etmemek gerekecekti. Derken dağ merakı ortaya çıktı. Hoş bu merak yeni değildi. Çamlıca'dayken de sık sık koruluğa gider, geceyi dolunayın yıkadığı patikalarda heybetli ağaçların yükseldiği tepelerde geçirirdi. Birkaç arkadaşıyla birlikte dağa çıktılar. Gri orman tavşanlarını, okulu, kiliseyi, fabrikayı, kasabayı kucaklayan bir tepeden seyrettiler. Ve tabiatın insana nasıl yeni şeyler söylediğini gördüler. Buradan Lübnan'ı daha rahat seyretme imkanını buluyordu. Kurban bayramı olmalıydı. Bayramları kaç zamandır memleketinden uzak geçiriyordu. Babadağ'ı hatırladı. Yine kurban bayramıydı, yine yayla camiiindeydi. Çocukluğunda kaçıp kaçıp atla kaybolduğu yaylada. Vadi yemyeşildi, karşı tepeye bağıra bağıra Sözler'i okurdu, sesi yankılanır, akşam olur havanın kararmasına aldırış etmezdi, Hz. Ali'nin atının ayakzının olduğu kayaya çıkar bağırırdı, at sevgisi böylesi küçük çlgınlıklar yapmasına yardımcı oluyordu. Bu kez yıllık izninin birkaç gününü geçirmek üzere gelmişti Babadağ'a, yayla evine kapanmıştı, kurbanı, yayla evinde, rüzgarın dallarda, yapraklarda, kuşburnu, meşe, karadut, katran, karakavaklarda ısıklık öttürdüğü dağda keseceklerdi. Oysa Paris'teydi. Ramazandı. Birazdan Çorumlu Seydi Efendi gelecek, sahura uyandıracaktı. Her iftar topluca, değişik bir evde açılıyordu. Afyonlu, Erzurumlu, Hataylı, arap kırması, türkmen, kürt, laz, arnavut, bu karyenin sakinleri ona çok aktüel konuları düşünme imkanını verecekti. Papağan'ı düşündü, yitip gitmişti sanki. Günlerdir sesi sedası çıkmıyordu. Akşam oluyor, Yeşil Gözlü Adam, aynı patikadan yurduna dönüyordu. Muhammed İsa adında biriyle tanıştı. Adam İtalyan karısından ayrılmış, İranlı bir botanikçiyle evlenmişti. Üç dil biliyordu. Kendisinden osmanlıca öğretilmesini istemişti. Güvenmişti ona.

Vilayet konağında çalıştığını öğrendi sonra, babası da emekli bir askerdi, subaylarla sık görüşüyordu, casus olduğunu neden sonra farkettiler, bir gün ona Simetri şiirini okudu, çarpıldı gitti, bir daha da gelmedi. Yeşil Gözlü Adam sol göğsünün derinliklerinde dayanılmaz bir acı hissetti. Bir dördlük uyandı içinde. Gelin odası kutlu karakol/Sartre'nin sol gözü akıyor/Eter kokularından baygın/M.M. sartre'ı Etopya ayıltıyor. Montfermeil'den memleketi Babadağ'a baktı. Şimdi Sarıkamış'ta Papağan'ın süreceği izlek avında, bıçak gibi kesen soğukta içtimaa çıkmış bir nefer de olabilirdi. Yüksek İslam Enstitüsü'nü on bir yılda bitirebilmişti. Askere yedek subay olarak gidişini engelleyen öğretim üyesinin mahkemedeki iddialarını hatırlayabilirdi. Onu karmaşık öyküler uyudurmakla suçlamıştı. Dersinden kırık not verince bir yıl daha kaybetmiş, yaş sınırını aşarak askere alınmak zorunda kalmıştı. Beyaz geceyi askerde tadacaktı. Bir gece o tuhaf cemsellerle dönerken yeryüzünün ansızın aydınlandığını görmüştü. Dehşet içinde dönüp arkadaşına baktığında onun hiçbir şey farketmemiş olduğunu anlamış, susmuştu. Kimseye söz etmeyecekti bundan, delilikle suçluyorlardı kendisini. Yalnızlığın ne kadar değerli olduğunu söylediğinde deli diye eğleneceklerdi, askerde insanın yalnız kalmasının, böylece içini zenginleştirmesinin mümkün olduğunu sanıyordu. İçtimaa çıkarken yaralarından kan damlayan dermansız bir esir gibi hissetmişti kendini. Babıali'de gerçeğin yılmaz bir savunucusu olan dostunun ölümünü haber almıştı. Şimdi çavuşun kaynarken tatsız tatsız fokurdayan su gibi sesini duymuyordu. Gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyordu. Çağırdığında gözünü kırpmadan gitmişti. Yirmidört saatini gazetede geçiren, sabah herkese 'hoş geldin', akşam 'güle güle' diyen, gündemi belirlemesini bilen, mizanpajından haftanın röportajına, haberinden başyazısına gazetenin bütün ayrıntısını izleyen dostunun yüzü geçiyordu gözünden. Hayalinde beliren mizansenler sanki bu genç ama deneyimli insanın ölümle tanışmayacağını düşündürüyordu. Gazetede yayınlanan ilk yazısı bir mektuptu. 'Devirdim içimdeki altı putu' diye başlayan bir şiir yazmıştı. Kanarya'da imamlık yapıyordu. Yirmiiki yaşındaydı. 'Köyümün gençleri domuz avına çıkmış' şiirinde de burada yazmıştı. Kız çocuklarına Kuran dersleri veriyordu. Bir gün papatya gibi açılmış onlarca öğrencisiyle İstanbul gezisine çıktı. Çocukların arasında olduğu halde Şişli, Beyoğlu, Harbiye, Karaköy, Eminönü, Sirkeci, Beyazıt, Aksaray ve Bakırköy'de gezdiler. Dükkan sahipleri kapı önlerine çıkmış alkışlıyor, taksi şoförleri başlarını uzatıp 'geleceğin anneleri! geleceğin anneleri!' diye bağırıyorlardı. Haftadabir yazı istiyordu gazeteci arkadaşı.. Böylece ilk adımını atmıştı. Sonradan edebiyat profesörü dostu mektubunda, 'kendinizi gazeteye kaptırmayın, gazete günlüktür, şiir yıldızlar gibi ebedidir' diyecekti. Askerlik dönüşü, başında tiftik papak, ayağında İngiliz pantolonu Cağaloğlu'na gazete binasına gelip yazışlarına çıkacaktı. İçerde sessiz bir savaş vardı, kimse kimseyle konuşmuyordu, selam verdi, ağızucuyla cevapladılar, günlerce sürdü bu tuhaflık. İlk günler camiinin müezzininde kalıyordu. Bir gün babasından kalma köstekli saatini, paltosunu ve takım elbisesini çaldılar. Gece düşünde hırsızın trenle Ankara'ya giderek bitpazarında giysilerini sattığını gördü, akşam aynı trenle Ankara'ya geldi, hırsız yakalattı. Öğleyin camiinin önünden geçerken iki delikanlıyla bir çocuğun yanan mescit için para topladıklarını farkettiler, onları seyre koyuldu. Cemaatin dağılmasına yakın para toplayan çocuklardan birisi, diğerleri camie girince gizlice kutudan para alıp cebine tıktırdı. Sağa-sola bakarken Yeşil Gözlü Adam'ın kendisini izlediğini ayımsadı, delikanlılar döndüler, çocuk telaş içinde karşıdaki bakkal dükkanına girdi, birkaç dakika sonra parayı doldurduğu cebini dışarı sarkıtmış olduğu halde çıktı, camie geldi.

Parayı içerde sayıp çıktıklarında hala izlendiğini farkedince diğer cebini de tersyüz etmişti. Gözden yitene dek izledi onları. Artık insanlardan kendisini kaybetmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı Yeşil Gözlü Adam. Karanlık, korkak hayatlı gösterişlerden tiksiniyordu. Kimsesiz, hiç kimsenin beklemediği yollara çıktı. Herşeyden uzaklaştırdı kendisini. Bir gece düşünde bir dörtlük daha söyledi. Uyandığında yoktu. Paris'te geçirdiği ilk ameliyatında da ism-i azam okuyordu içi, bu uyanışlar nasıl mutlu ediyordu onu. Günlerce hatırlamadığı dörtlüğün üzüntüsünü yaşadı. Şehre gittiğinde insanların birbirini yediklerini görünce irkiliyordu. Buna körlerin ihtirası diyordu. Eve kapandı. Papağan'dan da en azından bir süre uzak kaldığı için, zayıf aklına içinden geldiği gibi, inanmakla anlamak arasındaki farkı anlatan risaleler yazdı. Dehr, Lüb, Aya senfoni, İnsan Geri Dönmez, Simetri, Gün Gibi hep bu günlerde içinde uyanan mısralardı. Bir gün garip bir düşünceyle vasiyetini yazma ihtiyacı hissetti. 'Kitaplarım benim değil' diyordu, 'malım-mülküm yok. Öldükten sonra bedenimle iliştiğim kesildiği için gömülmek istediğim özel bir yer de yok. Kuru bir kişiyim. Dua edecek birkaç kişi çıkabilir. Çıkmasa da gözüm arkada kalmayacak, çünkü dünyayla ciddi bir ilişkim olmadı.' Yoksa hastalık melankolisi içinde mi bunları söylemişti? Öyleyse yersiz bulmamak lazımdı. O patikadan yine yurduna döndüğü bir akşam günlerden beridir ilk defa Papağan'ı gördü. Ormanın sırları arasında ne işi vardı onun? Sahi onunla aynı topraktan geliyordu. Tuhaftı. Sanki tüy değiştirmişti. Karanlıkta hüzünlü bir baykuşa benziyordu. Çok geçmeden arkasından birkaç papağan daha görüldü. 'Şaşırdın değil mi?' dedi Papağan öfke dolu bir sesle. 'Bunlar ölümün pençesinden kurtulanlar' dedi Yeşil Gözlü Adam. Papağan gelip tam önünde durdu, dik, kibirli bir sesle, 'artık hiçbir şeyi düşündeki renklere boyayamayacaksın', dedi, 'umarım ayağını denk alırsın.' Yeşil Gözlü Adam akıncı tavrı takınan Papağan'a baktı, oldukça sakin bir sesle, 'bu, karanlıktaki görüntüne bir şey katmıyor' dedi, 'hep o bildiğim aptalsın sen.' Papağan'ın gittikçe kabaran öfkesine aldırış etmeyerek ekledi, 'insan sakin bir deniz gibi hiçbir fırtınaya düşmeden ömür süremez.' Yeşil Gözlü Adam Papağan'a önem vermeyerek, onu bir tehlike olarak görmeyerek sık sık kente inmeye başladı. Moskova film festivali için sol gözünün kaymasına aldırış etmeden elçilikteki kokteyle giderek sanatla ticareti takas eden yönetmen arkadaşını gördü bir gün. Öğrendi. Rejisör, senarist eşinin nemrud karıncası gibi hissetmişti kendisini. Şimdi konsolostaki kokteylde ayağı kaymış, sol bacağı tibia ve fibula başından kırılmıştı. Küçükcamlıca'daki iki odalı küçük evine eşiyile gelirdi, konuk olurdu Yeşil Gözlü Adam'a. Hayat öyküsünü film yapmayı düşünmüştü. Sonradan dostlukları bozulmuştu. Yeşil Gözlü Adam, garazsız atmosferlerde nefes alabildiği için, bu saflığa dayanamayan birliktelikleri sürdüremezdi. Bir akşam sembolist felsefe tutkunu sosyal bilimci dostuna rastladı. Tarabya'daki malikanesinden Michigan'a oradan seküler eğitim modeli uygulamaları için Endonezya'ya gittiğini evle okul arasında taşınıp durduğunu söyledi. Kitapların kaldırımında sergilendiğini, kilim desenli heybe çantaların, sinemaların, barlarda, cafelerde, çiçek pasajında, ferah pastanesinde, basma entarili, deri sigaralıklı, zippo çakmaklı teşhir edildiği Beyoğlu'nda imge hırsız şair arkadaşıyla karşılaştı. Artık pop müzik dünyası da bir piyasaydı ve gençlerin gününbirlik isterlerine göre biçimleniyordu herşey. Şiirde de Divan'ın istenildiğinde talan, çoğu zaman tukaka edilen sahipsiz bahçe gibi görüldüğünü hatırlatıyordu şair. Vahdet-i vücud'u söylemi bakımından kendisine yakın hissettiğini anlattı. Yeşil Gözlü Adam bir konferansında imge hırsız şairi kendi imgelerini çalmakla suçladı 'şaha kalkmış gümüş kanatlı atlar' dizesindeki atlar'ı çalmıştı.

Utanmadığını, küstah bir düzenbazlıkla kendisini haklı çıkardığını görünce ondan da öğrendi. Gençlik duygularını ayaklandırdığından defalarca seyrettiği film için neden ülke aydınlarında bir suskunluk olduğunu anlamaktaysa hiç zorluk çekmedi.

Yeşil Gözlü Adam akşam Beyoğlu'nda kenid trajik yazgısına yakın bulduğu Tommy filmini seyretti. Salon bomboştu. Tarkovski haftasında Ayna'yı da-belleği yanıltmıyorsa- üç kişiyle izlemişti. Tommy'yi seyreden yeni Türk edebiyatı profesörü dostu, 'Mevlana çağımızda yaşasaydı bu filmin diliyle konuşurdu' demişti. Yağmurun inci inci yağdığı o ikindi üzeri, çalıştığı gazeteye uğradığında santral görevlisi bir arkadaşı Ankara'dan geldiğini, kendisini aradığını, akşam garda bekleyeceğini söylemişti. Gara gitmiş fakat bulamamıştı onu.

Son tren gittikten sonra eve döndü ve sabaha dek uyuyamadı. Gözlerini kırpmadan sabah ilk uçakla Ankara'ya gitti, dostunun evine hışımla koştu, kapıyı açtığında tokat gibi sözlerini çarptı, 'cevabınız ne?' Dostu şaşırmıştı. Saatlerce teskin etmek için uğraştı. Dönüş biletini almak için thy ofisine gittiklerinde kuyrukta bekleyen bir adama 'maymun' dedi. Adam tuhaf tuhaf baktı. Arkadaşı donup kalmıştı. Bilet alıp çıktılar, sormasını beklemeden, 'maymun olduğunu biliyor, bu yüzden tepkisiz kaldı' dedi. Havalimanına geldiler. Burada bir hafta önce Fransız feminist milletvekilini korkutmuştu. Annelik Karşısında Kadının Statüsünün Korunması Derneği'nin düzenlediği panele konuşmacı olarak gelen Gisele Halimi'ye bir soru sordu. Halimi, bu toplantıda sadece bir panelist değildi. Aynı zamanda ülkenin annelik düşmanı bir akımın öncülüğünü üstlenmişti. Yeşil Gözlü Adam sorusuyla bir ateş gibi düşmüştü ortalarına. Arbedede Halimi toplantıyı terkedip apar topar havaalanına koştu. Limandaki kadınlar arasında laşe diye nitelendirdikleri de vardı. Bir gün, Yenibosna'ya giderken otobüste, Küçükçekmece'ye giderken de trende 'zebil' diyecekti bazı kadınlara. Kadın Hamlet'i çekip büyük umutlarla Moskova Film Festivaline götüren yönetmen arkadaşı bir kitap kurduydum. Bir zamanlar Berlin Film Festivali'nde altın ayı ödülünü kazanmış ve dikkate değer yönetmen olarak adını duyurmuştu. Safi kalbini ona taht yaptığı filmler çekmişti. Ticari kaygılarla yaptıkları da vardı. Ama aşk'a ilişkin filmiyle gerçek sanatın tadına varmıştı. Şimdilerde suskundu, bazı televizyon yapımlarına imza atmıştı. Babadağ öyküsünü filmleştirmekten çekinmişti. Tommy'nin yönetmeni için 'kendisini dahi zanneden bir deli' demişti. Yeşil Gözlü Adam telefonda, 'siz kendinizi tanımlıyorsunuz' diye cevap vermiş ve onunla ilişkisini kesmişti. Telefondaki yalvarmaları beş para etmeyecekti. Yeşil Gözlü Adam için en önemli şey, kalbini ve kafasını satmadan, bir başkasına da bırakmadan taşıyabilmektir hayatta. Yine işkeçlerine ceylan izi sürmeğe gitti. Bir gün, 'küçük kibar bir çiçekti' şiirini yazdı. Şiirdeki 'sedef bir güldü ateşli' dizesi Yeşil Gözlü Adam'ın, yazı denemelerindeki ateşi anlatıyordu. Sonra 'uzakla yakının sınırını çizen bir mimar gibi' diye yazmıştı 'Çiçeğe Dönen Yaz Südü' başlıklı şiirinde. Yeşil Gözlü Adam, ateşlerde yanıyor, sık sık kente inip manevi cehennemlerin dışında kalıyor, akşam gazeteye, geç vakit de eve dönüyordu. Papağan, Yeşil Gözlü Adam'la alay etmeğe başlamıştı. Onu ciddiye almıyor muydu yoksa? Anlaşılan Yeşil Gözlü Adam'ın kaderiydi bu. Kentte çok ciddiye alınan, sevilen biriyken, gazetede zekadan yoksun bir Papağan'ın çirkin tutumuna uğramaktan kurtulamıyordu. İnsan Hakları Bakanlığı'na yeni atanan Profesör Sayman'ın adı etrafında haftalık bir dergide skandal patlatılmıştı. Yeşil Gözlü Adam, olayı aydınlatmak üzere görevlendirilmişti. İlk iş olarak bakanı aradı, sonra gazeteye gitti, olayı görüntülediğini iddia eden foto muhabirini buldu, herşey bir esrar perdesine

büründü. Yeşil Gözlü Adam bu cansıkıcı öyküyü kendisi üretmekle suçlandı, ama yılmadı araştırmayı sürdürdü, olayın bir komplo olduğu, adı ortalıkta dolaşan kadının sahte bir telefonla aldatılmış bulunduğu ortaya çıktı. Konuyla ilgili bir rapor hazırlayıp kabine başkanına ve gazeteye verdi, bir kopyasını da alıkoydu. Ülkedeki etnik çatışmaları konu alan bir dizi araştırma yaptı Yeşil Gözlü Adam. Çatışmaların odaklaştığı bölgeyi altı pilot bölgeye ayırdı ve her yerde bilim adamlarının, saha araştırmacılarının, aydınların, olaylara karışan insanların katıldığı toplantıların metinlerini yayınladı. Daha sonra kentin en büyük kapalı spor salonunda 'cinsellik ve toplumsal şizofreni' konulu bir panel düzenledi. Bir haftasonu Babadağ'da Eliot'la tanıştı, onun Avrupa birliğini savunurken gerçekte dünya birliğinin temellerini araştırdığını öğrendi. Eliot ve Claudel çevirilerini eleştirdi. Çevirmen bir dil doçenti idi ve Yeşil Gözlü Adam'ı çok aydınlık bulmuştu. Bir bahar sabahı Uludağ'a gitti, ormandaki gölette mikrocanlıların görkemli dünyasını seyretti. Arkadaşları da ona deli gözüyle bakmağa başladılar. Canlıların dönüştüğünü, her hayat derecesinin farklı canlıların olduğunu, ama hayatın bilinç ve akıl ve ruhla bağıntılı bulunduğunu, organik herşeye canlı denilmekle birlikte hayattar denilemeyeceğini söyledi. Yine bir bahar ikindisiydi. Kadıköy'de iskelede gittikçe küçülen bir adam gördü. Kimsesizdi. Üstü başı yırtık, perişan görünümü, sıska; dişleri takır takır birbirine vuran bu ürkünç kemik yığını kucaklayıp hastaneye götürdü. Kimsesiz olduğunu, sahilde iskeleye yakın bir yerde yığılı kalmış bulunduğunu, kimsenin bakmadığını, tedavi edilmezse ölebileceğinden kaygı duyduğunu söyledi. 'Hastanın neyi oluyorsunuz?' diye sordular. 'Hiçbirşeyi' dedi. 'Tedavi giderlerini siz mi karşılayacaksınız?' dediler. 'Benim param yok' diye çıkıştı 'tedavisini ücretsiz yapmalısınız.' 'Üzgünüz burası özel hastane, ücret ödemeniz şart' dediler. 'Öyleyse bir günlüğüne yatırın, yarın gelip alacağım' dedi. Bırakıp doğruca kaymakama gitti, bir dizi işlem sonunda Darülaceze'de tedavi edilebileceği söylendi, hastayı oraya taşıdı. Düşkünlere Yardım Fonundan binbir güçlkle sağladığı birkaç kuruşla masraflarını karşıladı. Hergün ziyaretine gidiyordu. Zorlukla konuşabiliyordu adam, gün geçtikçe zayıflıyordu, fakat dilinden şükür kelimeleri eksik olmuyordu, Yeşil Gözlü Adam'ı da etkileyen de buydu, ne zaman 'nasılsın?' diye sorsa, adam hırıltıyla 'iyiyim, çok şükür iyiyim' diyordu. Cep harçlığıyla ay sonunu getirmeye çalışanlardandı Yeşil Gözlü Adam. Kısa süren evliliğinin ilk aylarında yaptığı gibi haftasonları pazaryerlerinde meyve sebze artıkları toplayıp, eve götürdü, yıkadı, temizledi, hastaneye taşıdı. Bir Cuma sonrası gittiğinde yatağı boştu, hemşireye sordu, o umursamaz, bilgiç tutumuyla, 'morgda arkadaşınız' dedi, morga irdi, imam odası. Gasilhane. Soğuk bir ölüm kokusu sinmişti. Koridorlarda korkulu bir serinlik çarptı yüzüne, ürperdi, henüz onbeş onaltı yaşlarındayken Konya'ya, oradan Isparta'ya, sonra İzmir'e kaçtığında olsaydı belki daha çok korkacaktı, korku güvenin aksi olmayacaktı, 'işte' dedi morgdaki görevli 'arkadaşınız burada' Ölünün yatırıldığı hareketli rafı çekti, bir tutam kemikti, kirli, beyaz bir beze sarılmıştı, çıkını aldı, hiçbir işleme gerek görmeden çıktı bir taksi durdurdu, bindi, 'Yenibosna'ya' dedi. Şoför ilkin hantal bir yayaya küfretti, sonra gittikçe yumaklaşan trafiğinden söz etti İstanbul'un, Yeşil Gözlü Adam'a sorular sordu, o susuyordu, asfalttan çıkıp asfalta muvazi toprak yola girdiler, az ilerdeki yaşlı çınar ağacının yanına gelince, 'durun' dedi, cebini yokladı, 'eyvah' diye bağırdı, 'cüzdanımı unutmuşum.' Şoför, laf olsun diye, 'ayıp ettin be ağbi, sözü mü olur, canın sağolsun' diye birşeyler geveledi ağzında. 'Öyle mi?' diye sordu Yeşil Gözlü Adam, 'vermesem olur mu?' Şoför, 'elbette' diye kekeledi, 'peki' dedi Yeşil Gözlü Adam, soğukkanlı, 'çok teşekkür ederim.' Arkadaki kemik dolu torbayı

alıp uzaklaştı, şoför, ardına bakmadan yürüyüp giden bu garip adamın gittikçe küçülen görüntüsüne baktı uzun uzun, içinden küfür savurdu, arabayı bağırarak uzaklaştı. Kabristanda kimsecikler yoktu. Bir çukur kazdı. Sessizce gömdü arkadaşının kemiklerini. Kapadı üzerini, bir zaman okudu, sessizce ağladı. Tam bu sırada, belki dün veya önceki gün defnedilmiş taze bir mezarın başında birini gördü. Onu farkedince mi yoksa gerçekten duası bittiği için mi uzun uzun Yeşil Gözlü Adam'ı seyrederek mezarlık içinde yürüdü. O da onu seyretti. Ruhuyla ona yakınlaştığını, belki de onun hissettiği gibi hissetti. Bunun üzerine adam başını çevirerek bir başka mezara döndü ve yeniden dua etmeye başladı. Orta boylu, lacivert ceketli, kahverengi pantolonlu, kasketliydi. Yer yer çamurlu olmasına rağmen, bu kabristanı sevdiği için dönerken yine mezarlığa paralel yoldan yürüdü. Geçenlerde burada sapanla kuş avlayan ama vuramayan çocuklar vardı, içinden koşmak gelmişti, sağında solunda bina olmadığı için koşmuştu. Çocuklar da arkasına takılmış, vargüçleriyle elli metre geriden gazeteye yakın bir yere kadar koşmuşlardı, dönüp 'artık gelmeyin' demek zorunda kalmıştı. Gerçekte Paris'te, o yemyeşil banliyödeki küçük evinden sabah çıkışında başlamıştı herşey. Çamlıca'da rastladığı adama benzer biriyle karşılaşmıştı. Mutad metroya giden yoldan değil, karşı yöne doğru biraz yürümek istemişti. Evlerden kurtulup loş ve yeşil saha arasındaki patikaya sapmıştı. Onu izliyordu. O civardan olduğunu sanmadığı biri yolunu dikine kesti. Ne pejmürde ne beyefendi denecek, orta kıratta biriydi. Yolunu kesti, sonra birkaç adım uzaklaşarak döndü ve 'acılar dünyadan ne büsbütün kaldırılır, ne insan büsbütün acıya boğulur, bıktırmamak için acıların yüzüne biraz tebessüm sürülmüştür o kadar' dedi, ardına bakmadan uzaklaştı. Yeşil Gözlü Adam'ın keyfi o kadar yerindeydi ki, 'dur! Ne diyorsun, devam et' demedi. Trene bindiği zaman ona dikkatle bakan kişi, okumayı sevdiği kitaplardan bir sayfa gibiydi. Sonra tekrar Çamlıca. Üsküdar. Vapurda herkeste bir uyku sersemliği. Güneş doğarken sersemliğini teşhir eden sakallı ve hemhemecilerden rahatsızlık duyan tecessüsü büyük küçük çocuklar vardı. İşe gittikleri ve dünyaya gelmedikleri her hallerinden belliydi. Eminönü'nden yeni bir otobüs ve birinci otobüste karşılaştığı kişiye bedel fakat ondan haberi olmayan Anadolu bir yolcu. Ucuz Giyim Fuarında açılan karavan mescidin kıblesinin kuzeye dönük olduğunu farketmişti. Yolcu bir süre sonra Yeşil Gözlü Adam'ın farkına vardı ve bildiği birşeyi sadece onunla konuşmak için sordu. Tıpkı selam verme ihtiyacını yerine getirir biçimde. O da selama nasıl karşılık verilirse öyle cevap verdi. Otobüsten inip gazeteye giden yola saptığında, ilk evlerin küçük yeşil bahçesinde iki çocukla bir delikanlının güvercinliklerinin kapısını açmış olduklarını gördü. Çocuklar güvercinlerin başlarının üstünde attığı taklalar aracılığıyla gökle temas kuruyorlardı. Beyaz, siyah, gri güvercinler. Yeşil Gözlü Adam'ın ilgilendiğini gören delikanlı, yaptığı işe biraz daha renk katarak gökle temasını sıklaştırdı. Soluğunu güçlendirdi. Yalvarırcasına güvercinlerinin daha çok takla atmasını istiyordu. Gözleri madem göğe dikilmişti, bunu fasılasızlaştırmalıydı. Yerde olduklarını unuttular. Onlar mı yerden bıkmıştı, yoksa göğün tadını herkese hissettirmek mi istiyorlardı, bilinmez ama Yeşil Gözlü Adam için önemli olan ne tamamen yerde ve ne tamamen gökte ve ne de hem yerde hem gökte olmaktı. Yerin ve göğün sahibi ortadayken hiçbir mekanı benimsemiyordu. Oysa Kızıltoprak'a ayarevine gitmesi gerekiyordu. Gitti de. Gramın yüzde birini tartan hassas terazilerde tartımlar yaptı. Akşam eve döndüğünde, 'bütün çiçekler ve çekirdekler bir sidret'ül-münteha çiziyorlar içimizde' diye başlayan şiirini yazdı. Yeşil Gözlü Adam dünyanın üstüne yattıkça uyanıyor, uyandıkça uyuşuyordu. Paris bir çiçekti şimdi,

hep onu kokluyordu. Ceylanlara yazdığı mektubunda Papağan'ın irtidadı yanında Paris izlenimlerini de anlatıyordu. Üsküdar'da nasıl yalnızlığını bölmek, insanlarla zaman zaman sohbet etmek için pazarları geziyorsa, Paris'te de müzeleri, sergievlerini, çarşıları, kitapçıları gezmeğe başladı. Birgün Louvre müzesini gezerken vestiyerdeki askılıkta kırmızı bir fular gördü. Yorulmuştu, barok, neoklasik, fütürist, kübik eserlerde gezinmenin ağırlığıyla oracıkta koltuğa yığılıp kalmıştı. Birazdan yaşlı bir kadının gelip telaşlı telaşlı çevreye bakındığını farketti, kadın kaybettiği birşeyi aramaktan çok, çalacak birşeyleri arayan bir hırsıza benziyordu. Yeşil Gözlü Adam sütunun arkasına gizlendi, kadın sağa-sola bakındı, kimsenin olmadığından emindi, yaklaştı fuları kapıldığı gibi çantasına tıktırırverdi. Tam bu sıra bağırarak koştu Yeşil Gözlü Adam. Kadın donup kalmış, Yeşil Gözlü Adam, fransızcasının ne denli ilerlemiş olduğuna şaşırmıştı. Fuları kadının elinden aldı. Zeminleri, duvarları cilalı, temiz görünen tarihi yapıların dar sokaklara bakan arka cepheleri mezbeleyi andırıyordu. Yeşil Gözlü Adam en çok danseder gibi yürüyen siyah adamları ilginç buluyordu, yahudi nüfus yoğunluğuydu. Pozitivizmin intiharı konulu röportajı için arkadaşından mektup aldığı anda, bir önceki gece Pendik macerasını yeniden yaşamıştı. Papağan'ın dünyasını karartmağa başladığı tatsız günlerdi. Küçükçamlıca'daki evinden ayrılmak zorunda kalmış, Pendik'te otodöşemecisi arkadaşının evine taşınmıştı. Kitaplarını sandıklara, kutulara istiflemiş, bir başka dostunun evinin çatısına bırakmıştı. Pendik'te şafaktan önce martı çığlıklarıyla uyanıyordu. Sahile yakın sessiz evde sokağa çıkmadan yalnız günler geçirdi. Sonra bir skandal patlak verdi ve Pendik'ten bu kez Üsküdar'daki çatı katına taşınmak zorunluğuydu doğdu. Bu dalgalı günlerde, Bakırköy'de sahilde, kendisine, 'gözlerinde diken var' diyen zeki kızı tanıyacaktı, bir gün soğuk bir sesle ona 'benimle evlen' dediğinde, sezgisine ve zekasının çekiciliğine güvenen genç kız ürküp kaçacaktı. Yeşil Gözlü Adam Paris'e kaçtığı anda anlayacaktı gazeteye girmekle nasıl bir dünyayı kaybetmiş olduğunu. Çamlıca'ya evine dönerken önünden geçtiği ve vitraylarına bayıldığı ahşap konağı hatırladı. Şimdi Paris'te küçük, ahşap bir evdeydi. Birazdan kursa gitmek üzere çıkacaktı. Kestanepazarı'nda yatılı kurstayken eve ayrılmış ve Ballıkuyu'da böyle bir ev kiralamıştı. Ortak bir avlusu vardı. Evin diğer sakini yaşlı, kimsesiz bir kadındı. Mahallede bir kon-somatristen söz ediliyordu. Kursu giderken görmüştü pencerede. Kepenkleri sonuna dek açılmış pencereyi, bu bahtsız kadını çerçeveleyen eski bir fotoğraf gibi algılayacaktı. Tatilde köyüne onun hayaliyle gitmiş, 'ben seni bulmaya ümitli ve azimliyim' diye başlayan bir mektup yazmıştı. Döndüğünde evlerine gitti. Adı Nurmelek'ti kızın. Annesi, çay getirirken, 'sen ince dudaklı kızlardan hoşlanırsın' dedi. Akşam kurstan dönünce posta kutusunda bir mektup buldu. Ceylanlardan geliyordu. Yazmanın yaşamaktan daha değerli olduğunu düşündü. Belli belirsiz bir sesle 'yazı bir uçmaktır' dedi. Oysa yıllar önce, edebiyat daha çok sonsuzlukta bir cereyandır, yazı onun için bir mazbata mahallidir, derdi. Yazı denince Kelebek öyküsündeki, 'adam yanmayı dener' aklına gelirdi. İçerde ölgün bir ışık vardı, şaşırdı, böyle bırakmamıştı çıkarken. Kapı aralıktı. Papağan içerdeydi. 'Öldürücü bir zehir gibi benden kaçıyorsun, boşuna tüketiyorsun kendini' dedi. Sustu Yeşil Gözlü Adam. Papağan, mesai saatlerine uymadığı, çalışma arkadaşlarını küçümsediği, hiçbir tekrara göz kırpmadığı, gecelerin aydınlık olduğunu söylediği, havf ve reca ortasında bir daireden geçer gibi Paris'e elektriklerle süsülü bir kuyudan gidip geldiği, trenden sonra ayışığının yıkadığı patikalardan yurdu'na döndüğü, sadece bir dize yazıp günlerce onunla teneffüs ettiği için ona tekrar acı sözler söyledi, 'yıldızınızı karartacağım, bize akıllı adam lazım değil' dedi.

Ne olduysa Papağan'ın bunları söylediğinin akşamı oldu. Yeşil Gözlü Adam gazeteğe döndü, üst kattaki salona çıktı. Toplantılar için kullanılan batıya bakan penceresinin önüne, koltuğa oturdu. Güneş, karanlıklı bir kışa yerini bırakır gibi kızara kızara indi dağlardan. Yüzünde oynaşan gölgeleri görmüyordu. Uzun uzun güneşin kayboluşunu seyretti, günlerden Perşembe olmalıydı, oruçluydu, çıktı gazeteden, durağa yakın bir yerde duvarın dibine tünemiş ayyaş adamı gördü, bir sigara istedi. Arkadaşı kendisini çileden çıkaran olayı bildirdiğinde kendi ağacına sarıldı, günlerce üzüntü içinde kıvrandı. Papağan, ceylanları avcılara ihbar etmişti. Bir türlü dinmek bilmeyen acılarına aldırış etmediği, kendisini değil ceylanı öldürtmeğe kalkıştığı için, ona, 'kansız avcı' dedi, 'kekliği değil beni vur.'

Feylesof sığınağı/Çekirdek uykusu

Büyüsünü bozan işaret sözcükleriydiniz. Mektuplarınızın son ışıkları gibi. Nesnelere gizli birer ad taktınız. Sizi yıllardır arıyorum. Sabırsızlığımı bağışlayın. Şaşkınlığımı da. Sanırım size inanmıyorum. Üzüleceğimi mi sandınız? Yoo. Aman Allah'ım bunu romantik bulmuyor musunuz? Hayır, çok komik. Bence, komik olan sizsiniz, çakıлтаşıyla inciye takas ediyorsunuz, üstelik ağzınızda geveleyerek. Kuşkudan söz ediyorum bunun neresi israiliyat? Sizinle konuşmanın yalancı bir duman gibi savrulmaktan farkı yok. Niçin sustunuz? Aslı romantik değil miydi yani? Hayır, üstelik çatışkıdan yoksun. Siz? İlkel çıplaklığıyla iş. Bağlantı. Telex. Fax.

Çözülmez düşmanlar. Dinleti. Sekr. Bilince kulak tıkayan duygularınızla mağaradan çıktınız, antik tiyatrolarda danstınız. Gele gele Kurtuba'da kitaplıkları çıldırttınız, şehvet kurbanı gibi. Bale. Sonunuz gecikmişti. Bu sır herkese dokununca yalnız olmadığınızı hissettiniz. Fazlaca sessizken sığınak. İhtilalikebirdi, kurallara göre oynardın denirdi. Rulet. Yargıcın küstürdüğü yahudi. Borsa, tahvil, hisse senedi. Avrupa'daki istikrazıydı, koloni. Zehir geçirdiniz, küçük bir haber. Ceset. Mumdu, eridi eridi alışkınlığa katolik bir papazın inadını bulaştırdı, aldanmak serseri bir hülyaydı, Fransız coğrafyasında unutmuştunuz. Ölümü düşünseydiniz almazdınız.

Sığınağınızda bir insan denizi vehmettiniz. Güneşte mum ışığına ben de girdim, yalancı gülüştü, Acem güzeli, gözlerinin şafağına tutuldum, deve izleri, çöl rengi, bunaltıcı sıcak, dimağımı okşayan sinema perdeleriydi, tanımladığınız her yeni şehir etkisini ışıklandırandı, Bulvar'dayım, bilincimi yere indirdim, vücut giydim, ironiydi, Don Kışotvari, sözcükleri çoğaltmak kadar yoğaltmak da sinemadır, diye tanımladım. Sert bir zemine düştüm, parçalandım. Kristal. Ölümü öldüren modern kısırlıktı. Sözcükler birbirinin tanığı değil mi? Çıldirtan sorular soruyorsunuz.

Ya inciye sedef yaptığım söz? Hayır hayır bu da süryanice. Dudak büküp geçiyorsunuz, acıya gülümseyen yüzünüzle, kendisine bakan yollarını küçülterek insanın. Gelin savrulup karanlığınızda aldanmayın, yargınız küçük, deniz olduğu aldanışlar gibi. Gelin kalbinizin gölgesine sığın, çıkın sığınağınızdan, uyarıcı çekirdek uykusu olun.

Kime karşı ölümsün

Bir vardın bir yoktun. Herşey gibi bir varoluyordun. Herkes sende varoluyordu. Manolyaların açılması gibiydin. Ben mi? Avcıydım. Günün birinde/ vaktiyle hani/ bilincime hoş gelen bu çılgınlıkların sırtımda birer ağır yük olduğunu anladım. Başımın çaresine bakmalıydım. Ava çıkmaya karar verdim. Öyle sülün, keklik, bıldırcın, tavşan ya da domuz avı gibi bir av değildi. Resim avlıyordum ben. Bir resim avcısıydım. Görüntüye bayılıyordum. Herşeyin görselleştiğini görünce çılgına dönmüştüm. Bu görüntü salgınına karşı kendimi savunmak için resimlerin izini sürmeye başladım. Günün birinde ava çıktığımda net bir resmi flu bir resme sarılmış yatıyor gördüm. Çok kıskandım. Şu haldeki insan acınmayı da hak etmiyordu doğrusu. Flu resmi vurmak için ateş ettim. Kurşunum net resme isabet etti. Hayal hızıyla gezsem alemin aktarını, ancak bu denli bir savrulmayla üzünütümü dağıtabilirdim. Meğer onikiden vurmuşum. Net resmi orada ölü gibi bırakan flu resim, flu resimler padişahın kızıymış. Yollara düştüm. Henüz yalnızlık çölünden geçmemiştim. Kent yoktu. Çöl vardı. Gele gele zavallılık eşiğine geldim. Bana ruhumu yeniden başışladın. Oysa flu resimler padişahının ülkesinde bu armağan bilinip avcılarının toplanması buyrulmuştu. Geri dönülmesi imkansız bir sefere çıkar gibi hazırlanmalıydım. Ağırlıklarımın kurtulmalıydım. Bahar gibi kendimi süslemeye alışmışım. Bu ayrılık da neyin nesiydi? Bütün avcılar sarayda/Bildiğiniz saraylardan değil/ toplandık. Flu resimler padişahının- bu da/ kızı beni tanımıştı görür görmez, işte o evet evet ta kendisi diye çılgılığı bastı. Padişah dile benden ne dilerse dedi/ hep öyle mi denir/ dilediğimi seçmemiştim. Kimse beni soldurma hevesine kapılmamalıydı. Çok zaman geçti. Günler haftaları, haftalar ayları ay.../yeter mi?/ neden sonra anladım tercih hakkım yoktu. Padişahın dileği bir tür buyruktu. Buyrukların en tartışılmazı. Ansızın bir şeyi keşfettim.

Dehşet verici bir şey. Herkesin gözü dilimdeydi. Bütün gizemimi buna yoruyorlardı. Doğrusu şimdiye dek dilimi korumayı düşünmemiştim. Hayır hayır diye bağırdım, bilinçsiz bir tepkiydi, kimseye/ olmadı/ kimsenin değil o, benim, İlişmenize izin vermen. Herkes güldü. Çaresiz eve döndüm. Evimi bir ölüm yurdu gibi düzenledim. Annem, biz çok yoksuluz oğlum o kızı sana nasıl isteriz dedi. Yanılıyorsun anne, dedim, o beni istiyor. O da imkansız ya, dedi. Bunlar masallarda olur anne dedim.

Masal çağı yeni geldi oğlum dedi. Yola baktım. Pekala dilimi kullanabilirdim. Harami gibi işin içyüzünü anlamaya çalışanlar. Çaresiz flu resimler prensesiyle evlenecektim. Güneşin doğuşuyla birlikte kalktım. Geç kalmıştım. Hayatımı büsbütün değiştirecek bu kararı verirken dilimin cevabını beklememişim. Apar topar saraya sürüklendim. Yine çok zaman geçti. Prenses gizimi öğrenmek istiyordu. Korkuyordum. Eşler arasında çıkarın yeri var mıydı? İki insan dünyada karı kocalıktan daha yakın olabilirler miydi? Bıkmıştım. Sırrımı keşfetmek için can atan eşim usanç veriyordu. Çıkar. Bencil. İşte bu düğümleri çözmek güçtü. Aklıma sordum. Bunak bir ihtiyardan farksızdı. Ayrımına vardığımda iş işten geçmişti. Gözbebeğimden daha yakın olan eşime güvenemiyordum. Sonunda korktuğum başıma geldi. Eşim gizimi öğrendi. Bütün dünya bir ölüm ülkesi gibi bezediğim evimdi. Gazeteydi. Radyoydu. Televizyondur. Yalanın saldırdığı yüzdü. İnternetti. Uyduydu. Uydurdum uydurdum. Gerçeğin rengini değiştirdim. Bir süre bununla oyalandım. Kendimi aldattığım düşüncesi bir kurt gibi içimi kemirmeğe başladı. Yüreğimi susturacak çarelere başvurmalıyım. Hani o dizeleriniz, benzersiz. Tenine değip geçen değmeyip delip geçen araya kesme işareti. Bir medya matrağı. Onunla da gerçeği yeni renklere boyamak, adını kirletmek, ölümü keşfetmek mümkün değildi. Medyaya savaş açtım. Yel değirmenleri karşıma çıktı. Bu bireysel bir dirençten başkası değildi. Ta kendisi. O, ayakta, oracıkta dönerek öylece çayevinde hani canım cafede Tunalı'da bir bakıma sevgilerde öylesine hüznlerde saçmalıyordum işte dilimi kaybetmişim, cümlelerin sonunu düşünmüyordum. Yazın dünyası tımarhaneye dönmüştü. Sahi öyle bir dünya mı vardı? Kendi kendimle savaşma gereğini kabullenemiyordum desem hamasi olacaktı. İzlenimlerimi haykırsam o feryatlar içimde yetim gibi büzülüp kalacaklardı. Sadece görüntüleştigimi sandım. Bir skandaldı. Yakıcı sır.

Onunla şantaj yapıyordu eşim, dilimi kaçırmıştı. Az gitti uz gitti. Kısacık ömrüne yerleşen bu çok özel yolculuğunda/beklenen bu galiba/ bir arpa boyu yol gitmişti. Arpa ekmeği yine o çarşıda satılıyor olacaktı. Mısır ekmeği bulamıyordum. Akşamları mesai çıkışı buluşan memur eşlerinin birlikte alışverişleriydi. Baktı. Bir arpa boyu yol ya gitmiş ya bitmişti. Yine de gide gide bir denize ulaşsın diyelim. Sahilde sanayi artıklarından bir tepe yükselsin. Bu da çevre izlenimi olsun. Sanayi isteyip çevreyi ateşlediniz mi o talana siz de katılıyordunuz. Varlığımı garaz kirlerinden nasıl arındırabiliridim? Reklam sağnağı gerçeğin kokusunu değiştirmeye yetmişti. Tepenin gerisinde denizin başladığı çizgide net resimler prensesi bütün zamanların en güzel ölüsü olarak yatıyordu. Bense elimde dietcola, koltuğa gömülmüşüm/ diğer elimden düşürmediğim aletle kanal değiştirip duruyordum. Bütün yaptığım buydu. Dünyaya açılan tek menfez. Sadece ufku kapattığım/ gerçekte pencereyi, çünkü zemin kattaydım. Yazın tozdan kışın izden kitaplarımı temizlemeyi bile beceremez olmuştum. / O iğrenç tekdüzelik içinde sıkıntıdan sıkıntıya, boşluktan boşluğa koşan. Hep suskun. Ama yine de telefon. Saatler sürerdi, ne bulurduk konuşmak için? Gündüz cansıkıcı bürolarda zamanı eritip erken başlayan gecelerimizi de yine dedikoduya tahsis ediyorduk. /

Önce tırnak içine alıp sonra vazgeçmişim./ İşte yaptığım ikinci iş kulakucuyla telefon. Demek ki kendilerini birer halık zanneden bu tilkilerden bıkmamıştım. Yeterince yani. Aklım başımı terketmişti. Prenseslere baktım. İçimde ışık yakan net resimler prensesi. Gerçek zemine basmam için ayağımın altından kayan zeminlerden ancak ona tutunarak çıkabilirdim. Kırk gün kırk? Bu da batemoviyle saptanmış görüntüler. Düğün. İşte öyle eşe dosta, konu komşuya, akrabayı taallukata her fırsatta izlettirilen aaa bak bu ağbim bak o da yengem nasıl da yakışmışlar, heey anne şuna bak ayakta duramıyor, ya şunlara ne demeli şekerim Ahmet beyle nişanlısı, o mu Şermin canım hani sitede personelde...Bu böyle uzayıp giderdi. Az giderdi uz giderdi. Çok da iyi ederdi. Parmaklarını orgun tuşlarında gezdirirken sağa sola gülücükler dağıtan piyanistşantörü görmüyorsunuz. Kamera sık sık ona çevriliyor, saatine bakmayı da ihmal etmiyor. O da çoğumuz gibi figürasyon mı yapıyor? Kimbilir. Tolışovlar mı? Haberleri kaçırmıyor musun? A evet diziler... onları nasıl unuttuk. Reji hemen hepsi için ayrı bir anlam ifade ederdi. Önce gazetelerin ekleri. Sonraki önce burçlar. Günün yemeği. Dedikodular. Sonra gelsin diziler. Önce öğleden önce sonra öğleden sonra daha sonra akşamdan önce en sonraysa akşamdan sonra. Ah o entrik öğeler o çatışkılar, o melodramatik gelirim. Bayılıyor muydun onlara? İşte birinde kadın çılgınca bağılıyor, çocuklarımı çaldılar çocuklarımı çaldılar diyorum. Yoo seslendirmede oldukça ustayız hani, anılardan söz ettiğindeyse bu tanrılar bu idoller. Bu ışık da kim? O cilvenin arkasında hangi çıkar dilini uzatmıştı? Masala dönemiyordum bir türlü. Dramdan kopmuştum. Sahile gelmişim. Siz de çevresizdiniz. Çifte standarttan ne mi çıkardı? Herkeslerin uyduğu bu yalana inanmak sorun değil miydi? Hem yalan söyleyen sen değil miydin? Oldukça şaşırtıcı bir şey oldu. Net resimler prensesi uykusundan uyandı. Demek ki yattığı ölüm uykusu değildi. Ama gördüğü rüya hepimizindi. Gece. Uydular. Şiiiiışt. İşaret parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Evet evet o hemşire gibi. Onları bu denli geniş açıyla görebildiğime göre demek ki biraz uyanıktım. Flu resimler prensesi gizlice uyanıp kuyruğunu bibere batırdı. Burnuna götürdü. Hapşırdı. Dilim ağzından çıkıverdi. Net resimler prensesi gürültüye uyandı. İşte o an yalancı şafağın adını ben koydum. Şimdi onlar ilkbahardı ben sonbahardım. On yıl sonra onlara da sonbahardı./ Ben yaz mı olacaktım?/ Neyse böyle mevsimlerden mevsimlere dönenip durmayalım. Odama döndüm. Onları öylece bıraktım. Pano. Telefon. Etajer. Kalemlik. Paspas. Masa takvimi. Yanında hüzünle yükselen çiçek. Duvar. Yine pano. Panoda kırık bir ayna. Aynada kırk gün kırk gece kırk aynalar. Çocukluğunuzu seyredebildiğiniz her biri kendi yüzüne dönmüş binlerce odalar. Yine sahil. Gürültü diğer prensesi korkuttu. Küçük dilini yuttu. Hep o soluk fotoğraflar. Çocuk resimleri. Hani hem otobur hem de her gün psikiyatriste taşınan deli ressamın yaptığı. Dilim onlardan kurtuldu ama suya düştü. İki prenses sudaki dilimi kapmak için kıyasıya birbirinin canına girdiler. Boşunaydı. Balık yutmuştu onu. Yola koyuldular. İzlemeye başladım. Oldukça kurnaz bir pazarlık. Şimdi kim kimi aldatacaktı. Gide gide/ az gidiyorlar uz gidiyorlar/ bir ırmağa geldiler. Ölüm ırmağı. Hayır hayır ölüm akıyor ırmaktan. Ama bir kez girdiniz mi artık çıkamıyorsunuz. Eşim / artık bu sözcüğü kullanmaya dilim varmıyor/ balık tutlak istedi. Köpekle kedi bağırdı. Köpekle kedi de nereden çıktı. Öyle ya benim/ gülümseyerek/ artık falcılıkla uğraşır olduğumu nereden bileceksiniz. Hem bunları açıklamak zorunda olduğumu da sanmıyorum. Yeryüzü bir ölüm dalgası. Ama yine de rikkatlı bir hüzün vermeyen aşklar kalmışsa onunla yaşayan çocuk olmak da kendine getirebilir insanı. Yalancı şafağın adını ben koymuştum, biliyorsun.

Kime karşı ölümsün. Söylersen. Tekrar masal bu ya. Prensesler yine kavgaya tutuştular. Bıraktığımız yerde durum farklıydı oysa. Önemsiz ayrıntılarla uğraşmaktan bıkmıştım. Sevgiyle oynamaktan usanmıştım. Dreamland. Las-vegas. Ne kuleydi, hani lokma tatlısı yediğiniz canım. Biraz alışveriş biraz bekleyiş. Vitrinler.

Merdivende az kalsın düşüveren. İşte hep önemsiz teferruat. Aptalları hatadan soyutlayan.

Sahi balığın karnını nasıl es geçebiliriz. Dilimle aynı dehlizde olmak heyecan vericiydi tabi.

Karanlıktı ama. Boğucu. Geleceği düşleyince çıldıracak gibi oluyordum. Ben de gerçeği anlamayanlar gibi küsmüştüm. Gözlerim döndürüldüğünde görebilirdim. Hayattan çabuk söner bir şule/Ömürden çabuk geçer bir müddetçik/Varlıktan çabuk çürür bir cisimse de. Flu resimler prensesi değişmez sona uğradı. Irmağa girdi. Net resimler prensesi ülkesine geri döndü. Ben kerevite çıkmadan önce o misali güneşçikte herşeyin aniden bir vehme kapıldığını gördüm.

Sen o silsileli yazınla vahşilere dönmüştün. Ben çocuk gibiydim. Kanadımın örtüsüne sığındım.

Büyük sevincim sensin. Bin kez çökse de bu can içimde inlese de sesine koşuyordum. Kadının düşürdüğü güneş gibi. Arzularımın ritminden sana bakıyordum. Gözüm hep sendeydi. Dilimi sen bağlamıştın. Dönüp dönüp sana ölüyordum. O kibar gülümseyişin olmasa bana armağan ettiğin bu ölümle nasıl dirilebilirdim? Çılgılığını nasıl dinleyebilirdim? İri yağmurlar gibi nasıl yağabilirdim? Uzayan bir gölge gibi nasıl sana gelirdim? İşte yemin uçlarımda seninim. Bu yerkürede küçük parça parça rengarenk çeşitli cam parçaları gibi her biri başka tende rengini büyüklüğünü biçimini güneşten aldı. Bu düşsel ışıklanma ne güneşin aynıydı ne de...

Müphem bırakılmış bir adamın ölümü

Her zamanki gibi yeni umutlar vadetmeyen sevimsiz, sıkıcı bir güne başlamak üzere uyandı.

Sabah. Ne ferahlı bir hüzüdü oysa. Eşinin 'geç kalıyorsun saat yediye geliyor, hadi artık lütfen, kahvaltı hazır, çocuklar beslenme çantalarını aldınız mı, hay Allah nereye gider bu fırça, yine noldu niye ağlıyorsun yavrum gibi telaşlı bağırıtlar yoktu. Çünkü eşi yoktu. Yalnız yaşıyordu.

Ağırlığını taşımakla güçlük çekmesine rağmen yine de kendisini zaman zaman bir kır bekçisi gibi hissetmesine neden olmuyor da değildi yalnızlığı. Ağzı buruş buruştu yine denebilirdi. Sabah açlığı. Gecenin boşluğu. Hep böyle olurdu. Kimse kimseyi görmezdi. Yüzü donardı. Yüksek dağlar üstüne karanlık bulutlar atılırdı. Kabus. Bıkmıştı. Yine belalara karşı rüyaydı aklına görünen. Neyse. Sabahtı işte. Yeni umutlar vadetmiyordu ama bir pencere kaybı için kimseye yalvarmak zorunda değildi. Kimbilir şimdi biri onbir aylık diğeri sekiz yaşında bir oğlu bir kızı olabilirdi. Biri okula gitmek üzere hazırlanırken diğeri küçük, sevimli karyolasında sabah keyfini çıkarabilirdi. Uyanınca doğruca odasına gidip sevincine ortak olabilirdi. Hülyanın sırası değildi. İşe gitmek gerekiyordu. Ne iş mi yapıyordu? Oldukça müphem şeyler. Ya da ne farkederek. Artık yaşanması dayanılmaz bir işkence halini alan bu megapolde yüzbinlerce insan gibi ne bulursa o işte işliyordu. Varsayalım otogarda saat satan bir işportacıydı. Ya da kurnaz bir hemşerisiyle gıda dağıtımı yapan limited şirket kurmuştu. Çemberlitaş'taki bir handa küçük bir çayocığında ocakçı. Radyoda sipsi çalan saz sanatçısı da olabilirdi, büyük bir hastanede müstahdem de.

Karyolasının sandığını süsleyen nesneler arasında geceboyu tiktaklarıyla beynini oyan saatini aradı. Zaman zaman içinde bir kuşkucu gizlendiğini düşünürdü. Saati bulduğunda biraz geç kaldığını farketmişti. Yine kahvaltı yapmadan çıkacaktı. 'Kahretsin' dedi herkes gibi. Sahi şu koca şehirde bir dostu yok muydu? Olmaz mıydı? Güç anlarında terkeden, düşteyken kuşatıcı olmayan, damağında zakkum gibi yakan. Lavaboya gitti, elini yüzünü yıkadı. Aynası yoktu. Yüzüne bakamadı. Küçük aksini göremedi. Böylece kamera da aynadaki yüz planında zoom geri yapıp bel planda kalamadı. Giyinmek üzere odaya döndüğünde günlerden ne olduğunu düşündü. Ne önemi vardı ki...Olmaz mıydı. Pazar. İşte en çok sevdiği sözcük.

İyi bir fikir değildi, tekrar yatağa dönmek. Çıktı. Arada kalbinin nedenini aramağa yanaşmadığı pek çok şey oldu. Duyguları. O haşır kimin içindi? Hava ısıldı. Sabah güneşi oto gürültülerine, martı çığlıklarına, sahile ünsiyetli bir zevk yaymıştı. Yaya geçitleri. Sevmezdi.

Üstgeçitler, altgeçitler. Banklarda oturanları. Balkondakileri. Gülümseyen küçük cenazelerden geçti. Taşlaşmış zulümlerdi. Yine de gele gele Sirkeci'ye gelmişti. Tren kalkmak üzereydi. Koşturdu. Tenha vagon aradı. Köşede genellikle seçtiği koltuğa yığıldı. 'İşte' diye mırıldandı, 'böylesi küçük tercihlerim de olmasa yaşadığımı hissetmekte güçlük çekeceğim.' Tren ovalardan dağlardan tünellerden geçiyor geride zevaliyle ince bir sis tabakası bırakıyor, hayatı bulandırıyor. Şimendifer. Bu sözcük de nereden çıktı. Dağlar, ovalar...Yeşilyurt. Menekşe. Başka istasyonlar, duraklar geçti. Görünen o yapılardı, paramparça ederek daha iyiye dönüştürmeyi düşünerek. Siteler.Yanında yine uzayan yapılar. Bina denizi. Göl. Nihayet yağmura annelik eden deniz. Güya çiçek açmıştı her bir ağaç. Dağlar özgür birer kuldu. Çocuklar da. Masallardı. Kalbinin ateşini çiçeklerle söndürmeye koşanları düşündü. Tren, zaman zaman hayali bir denize giriyordu. Meyvesiz tehlikeli dünyaya karışan telaştan da anlaşıyordu. Ansızın bir kuyuya düşer gibi tünele girdi tren. Bütün kuvvetlerinden soyunarak. Çırlıçıplak bir çekirdek gibi. Zaman tahtına oturdu. İmkan dairesine hapsoldü. Küçücük bir misale benziyordu. Müphem işler yapan adam, neden sonra ayrımsadı bunu. Şaşkındı. Ne bir istasyon, ne bir durak. Zaman zaman aydınlanıyor, tekrar kanallığı dağılıyordu. Siyah beyaz cezbese içindeydi. Sesi yetse bağıracaktı. Pencereye koştu. Gece ve gündüz ipleriyle dokunan eşyayı gördü. Aman Allah'ım! dedi ünleyerek. Duvarı binbir renk diliyle çiçekler, cazibedar meyvelerdi. Bu kuşçuklar bu yeşilcikler bu ağaçcıklar onun içindi, aptal bir balık gibi hissetti kendisini. Acıkmıştı.

Cezalandırılmış isteğine sordu. 'Ne duruyorsun sersem' cevabını aldı. Kusursuz beslenenleri düşündü. Öyleyse, 'sen sensin ben de benim' diye homurdandı. Hırsıla uzandı. Ağrıdı birden, elini çekti. Parmaklarından sızan kırmızı sıvıya ürkerek baktı. Kahkaha patlayınca dönüp vagondakilerin uykusunu gördü. Yüzünü ekşittiğini farketti. Ekşi simalardı. Tren hızlanıyordu. Madem meyvelerdi, dünyada sevgiliydi, güneş varken mum ışığına girmek nedendi, gözkapaklarında esneyen uykuydu, bir hamle daha tasarladı, birkaç meyve koparabilmişti bu kez, parmaklarını yırtan dikenleri ayıklamağa koyuldu, canı yanıyordu, içinden bir ses geldi, iştahla atıştırdığı meyveler kalakaldı, 'halinizi gülünç bulmuyor musunuz?' 'Acıktım ve meyvelere dayanamadım o kadar.' 'Bakın size bir önerim var.' 'Nedir?' 'Beş kuruş verirseniz size o meyvelerden istediğiniz kadar verirler, ama izinsiz koparamazsınız.' 'Beş kuruş mu?' diye söylendi kızarak, 'yoo, bu kadarı da fazla, alay etmenize izin veremem.' Dışarı baktı, tünelin sonu görünmüyordu. Duvarı delikler vardı, vagonlardan deliklere insanlar atılıyordu, anlamıştı trenin süratinin niçin arttığını, yükü azalıyordu. Asıl ürkünç olanı farkettiğinde iş işten geçmişti. İnce bir perde altında düş gücüyle açtığı menfezden bakıyordu 'gel buraya' diye seslenen isteğine boyun eğmekten ve suret libasları giydirmekten çekinmiyordu. Kendisine karşılık bir oyuk gördü. Görmediği iki uca dikilmiş mezartaşlarıydı, en ürkütücü olanıysa, en göremediğiydi. Adı yazılıydı mezartaşında. Şimşek hızıyla döndü. Öneriyi yapan sesi aradı. Vagonda kimsecikler kalmamıştı. Onlar hayatı elinde tutuyor onu suçluyordu. O ölümü elinde tutuyor başlarına vuruyordu. 'Bayım bayım' dedi, omzuna vuran kondüktör, 'uyanın, son durak.'

Körebe

Parke taşlı sokaklar ahşap kagir cumbalı iki katlı tek katlı kendine özgü evcikler akasyalar sokağa taşan toprak damlar saçaklar çortunlar top top bulutlar bahar bulutları gibi çocuklar çamur oyuncakları yüzü kırış kırış tozzigey teyze her zamanki gibi beyaz eminenin penceresine yakınan tumturaklı bir sesle bağırırken ansızın boşanan sağnak cirikpınar mahal-lesinden çarmuzu mahallesine kavuşan ıssız patika salkım söğütler lahana tarlası çarmuzu deresi kayısı bağları yeşillikte kaybolan evler selvi kavaklar dilek ağacı mum yakılan taş nilüfer çiçeği gibi bu bahçeler badanalı papatya gibi açılmış sahanlık akşamleyin kirli sarı ışık sızan sokağa taşan eve dönen sessiz adımlar fayton tekerlerinden at nallarından çıkan şık sesler düğün şenlikleri bireysel bilincin düşleri gibi gözlerin az ilerde tek şerefeli ahşap minaresinde ayyıldızlı bir alemi bulunan cami yanında cümle kapısı açık konak tarihçesi bilinmeyen denizi sıcak bir çeşme gibi duygularına sızan pınar karşısında kalaycı izzettin amcanın evi dükkkanı kapalı kanserden ölmüş pardaklı eşiğine mukaddes teyze yolluk serip oturmuyordu iş işleyerek örgü örerek bir sabrı tersim eder gibi külâh dolması kokusunun doldurduğu kilerde sönen kuş cıvıltısı derenin şırıltısı kavaklar söğütler akasyalar yok edilmiş firkatli rüzgarlar esmişti gele gele o tatsız söylentiye yol açmış olan gavur hakkının konağına geliyorum heyhat ayakseslerim neşeyle söylensin isterdim bu gergin havayı yumuşatmak için birşeyler yapmam gerekiyor yer yer sıvası dökülmüş paslı çivilerle gazozkapaklarının çakıldığı yine paslı tellerle örülerek sıvandığı duvar şimdi ruhu kaçıp cismi dağılan bir yaşlının yüz çizgileri gibiydi avlusu bomboştu acı acı miyavlayarak yürüyen kedi samanlı sarı toprak sıvayı beyaza boyayan badanalı duvarlara bakan avluya yeniden bir çağrışım ekledi çocukluğumun içyapısının hayali gibi geziniyordum şıpıdak şıpıdak salondan kilerden odaya avluya koşuşan telaşlı adımlarıyla annenin sözcüklerle ruh arasında iletişim kurar gibi çamaşır tokaçlayan teyzenin suda kabarmış parmakları bukleli saçları gizli gizli buluştuğu sözlüsüne ördüğü yün çoraplardaki nakışları unutarak istihza ettiği mendil mor eldivenleri yün papağı dedesinin bastonla dövdüğü tahta zemin sedirde kıvrılan kedinin mırıltısı sac sobayı nar gibi kızartan pelit parçalarının arasına sokuşturduğu

kağıt parçacıkları formika pikapta dönenip duran aynı şarkı yıldızların altında zeki müren kaküllü dedikleri yalnız yaşayan ebe kadın işten yorgun ama bahtiyar dönen babanı idare lambasının ısıttığı loşlukta çeyizine yeni bir dantel ören annenin uykusu etli bulgur pilavı gece ısıtılan nohut analı kızlı dedikleri tiritli köfte kokusunu duyunca uyanarak babanın çırağının taşıdığı para dolu sepeti istemeyen babası annenin yemek telaşına kızan kayınvalide hanım daha nice terkedilmiş acılar bu eski sessiz sokak zamanın yıpratmış merdivenlerden odalarda endam aynalarında kirlent örtülerindeki nakışlardı duvar halılarında sedirlerde çeyiz sandıklarında dokunmuş o tuhaf mantık da şu temelsiz ömür de bir rüzgardı uçup yitmişti in cin top oynuyordu sessizliğin içbayıltan cızırtısı saatin tiktakları sönmüş suretlerini zihinlerde bırakıp uçmuş diri sesler gülüşmeler içgeçirmeler sayıklamalardan örülen yalancı boşluk koridora sürüklüyor beni uyuz ümmühan dedikleri meczup kadının hayali içiçe geçen iki resim gibi bu evi cinlere terketmiş kaybolmuştu baban tahta merdivenler gıcırıyor son sahibesi oydu o zaman da gıcırdardı bu ses sürüp giderken akıcı olmamasına karşılık suretini hatırladığım kadının çocukluk aşkı kızını görüyorum sahi merdivenler inleyebilirdi ya da malatyalı fahrinin rüyamda gördüm mahımı dinlenebilirdi üzüntüyle içini çekerdin çocukların sevinç çığlıkları bayram sevinci gibi kirlentlerin arkasına ilıştirdiğimiz gıslaved pabuçlarımız kadife pantolonumuz çoraplarımız necla hanımın kilerdeki sıcacık varlığı dumansız bir ateş gibi uçuk görüntün eşiğine taşınyorum yıllardır el değmemiş gibi duran gizemli eşyayı ışıgımla okşuyorum ömrüm ölümden beter şekil aldığında ne denli sarardığını görerek dışındakilerin tandırın tavanından süzülen huzmeyi tanırdın boşlukta yoğunlaşan aklaşmış saçları kederli kederli bakarken yabancı çiçekler gibi titriyordu elleri elinin yetişmediği herşeyle ilgisini koparmış somutlaşmış gibi hüznün sesiyle karşımdaki masum çehreni dünyadan çevirir ışıklı libaslarla donatırdım şarkı biter plak dururdu bir el uzanır kolu kaldırırdu usulca o zaman bir hilekarın maskarası olduğunu anlardın uyku sersemliğiyle yüzünün kıvrımlarında kaybolurdun yüzün donardı dış sesler yüzüne düşerdi çamlıcadaki mescidin avlusuna giderdik imgeler uçuşurdu dört bir yan çiçeklenmişti serpilmişti donan resim baban mıydı kırk yıl önceki ben miydin dikkatimi ateşli gözlerle gezdirdiğim çiçeklerde kalbim yanardı her sabah telefonda utanırdın ilkin ankara kavaklıdere de bir dış ticaret firmasında parttime çalışıyordum beytepeye taşınyordum her gün böyle olmuyor her gün her gün telefon akli geveze kılıyor ellerimi üşütüyor kar bulutları gözümde tütüyor her sabah erkenden uyanıyorum uyuyanları uyandırmak için oysa yırtık pabuçlarla işe gitmem gerekiyor sabah sesinde konuşan akıl görüyorum düşlerini bir solukta anlatmak için gülhane ağaçlarında kestane pazarı kemeraltı hisarönü üşüyor lütfen ellerimi tutar mısın ellerini tutmayacağım ben de gözlerimi kaçırırm ruhumu uçururum küçük özel dünyanı görmüyorum son günlerde sultanahmete de inemiyorum seni seviyorum diyemiyorum kimi zaman ruh çekiliyor gibi bir halet geliyor ansızın yükseliyorsun ayakların kesiliyor çıktığın irtifada bir yere tutunman gerekiyor başın dönüyor başdöndürücü güzelliğin yeminini sarayburnunda bozuyor hani çamlıcaya gittiğimizde vitraylı mescid burada eski selçuk arabeski diyerek güzelsanatlardaki aylin de gelmişti bakın dedi gözleri parlıyordu tanıdık bir ruhtu ayrıldık ağlamağa başladın ellerim cebimde topraklaşarak gittim yalvardın yakardın nuh dedim peygamber demedim gurbet geceleri ydi karanlıklı günlerdi istanbulun şaşaalı geceleri ydi ağrıyan sesle gelmiştin korkuyorum demiştin evlilik düşüncesine ulaşmadan adımız düzenbaza çıkmıştı bu şehirler artık beka arzusıyla yanan kalpleri anlamıyordu delilikle suçluyordu çevreye yayılan yemek kokuları turizme

ayarlı vitrinler saatler ölmek daha mı çizmekte olduğu gibi seni ilk kez tanıyan bakir ruhtum aşkı bilmiyordum cisme herhangi bir gönderme yapmayalım diyen sinema delikanlısını gördüm haftasonları olurdu dağılınca hafta başı toplamak gerekirdi kimi zaman okula kimi zaman çalıştığın fabrikaya her sabah işe gidip gelirdin bölünürdün lime lime olurdun saçların dağılırdı bakışların donardı annen üzerdi seni anlamıyor sanırdın kardeşin ondört aylıktı r leri y s leri ç g leri d telaffuzu nasıl hoşuna giderdi ölümü nereden bilsinde çocuk günahı yazdığı öykülerde babasının ölümünü şairin ölümüyle anlatan bir uçmağa uçmuştu gerçeğe dönüyorum haznedarda evsahibiyle cedelleşme içinde kirasını ödemekte güçlük çektiğim bodrum katındayım tabiatı hırpalayan rükünlerden uzaktayım karşıda inşaat enkazı gürültü devingen bir dünya kuracakmış gibi çalışan kaba insan sektörleri içerde yatıyorken uyarıcı hastalıklara düşmüş yatalak bir adam vardı ölümü istiyordu seni de seviyordu seni istemekle sevmek arasındaki rüzgarı estirebiliyordu basık tavanlı evin küf kokan karanlık odasında dünyadan çok meleklerle konuşmayı nasıl başarıyordu inşaat artıkları çöplük çevreye solum bir duman nasıl dünyanın öte yüzüyle göz göze geliyordu gözlerini kaçırmıyordu annen bu kız kimseyi görmüyor yoksa bana söylemediğin mahcup bakışlarla istanbulda ne diyorlardı açık hava müzesi enformasyon çağı umarım mutlusundur hiç de yağmur olmağa benzemiyorsunuz çocuk kimbilir renkleri nasıl görüyordu çünkü yalan söylüyordum içim içimi yiyordu doymamıştım nurullah bey tren hareket ederken birbirinize tapıyorsunuz mu demişti otuzbeşinden önce evlenmeyin görüşmeyin yazışın gözlerinizde öfke patlatmayın yazıktır yalan söylüyorsunuz akıl ve ruh sağlığı mıydı ruh hastalanmaz mıydı ruh cevher demiştiniz birkaç gün başıma fırtına estiriyor kayboluyordun haftasonuydu yemeğe çağrılıydım dil kursundan çıktım izin aldığım iyi giyimli kibar kadına gülümsedim turşu sevdiğinizi söyledi bakalım beğenecek misiniz aman efendim ne demek ağzınıza layık acıkmıştık bebeğe çayevine gitmiştik börek aldık az önce yağmur dinmişti çay buğusuna dönüp acı bir sesle yolunda küçücük seçiminden vazgeçmek istiyorum demiştin güneş ışığı niçin bu hüznü dedim hayatı bu denli bulandıрмаğa hakkın yok dedin sus dedim korkuyordum ansızın büyü bozuluvarecekti birbirimize esir olmaktan söz ediyordun dünyamız sanki bir nefisti sonsuzluktan kaçmak ister gibiydi bir cilveyle herşeyi yok edeceğini sanıyordum ölesiye kiskanıyordum soğuktu hava buz kesmişti birdenbire denizden gökyüzünün endülüsünü arıyordum sevmek için keder tuzağındandır sanıyordum tuzlu hava çarpınca çevreye göz gezdirmeyi akıl ettin yalan söylüyordum sözcükleri küstahça kullanma sanısı bu yüzden deli saçması başımı ellerimin arasına alıp kadıköye geçtik erkenden kalkıp okula sonra işe dönüp parka gidecektik akşam gözlemesine sıcaklığın sinmişti ellerin yine üşüyordu banane dedim kış geliyor artık dışarda da olsam içerde de beni üzme izin vermeyeceğim yanlış yüzünü anlamam için miydi bütün bunlar öldürüp öldürüp diriltiyordun gözlemesindeydik wisconsin üniversitesinde astronomi öğrenimi görmüş arkadaşımızın izlediği yıldızı dolunay yakın gezegenleri seyrettik dönüşte cipimiz devrildi vücudumuzda acı veren ezikler vardı geldin bu kez yeşilliği bölen elektrik direğinin yanından ellerini uzattın boşlukta kaldın suçladın sitemkardın hırsından kudurmuş gibi hayatı muğlak liflerle dokuduğumdan herşeyi hüznü yağmurunda yıkandığımdan tabiatın buzulları gibi duygularınla oynadığımdan aramızdaki korkunç gerçeği farketmiş olduğundan söz ettin güldüm bir kır evini amorstan gören çiçek tepesinde yalnız olsaydım gece dolunayın yıkadığı korulukta yürüseydin bu gece gezisiyle dört varlık ilkesinden soyunurum diye düşündün zafer güçlüğüydü telefonda sesin ürkmeğe başlamıştım olup bitenlerden yaralanmış

isteğine sordum homurdanan hayvanlığı da göle inen o çirkin asfalt yolu da yitirecektim gündü ellerin mantonun cebindeydi vücuduna yeni bir şey armağan etmeyen sadece nesnel gerçekliği tasvir iddiasında bir asfaltı ikiye bölen şeritin üzerinde ön planda bir yüzük duruyordu ayrılığı simgeliyordu bu zavallı tecrit de doğumgünümmüş diyerek gönderdiğin soluk çocukluk fotoğrafın da yarasa kollu kazağın da başını yesindi bir kuğu dansı gibi parmakların gerisinde mahzun yürüyen yaşlı bir adamdı camie gidiyordu türbeler yolun taşıtların boğduğu yüzündeydi kaldırımlara taşardı arınmanın imkansız olduğunu sanıyordun sanrılarını gözlerini kararttım yüzünün yarısı aydınlıktı bu tuzaktan kurtularak herşeyi özgürleştireceğimi sanıyordum sahafların kapalı çarşıya çıkan kapısındaki büfe de sizindi baki kasidesi gibi kurumuş çeşmeleri bu kent soluk bir fotoğraftı kapalı çarşıda yakınlarınız vardı korktun mu haftasonu yalova vapurunu düşünmüştüm kimsesiz miydin herkesle birlikteyken kahredici bağımlılık gibi ömrün yitip gitmesine meydan açıyordu sesler sulanmıştı sersemlik veren şaraptı eritip eritip yok ediyordun sessizce bir kıyamet hazırladığını biliyordum kalbine yerleşen yalnızlık göğüydü uçuruma dönüştürmekten korktuğum çocukların kalplerine yerleşen bilgilere direngen bir bedel gösterdiğin ikiye bölümlükten kurtulmak için kaçmayı düşünüyordum geceydi altınsarıydı saçların bu kez siyahtı divan şairlerinin küfrüydü uzun beyaz pileli eteğin rüzgardı sersemlik veren bir geceydi bu beraberliğe devam vermek için acizdi kadınlar ilgiye değmezlerdi topkapıda akşamdan sonra esrarlı birer gölge gibi sokaklarda kaybolan ıslak caddede verdiği zehirden kaçarak senden kurtulmaktan başka düşündüğüm bir şey yoktu merdivenle bir üst caddeye çıkan tepedeydik elinde samançöpüydü cansıkıcı sessizlik hafta sonu beyazıt camiin şadırvanında buluşuruz umuduyla ayrıldık kanaryada trenden indim sahilde gezindim düş gibiydim kendisini ansızın gösteren eşyanın yitirilmesine şaşıyordum bir kelime cismi gibiydi kişiliğimin süslendirilip sergiye gönderilmesine dayamazdım şadırvanda kirlenmesine aldırış etmediğin gelinliğinle bekledin kendi firari melankolimdi kasabaya öğretmenliğimdi uzak bir anadolu küçük bir odaydı acıydı üçbuçuk yıldır kader konuşunca insan susar mıydı çocukçaydı cismi dağılıyordu acılar çekerek geldi siyah konuşmayı patlayan sesindeki duygularının rağmına kuru bir hasır üzerinde riyazetle geçirmiştin gökleri yere indiren kitaplar okumuştun sonra yeni dünyaya gittin seni kuşatan dünyayı boğarak nereden bilecektin oysa kalbinden kulak hırsızlığı yaparak çaldığı bilgilerin şifresini arıyordun sevdiğini kendi çağının aklına sığmayan bir sesle söylemek istiyordun herşeye rağmen eve gitmiş plağı pikaba yerleştirmiş bekliyordum nasıl olsa bir gün bu berzahtan geçecektin parke taşlı sokaklar ahşap kargir cumbalı iki katlı tek katlı kendine özgü evcikler akasyalar sokağa taşan

Bir övgü hesabı

Bir gün ağaç gibi yoğun bir adam kentin tek bankasına geldi ve 'bir övgü hesabı açtırmak istiyorum' dedi. Görevli, o kuşların duygusunu nereden bilsindi. Tabi efendim, dedi, biraz bekleyin. Adam kibirli bir gülümseyişle baktı. 'Zavallı aklım' der gibiydi, görevlinin kafa sesiyle. Aynasına tapınan sersemleden bu da. Ağaç gibi yoğun adamı tanımamıştı. Kendisini çok yaşamış bir kahin sanıyor da olabilirdi. Görevli gururdan yapış yapış bakışlarla adamın gözlerine baktı. Bir gözü kördü. Bir eli delikti. Sabah uyandığında alnında karanlık sözler yazılıydı. Boyu mağrur bir kule gibi yükseltilmişti. Kapıda bekleyen oldukça süslü bir bineği vardı. Üniforması tuhaftı. Pek çok yabani kelime söylüyordu. Görevli yine tanımamıştı adamı. Yalana yalan demeye de dili varmazdı zaten. 'Lütfen şöyle oturun efendim' dedi. Adam, gökgürültüsü gibi toprak altında yatan sözler konuştu. Görevli, dimağında yakan ateşi de farketmedi, yüzüne saldıran cehennem de. Neyse uzatmayalım. Bir övgü hesabı açtı adam için. Bitirince işlemleri oldukça önemli bir tutum takınarak cüzdanı uzattı, 'işte oldu, artık herkesin yatıracağı övgüler hesabınıza geçecek efendim' dedi. Ağaç gibi yoğun adam, ver şunu sersem, der gibi aldı. Tek söz etmeden çıkıp gitti. Bu dünyanın hayatı pek çabuk değişti. Her insan için her an bir alem gitti yeni bir alemin kapısı açıldı. Ağaç gibi yoğun adamın faizli vadeli hesabına övgü üstüne övgü yatırıldı. Kadının kuşkuyla koştuğu ormandaki şato ışıklandırıldı. Söndürüldü. Tekrar ışıklandırıldı. Tekrar söndürüldü. Sonunda herşey yaz mevsiminin kucağına döküldü.

Her fani gibi övgü hesabı olan adam da göçüp gitti dünyadan. Yıllar sonra hesabı açıldı, bakıldı.

Dehşete kapıldı. Oldukça şişkin bir sövgü vardı adamın hesabında. Faiz mevduatı küçülten bir faizdi. Her biri kendi gözüyle meşgüldü.

Köpük

Gösterdiğin yollarla bir esasın yargısına bakar gibi soyundum. Çıplaklığım ölümün ansızın soyması gibiydi. Dağ. Hayat içinde yuvarlanan görüntüleri değiştirdim. Köpük. Gün ikindiye aştı.

Eridi. Düş. Tenteneli bir perde gibi serptiğin. Soyundum. Hicran gibiydi. Haşrin nakışlarıyla süslediğim çiçektir. Uyandım. Bu beliyyelerden de, ışıktan, karanlıktan, havadan, sestem, kokudan, esirden de soyundum. Sözcüklerden yaptığın gibi düşlerden bir perde kurdum. Görüntündü değişmeyen, bu hastanede tıpkı mezbeleden gibi çürümüş müteaffinde can bağışladığındı. Üç yatalak vardı koğuşta. Biri bendim. Diğer dehliz gibi loşluklarına açılan koridorun yanbaşıdaydı, bir diğeri yöresinin kokusunu taşıyandı, bir başkası acı meyvesiydi sızılarından bıkmadan, sonuncusu yine bendim, kelimelerden yarattığın gibi. Düşümde kitabı okurken nasıl oluyor da ansızın büyüyor hava denizinde esirde gibi kanatlanıyordu, uçan halı gibi. Yarı çıplak kadındı. Timsahın kayıp ilanıydı keşek dansı palyaço. Ölümdü bu, düş'tü; telkari izleriyle Versailles'dan gezi anıları. Havaboşluğunda, kelimelere tutundum. Kuş'tu. Havalanarak sözcükleri dönüşür gibi tekrar sesini işittim: Kendi gerçek kelimelerin doğsun. Boşluğa düşer gibi uyandım. Düş'tü. Odada ziyaretçilerle hastalar koyu bir söyleşideydi. Köpük.

Yağmurpark

Yazsonuydu. Taşıt sağanağıydı. Zincirlenen yapıları. Sıcaktı. Egsoz, klakson, işporta, kirli, bulaşık, soğuktu. Firak denizine dökülür gibi bizi boğan rükünlerden ayrılarak eve döndük. İşe gittik. Eve döndük. Tekrar işe gittik. Döndürüldük yine eve geldik. Yırtılmaya müheyya kabuk gibi küçüldük. Sonra ölüm geldi hepimizi müsavi kıldı. Firak denizinden kıyıya vurur gibi şehrin tuzaklarına savurdu. Rasputin düzenbazlıkları gibi günübirlik ofislerde dedikodularda baygındık. İtişip kakışıyorduk. Duraklarda kuyruklaşıyorduk. Otobüslerde minibüslerde izbe yollardan geçerek dönüyorduk evimize. Kendimizi şehirde bırakıyorduk. Evimizi tepedeydi. Kalbimizi dağa çıkaramıyorduk. Rasputin düzenbazlıklarıydı. Yalandı. Kardeş kardeşe ylandı. Sürprizdi. Deliydi. Hastanenin bitişiğindeydi. Park. Salkımsöğütler, selviçamlar, şemsi kameriyeler, akasyalar, banklar, reklam tabelaları, taşparkeyolları, yapay havuzlarda fıskiyeler, daha nice süsler, kentle ilgimizi kesmiyordu. Birbiri ardınca dünyaları geçip terketmekti oysa. Yalın mitoloji. Delileri izledik. Parka çıktık. Gizli gizli kaçıp hezeyanlarını anlatıyorlardı. Bir parça ruha benzeyen çiçeklerdi. Dinlenen. Ceset gibi dağılan eşyayı toplamaktan uzaktı park. Sözelimi bu iki genç kız. Fıskiyelerdeki suyla birbirini ıslattılar. Beriki kikirdyerek suya bir taş attı. Diğer çimleri yarararak koştu, pis su birikintisini üzerine sıçrattı. Elindeki dosyayı saçtı.

Az ilerde parkın izbeleşen ağaçaltılarında gözlerinde şehvet kıvılcımlanan delikanlı bağırdı.

Kızlar az sonra iki gencin kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler. Ahşap köprüler kaygandı. Çiğ düşmüştü. Sabah anlaşılan bu patikalardan samyeli esmişti. Soğuk. Park. Bu misali manzaralar. Işığını rengini saklayan. Üstelik yoğun. Şu yaşlı kadınla yanındaki adam şehre uzak bir karyeden gelmiş olmalı. Günübirlik bir hasta ziyareti. Onlara komşu bankta birşeyler atıştırarak çevreyi bulandıran genç düş görüyor. İlk gelişiminde olduğu gibi yine yedi rengi saklayan duygularımızdı. Biz de uyanıkken gördüğümüz düşlerdik. Sonra yağmur. Küçük bir cisme yerleştik. Katre. Şehirle ilgimizi koparan buydu. Banklarda oturmamak. Çimenlere uzanmadık. Cicili bicili elbiseler giymedik. Aynıydı. Ama birbirimizi incittik. Anlaşamadık. Ayrıldık. Onda bir yer bulup beni tardedenden sendin. Yağmur niteliğin egemenliğini kurar gibi kente günlerce yağdı. Gökle yerin temasını sağlayan buydu. Zaten bu parka ne zaman ölsek yağmurdu. Yine dilenciler. Zamanı eriten dolaplar. Kum saatler. Elektronik salgın. Ne zaman güneşi ısısak cevheri büyük bir yağmur. Yeşil sarı sapsarı küçücük büyücek yapraklardan çiçeklerden sızarak. Artık kalkma zamanı geldi. Ağladın. Öyle bir sustun ki çevreyi yitirdin. Bir adım yine yağmur. Bu kez ıslak çimenlere pervasızca serpilen çocuktun. Koşarak geldin, 'yağmurpark burası mı?' diye sordun.

Doğu batı divanı

Bu öyküyü bindokuzyüzdoksanbir temmuzunun onbirinci gecesı, gizlibilimlerle uğraşan hukukçu dostumdan dinlemiştim. Beşiktaş'ta, sahildeydik. Varsayımların sanılanın aksine gittikçe göreceleştğini savunan dostum, zeki, sevimli, metafizik sorunlara karşı özel ilgisi olan; henüz doktora tezini yayınlamamış, literatürde neşrettiği makalelerinde yeteneklerini daraltan herşeye savaş açtığını belirtmekten geri durmayan biriydi. Kısa bir öyküydü anlattığı. Ben o büyüsel dünyayı çizmekten acizim. Ama renklerini tanımlamaya çalışarak anlatacağım bu kıssanın, gerçekte iletişim kurmamda yardımcı olmadığını da söyleyemem. Bir gün batılı bir şahin, ölümsüz bir doğulu kartalın gökle temas kurarcasına yükseldiğini sonra dönüp tatlı tatlı süzülüğünü, başdöndürücü bir hızla dansettiğini görür. Büyülenmiş gibidir. Aynı kanatlara aynı gözlere sahip olduğuma göre, ben de bu kesik dansa karşı figürler geliştirebilirim der.

Yaşlı şahin hiçbir rengi olmayan ışığı kendi kişiliğinde nasıl sakladığını merak eder, araştırmaya başlar. Ay, güneşten aldığı gölgeyi ona vermektedir. Şahin ilkin bunu düşünür. Sonra gözbebeğinde elmas gibi parlatmaktadır, bu da aydınlanmaya muhtaç bir konudur. İlk iş olarak kartalın dilini öğrenir. Sonra uçuş dansındaki figürlerin kopyalarını çıkarır. Ama yine de, bulutları çok gerilerde bırakıp bütün gökcisimlerini küçümseyerek uçan kartala öykünmekte acele etmez. Kartal, şahini farketmiştir. Tutkusunu keşfetmiştir. Daha yükseklerde dünyadan göçüp giden ruhları da görebildiğine göre yalnız kendi kendini işaret etmemektedir. Kartal bir zaman göğün derinliklerinde süzülükten sonra kendi rengine boyadığı kayalıklara iner. Şahin hayran hayran onu izlemektedir. Yaklaşan kartalın kanat sesleri ve rüzgarı onu ürpertir. Kendisi açıldığı tabiatı da açan bir kıvrılışla kayalığa konan kartalın bakışları şahindedir. Gel, takıl kanatlarıma birlikte çıkalım bu benzersiz yolculuğa der gibidir. Şahinin yüreği ağzına gelmiştir. Nasıl olup bittiğini anlamadan şahin kanatlarını pençelerinde bulur. Ve yükselirler. Şahin, kartalın kanatlarındaki acıyı yükseldikçe unuttur. Yine yükseldikçe nasıl arzularının sönmeğe yüz tuttuğunu görür şaşkınlıkla. Bütün varlıklardan geçerek yükselirler. Şahin, aşağı bakamaz olur. Dünya küçülmüştür. Herşeyi kuşatan bir acıya ulaşmışlardır. Ve bir oyun başlamıştır aralarında. Şahinin yargılarının kaynağı olan insan ağacını bu açıdan görmemesi imkansızdır. Fakat başı dönmektedir. Berzah içinde sınırlı bir kayıt altında görünen nesneleri algılamakta güçlük çekmektedir. Bakışları bulanır. Beynindeki basınç artar. Pençeleri titremeğe başlar. Tuhaf bir gece adamı gibi hisseder kendisini. Sanki buhara binmiş havaya çıkmıştır. Ansızın durur kartal. O berzahların darlığını hisseder şahin. Hiçbirşey elinden tutup seni vazgeçiremezdi, belki de aynanın küçüklüğü şaşırttı, gel istersen bu cazibeyi aklına sığdırmaya kalkma, der kartal. Kendisine acıyarak bakmasına aldırış edecek durumda değildir şahin. Bu merhamet gülümseyişinde çıldırtıcı bir gerçeğin gizlendiğini anlar. Ama geç kalmıştır. Kartal pençesini gevşetmekle kalmaz, bir fiske de vurur ona. Öykünün sonunun kolayca tahmin edebilirsiniz.

Mercan gören ses

Yine herşey eskisi gibi en pahalısından maroken koltuklarda, cam sehpalarda. Perdeler kadife.

Kapı antreye açılıyor. Antre dışarı bakıyor. Dışarda gözlere çiçek toplayan bir rüzgar.

Buğulu masmavi cam. Şehri göstermiyor. Büroda daktilo tuşlarından, telefonlardan, kimsesizliklerden bunaldığım zaman kente çıkıyorum. Gözlere çiçek toplayan rüzgara karışıyorum. Vitrin. Raflarda özenle sıralanmış İhya ciltleri, tozlu kisası enbiyalar, birkaç mafya romanı, bermuda şeytan üçgeni, viski şişeleri, puro kutuları, lions klüb arması, pembe naylon güller. Telefona bağlanmış mesai saatleri içinde kimin kiminle ne meselesi olduğu bilinmeden, orada öylece duran kitaplar. Gölgeden çıkamıyorum. Masamda ders notları. Saatlerdir bomboş bakıyorum. Çetin Bey telefonda, 'beyefendi ben imar planlarını...' Günlerdir perdeler, berzahlar içindeyim. Çetin Bey müteahhit. Astsubayken Havacılar Sitesi Kooperatifini kurup zengin olmuş. Alanya, Fethiye ve Gökova'da arsalar almış. Şimdi sesi tırnaklarını törpüleyen sekreter kıza tanıdık bir it hırlayışını, bir kurbağa ötüşünü, bir yılan ısılığını hatırlatıyor. '...evet evet ilgili yetkili yazısını da...' Siparişçi İtalyan inşaat firmasının genel müdürüyle konuşuyor olmalı. Dışarda ağaçlar salkımlarını takınmışlardır. Ateş ışığa medet veriyordur. Masamda ders notları, sekreter kızın aptal yüzü. Günlerdir Çetin Bey'in İtalyan firmayla Fethiye'de kuracakları tatil köyü için seferberiz. İmar İskan'dan Planlama Teşkilatı'na, Gümrük'ten Havayolları kargosuna koşturuyoruz. İmar planları onaylanıyor, dazlak kafalı, yağlı suratlı memurların dudakları arasından çıkacak sözcükleri bekliyoruz. Sekreter kız karşımdaki masada, Çetin bey'in bağırmasına kulak abartmış, yüzünde sıkıntılı bir ifadesiyle duruyor. Çetin Bey kırık dökük ingilizcesiyle genel müdüre sık sık iltifat ediyor. 'Alo!...Alo! hanımefendi görüşemiyoruz, alooo!' 'Evet, evet anlıyorum.' Her an ayrı bir renge giriyoruz. Herşey geçip gidiyor. Çankaya'daki bu büroda kaçınıcı kıştan çıkıp hangi bahara giriyoruz? Ruhum el çekiyor. Ders notlarımdan aklımda kalan tek mısra: Uyan ey kalbim vakt-i fecirde

Hani gezeceğim çiçekler, meyveler? Çetin Bey'in bağırması, sekreter sevimsiz sevimsiz gülümsüyor. 'Otuz milyon dolar, evet evet.' Ahizeyi diğer eline alıyor olmalı, birazdan puro yakıp nescafe isteyecek. 'Evet, bungalovlar için klasik bir üslup düşündük.' Sekreter kız çekmecedan aynasını çıkarıyor. 'Peki beyefendi, anladım, bekliyorum çok mersi...'

Yemeğe, diyerek çıkıyorum. Büyük bir şehre giriyorum. Şehirde büyük saraylar. Ağaçlar cezbe istiyorlar. Onlar ceset, yapraklar dil oluyor.

Kalbimle bakıyor, kendime mal ediyorum. Hep o firakı söylüyorlar. Dönüyorum. Mimar Halil Bey'in odasında rock'n rol çılgınlığı: 'give me your heart, give me give me!... Çetin Bey aceleyle çıkıyor, sekreter kız ikibüklüm 'arayan olursa Yahya Bey'in bürosundayım' diyor. 'Erol bey aramıştı' diyor sekreter, 'yine ne istiyor?' diye çıkışıyor. Erol, Yıldız hanımın kocası. Yıldız Hanım ilkokul öğretmeni, Çetin Bey kızkardeşinin öğretmen olmasını bir türlü kabul etmiyor, Yıldız hanımın beyninde ur olduğunu, kanser olduğunu söylüyorlar. Çetin Bey sekreteri duymamış gibi mimara sesleniyor, 'Halil Bey, Marini önümüzdeki hafta gelecek.' Mimar, çıktığını görünce telefona sarılıyor. Temizlikçi kadın çay getiriyor, bir iç bulantısıyla koltuğa yığılıyorum. Elimde ders notlarından bir yaprak:

'uyan ey kalbim vakt-i seherde' Gece. Hala bürodayım. Yeterlik sınavı yaklaşıyor, kendimi hapsediyorum. Fikrimin dağılmadığı, kalbimin boğulmadığı anı arıyorum. Gün boyu olup bitenleri iğrenmeyle düşünüyorum. Korku içinde kalbim parçalanıyor. Yazmam gereken imar raporlarını çıkarıp masaya yayıyorum. Öykü-Tur'da çalışan Murat'ı arıyorum. 'Tez ne alemde?' diye soruyor, 'aynen duruyor' diyorum. Hep aynı ses, hep aynı sessizlik...'Eti-Sanat'ta nefis bir film vardı dün akşam.' Niçin ararım sanki? Ders notlarını çekmeceye tikiştirip çıkıyorum. Dışarda hiç dinmeyecekmiş hissini veren uğultu. Şehrin dağdağası, hercümerci. İçimde büyüyen hasretler. Geniş pencereler açılıyor geceye. Karanlık şehrin yüzüne rengarenk serpiliyor. Firak bekaya kaybolup başkalaşmıyor ve hiçbir şey kalbin alakasına değmiyor. Yılmaz Bey Alanya'dan dönüyor, Cemal bey İstanbul'dan acele geliyor. Yılmaz bey için 'melek gibidir' diyorlar. İkisi de Çetin Bey'in kardeşi. Yılmaz Bey, Hukuk'u bitirmiş, stajını hala tamamlayamamış. Cemal Bey her fırsatta, 'içimizde dürüst bir hayatı seçen sadece sen oldun, bu namussuzları unut artık' diyor. Cemal Bey, karısından boşanmış, muhasebeci, 'iki defa intihara yeltendi' diyor şirketin İstanbul irtibat bürosunda. Yıldız Hanımı hastaneye yatırıyorlar. Kocasını ilk uçakla geliyor, Çetin Bey pencereden geldiğini görünce sekreteri çağırıyor, 'Fethiye'de olduğumu söylersin' diyor. Dışarda yağmur sağnaklaşıyor. Pencereden süzülen damlacıklara giriyorum. Fırtınalı bir yağmurla, sonsuz güzellikteki çiçeklerin gülümseyişlerini görüyorum. Gün boyu bürodayım. Ne yaptığımı bilmeden, kiminle ne konuştuğumu seçmeden, sürekli çay, sigara içerek. Sonbahar yaşıyorum. İçimde nazenin ve taze bir bahara yer hazırlanıyor.

Erol, Yıldız Hanımı anlatırken ağlıyor, Çetin Bey'in Yıldız'a öteden beri haksızlık ettiğini, onu ruhsuz bir canavar olduğunu, kardeşi ölürken hala işleriyle meşgul olduğunu, umurunda olmadığını söylüyor. Muhasebeci Çetin Bey'in odasına giriyor. Erol, sekretere çıkışıyor, muhasebeci Yılmaz Bey'in yönetim kurulundan istifa etmesi gerektiğini söylüyor.

Erol küfrediyor, bağırıp çağırıyor, sekreter korkuyla bakıyor adama. Erol, Yıldız'ın kanser olduğunu söylüyor. Yılmaz Bey, mimarın odasında ağlıyor, telefon çalıyor, sekreter, 'Mister marini efendim' diyor. Erol'u susturamıyorlar, 'bu ne biçim kardeş, ne alçak bir insan yahu' diye bağırıyor Erol. 'İnsan bu kadar mı parayı sever, bu adam paraya tapıyor arkadaş...' Temizlikçi kadın izin istiyor, köyden kardeşi gelmiş. Yılmaz Bey lavaboda kusuyor. Zamanı bilmiyorum. Masadaki evrelerde saatleri eritiyorum. Ruhumun daracık bir mahpeste bunaldığını hissederek kendimden geçiyorum. 'Uyan ey kalbim vakt-i seherde' 'Baba' diyor Erol'un kızı, 'misafirler ne zaman gelecek?' 'Hoca da gelmedi' diyor Yılmaz Bey... Akşam, Yıldız Hanımın evindeyiz. Yattığı odadan hocanın sesi geliyor. Kendi şeytanını recmet kızım, diyor, insan başıboş değil, bir celal ve gayret sillesine her vakit maruzdur.

Çetin Bey geç vakit geliyor. Marini'yi otele yerleştirdiğini ancak gelebildiğini söylüyor. Kimsenin yüzüne bakmıyor, Yıldız'ın odasına giriyor. 'Kalbinin dili silinmez' diyor Cemal Bey. Süveyda. Korkuyla uyanıyorum. İzin isteyip çıkıyorum. Asansöre iltifat etmiyorum. Büroda sabah bitelaş bitelaş. Çetin Bey yok. Muhasebeci oradan oraya koşup duruyor. Gümrükçüler gelmiş, Çetin Bey'i arıyorlarmış, ihbar varmış. Uyuşturucu aradıklarını muhasebeciden öğreniyorum. Yeni imar planları hazırlanıyor, yüz milyon dolar diye iştahla geriniyor mimar. Çetin bey Marini'yle Fethiye'ye gidiyor, araziye göstermek için, Yıldız öldü ölecek, başından ayrılmıyorlar. Çetin Bey 'oğlum artık Avrupa'ya götürmesi mi kalmış' diye çıkışıyor telefonda Erol'a. Marini yeri ve projeyi beğeniyor. Villaların krokilerinde değişiklikler yapıp, ortaklık için gerekli belgeleri hazırlıyorlar. Mimar, projeyi Liman Lokantasındaki yemekte bir daha anlatıyor, Çetin Bey'in avukatının bürosunda olduğunu öğreniyorum, sekreter siz arayın diye yalvarıyor, arayıp ablasının öldüğünü söylüyorum. Ertesi gün sınavdan çıkıp aceleyle cenaze için Hacıbayram'a gidiyorum. Önce Kale'ye tırmanıp bir ağacın gölgesine sığınıyorum. Bahar faslındayım. Yeryüzünün dar dairesinde manasını bilip alıyorum, nakşını bırakıp gidiyorum. Şehrin, bir bahar gibi yüzüne; bir çiçek gibi kalbine konup kaldırılıyor, nazeninane bir naz esiyor tepeden: 'uyan ey kalbim vakt-i fecirde' Erol, beyaz bir sese bürünüyor. Yılmaz, Cemal camiin avlusuna yığılıkılıyorlar. Bakkal Fevzi ile kapıcı Hasan efendiyi seçiyorum kalabalıkta. İnsani arşa çıkmağa yol arıyor ruhum. Yeryüzü bir sayfa gibi açılıyor, şehre iniyorum. Kızılay'da mahşer 'uyan ey kalbim vakt-i seherde'. Caddelerde, vitrinlerde yer altı çarşılarında, altgeçitlerde, üstgeçitlerde paramparça akan insan seline karışıyorum. Ruhumun yanmasıyla binlerce şey vücut buluyor. İnsan mahşeri içinde bütün göklerin ve bütün yeryüzünün hareketlerindeki konuşmayı, konuşmalarındaki kelimeleri dinliyorum. Herşey, yıldız gibi ışığını, zayıf bir gölgesini bırakıp gidiyor. Ölümü seviyorum. Sevdiğim ölümün yüzünü göremiyorum, kayıtlı olan renkler hususiyetler dağıtıyor, perde çekiyor. Yüksel yüksel külli bir mertebeye geliyorum, bütün çiçeklerin hükmüne geçiyorum. Kesif bir ayna oluyorum, ışıktaki yedi rengi dağıtıyorum içime, berzahlar araya giriyor, firaktan kurtulamıyorum. Nazarımı çekip gökyüzündeki güneşin yüzüne atıyorum, toprağa bakan yüzümü güneşe çeviriyorum, onun aynası oluyorum. Kalbime bakıyorum kemal buluyorum. Belki sıfatlarımı renkleri ona bir renk veriyor. Ürperiyorum. Çığlık çığlığa seviniyorum. Hacıbayram'dan kabristana, kabristandan kendi kabrime akıyorum. Kabir kapım yolumun başında görünüp, arkasında sonsuza açılan yol uzaktan uzağa nazarıma çarpıyor. 'uyan ey kalbim vakt-i fecirde' Herşey inceliyor. Herşey birbirine benziyor. Hiçbir şey seçemez oluyorum. Sanki hem herşey var, hem hiçbir şey yok. Şehrin uğultusu. Kimse duymuyor. En küçük ses en gür melodiye karışıp haşmetli bir incelik veriyor. Cenazeye bakıyorum. Çığlık çığlığa birşeyler bağırp çağırıyor. Ses büyüyor, uğultu beynimi çatlatacak gibi şiddetleniyor, Yıldız'ın gözleri. Ağlıyor. Avluda öğrenciler. Dalga dalga yükselen sesler arasında rengini seçebildiğim sözcüklere yaklaşıyorum. Yıldız'ın sesi. Onu tanıyorum. Kuşluk vakti tonurcukları patlamış dallar üstünde hüzünlü ağlıyor. Onun ağlayışı da beni yumuşatıyor. Kalbini dinliyorum, ikimiz de ayrılıktan şikayet ediyoruz. Fakat birbirimize anlatmıyoruz. O da yanıyor ben de, iç yangınımızla birbirimizi anlıyoruz. Yıldız'ın sesini bir ben duyorum, bir de çiçekler: 'Beni nereye götürüyorsunuz?'

Ayna

Birkaç yıl içinde benden sonsuz bir firakla ayrılmıştın. Sahi milattan üçyüzyıl önce Aristo'dan mı ders almıştın? Yoksa Rumelili İskender'in soytarısı mıydın? Podyumlarda, buharlar, bataklıklar, sisler yaptın. Cinfikirliydin. Önemli vurgunlarda. Çevreni buzullarla donatmakta üstüne yoktu.

Yüzünden. Odan buzul duvarlarıyla dört köşeliydi. Köşegen, dışbükey aynaların vardı. Her bir aynanda diğerlerinin resmi yansıyor. Heyetine ve rengine göre eşyayı saklıyordu. Nefsini garip bir incelikle yansıtıyordun. Tavandan sarkan lambanın zayıf ışığına gözünü diktin, güçlkle duyulabilen bir sesle, insanın yüzüne saldır, dedin. Kaşlarını çatınca korktun. Bir yerden okur gibi, ben bunu uyutuyorum çağırma beni, dedin. Oysa daha nesnel bir görüş ileri sürmen gerekiyordu. Tekrar baktın. Dört endam aynasıydı. İçlerinde görüntünün şaşırtıcı çoğunluğu vardı. Kendilerine özgü misali bir odacık saklıyorlardı. Aynanda keyifli görünmeğe çalıştın. Kendinde vehmettiğin dehaydı asıl ürküten seni. Yoksa aynalardaki sayısız odacıklar değildi.

Yine de, herşey, kendimde bıraktığımdadır, diye düşündün. Diğerlerindeki resmi gördüğü zaman kendi aynadaki iki derece gölgelenmiş, gerçeği küçülmüş örneğine uyguladın. Derin bir ihtirasla gerçek budur, dedin. Ona tapındın.

Yıldız böceği

Yeryüzünü bir model yaptığın gibiydim. Yıldız böceğiydim. Yapıntı parlaklığımı su gibi parlaklara dağıtmıştım. Seninle bir ruh iki ceset gibiydik. Senin için giymiştim bu cesedi. Kalabalık yerlerde huzur bulamıyordum. Ruhum kaldırmıyordu. Tek nüshasıydım sanki elyazması bulunmaz bir eserin. Geceden sonra sabahı işlemekti ödevim. O güzellerin temasiyle kalbini parçaladın, yollarında toprak oldun. Sürekli yüksek bir ışık diye alay ettin benimle, zevalsız bir ırmağın kabarcıkları sandın. Şimdi yine buldum seni, kapını hafifce araladım. Gözlerim içine sevinçle bakıyorsun. Ölümünden başka ümidin kalmadığını fısıldıyorum. Bütün damarlarının çekildiğini hissediyorsun. Dünyanın en acı sözlerini söylüyorum. Duraklıyorsun. Hiç istifimi bozmuyorum. Korkak bir dilenci gibi düşünceli düşünceli yüzüme bakıyorsun. 'Çılgılıydın sen benim niçin terkedip gittin?' diyorsun. Çocukça bir saflıkla gülüyorum. Çileden çıkıyorsun. Haşır sabahıyla gözünü açman için çok geç. Hep aynı soğukkanlılıkla, 'demek ki' diyorum, 'çılgılığın bu kadarmış.'

Kapı

Kör bir kedinin yazgısal yönelişle gidip gözüne ilaç olan otu bulması, sürüp iyileşmesi gibi, bitişliğimizdeki üniformalı adamlar koğuşundan bir jandarma çıktı, beni çağırdı. Sessiz bir sabahtı. Korkmuştu. Kapımız dedi kendi kendine kapandı ne yaptysak açılmıyor. Kelime kelimeye bakardı. Tıpkı kalbime ihtar edildiği gibi, bu size bir işarettir, dedim. Nöbetçisi olduğunuz üzerine kapı kapattığınız insanlar içinde sizin gibi masumlar var. Ben tecritteyim. Ömrümün sonlarına doğru bir mağarada yaşamayı düşünüyordum, siz bunu erkene aldınız bu hapsi mağara yaşantısına çevirdiniz. Ama münzevi değilim. Beni kendimle bırakmadığınız gibi dostlarımla görüşmeme de izin vermiyorsunuz. Hatta on yıldır görmediğim bir dostumla birkaç dakika görüşürken bana ihanet edip dış kapımızın ikincisini de kapamıştınız. Üniformalı adam, ne yani dedi, onun cezası olarak mı kapandı kapımız?

Yılan

O geceden önceki perşembe günü gezintiye çıkmıştım. Dönüşümde iki yılan birbirine eklenmiş gibi, uzunca simsiyah bir yılan geldi, arkadaşımınla aramdan ısıklılaşarak geçti. Korktun mu, diye düşünüp, gördün mü diye sordum. Neyi, dedi arkadaşım. Bu dehşetli yılanı, dedim. Yok, dedi, görmedim. Mahkeme salonuna gidiyorduk, koridor uzundu. Nasıl olur diye bağırdım, bu kadar büyük bir yılan aramızdan geçtiği halde görmedin. O zaman hatırıma bir şey gelmedi. Sonra kalbime geldi ki, bu bir işarettir.

